

Музика — вчора, сьогодні, назавжди

TAMS^{mf} 3(6)'97

за **BLUR** ений
бритпоп

ЧЕРВОНА РУТА

Таки **YES!**

Юрба для
ЮРКА ЮРЧЕНКА

серена
СЕЛІН ДІОН

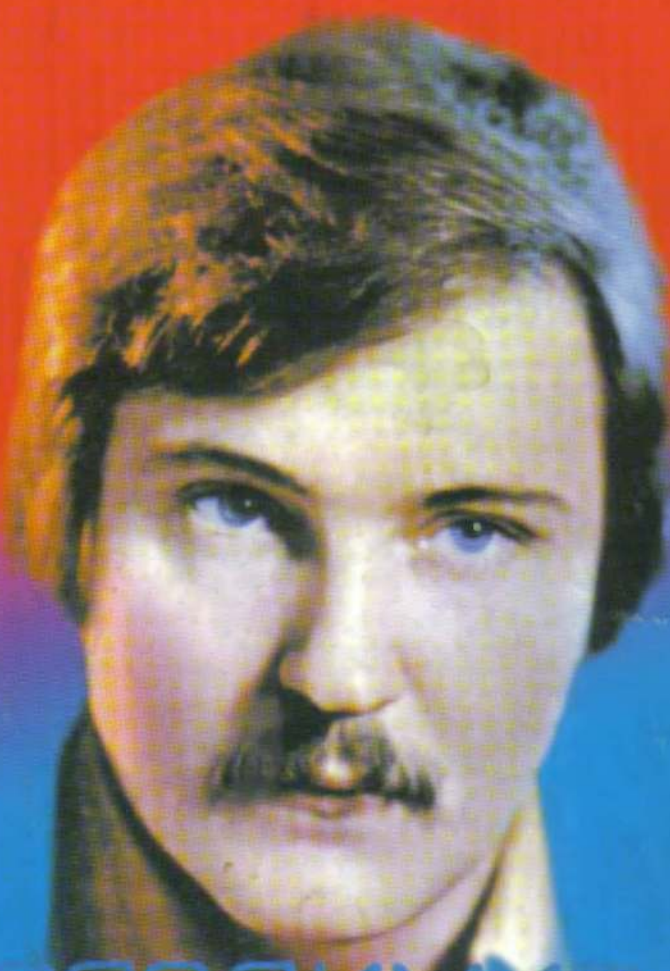

Dead **ПІВЕНЬ**

Апостолізація
**ОЛЕКСАНДРА
ТИЩЕНКА**

NO DOUBT & BECK

**ВОЛОДИМИР
ІВАСЮК :**
мелодія
життя

+ S T E R E O Б А З А

ПОДІЯ ТАВРИЙСЬКІ ІГРИ

Найпопулярніший співак — Олександр Пономарьов.

ПЕРШИЙ ПОГЛЯД ЗБОКУ

Кажуть, перший фестиваль "Таврійські Ігри" проходив (шість років тому) на каховському стадіоні "Авангард". Вибираючи "Дніпровську красуню", мешканці Каховки побачили на власні очі виступ близько 50 музикантів. І тільки наступного року ставилася сцена на березі та прийшов пароплав.

Всі чотири дні в Кахові мене не полишало відчуття, що фестиваль сам по собі, а місто саме по собі. Зрештою, організатори не раз повторювали слова: "Країна Таврійських Ігор". І до цієї країни мешканці міста мали лише опосередковане відношення. Це був Шостий фестиваль, а постійним мешканцем Херсону було незручно, що вони про таке навіть і не чули. Хтось називав це конкурсом дитячої творчості, хтось навіть і не реагував на цю назву. У Кахові проходив самодостатній, як рояль, фестиваль. І шедри критики, у вигляді шоу, падали до рук публіки. Артисти строкатою змінкою змінювали один одного. Всі — зрки, всіх публіка сприймала добре. Відчужений син Каховки — Микола Баграєв "переговорював" земляків враженнями. Саме ж місто не дуже було готове до зіркової навали.

КІСТЯК ФЕСТИВАЛЮ

Як і кожен порядний фестиваль, "Таврійські Ігри" складаються з конкурсів. Тут проводилися Всеукраїнське змагання з футболу на призи клубу "Шкіряний м'яч". Особисто для мене цікавим був матч між НДП та "Квазар-Мікро". У команді народно-демократичної партії грав Олександр Ємець. Ворота "Квазара" оберігав президент корпорації Євген Уткін. Також пройшли Міжнародний шаховий турнір на кубок "Таврійських Ігор", вітрильний змагання крейсерських яхт, Перший чемпіонат України з повітроплавання, міні-спартакиада серед інвалідів. Проте всі ці події пройшли майже непомітно на фоні вручення премії "Золота Жар-птиця" та конкурсу краси "Королева України".

Всеукраїнською красунею

було визнано Любов Добровольську з міста Чернівці. Уявляю ситуацію, в якій опинилася президентка журі конкурсу, коли еталоном своїх рекламних впадоків Любов одночасно обрали "Інфокс" та "Martini". Якщо й були якісь вагання щодо остаточного рішення, то такі "вагом" впадоків відомих компаній переважили ую сумніви журі стосовно бездоганності претендентки. Цікава історія виникла з "Королевою" поточного року. Ні, ви прочитайте уважно (особливо ті, хто думає, що казки — то лише казки). Пам'ятаєте сюжет "Попелюшки"? Тепер порівняйте, будь ласка. Залишившись без місцевих спонсорів, майбутня "Королева" вже була готова відмовитись від участі у конкурсі: не вистачало банальності — плаття. Знайшлися добрі люди (Фей?), і вона все ж потрапила на "бал". Як наслідок — шалений успіх. Тепер Люба стала лицем "Martini" і поїде у Італію на батьківщину цього славного напою. Там її навчать технології виробництва "Martini Bianco" та інших різновидів напою, позуванню перед фото- та телеоб'єктивами, професійним рухам та посмішкам. Боюсь пророкувати, але думаю, що коли вона повернеться, супроводжувати її буде прекрасний Принц.

ЖАР-ПТИЦА

Мабуть, коли "Таврійські Ігри" ще не мали такого пункту як "Всеукраїнська премія в галузі музики і масових видовищ", концерти проходили якось простіше. Не було певного напруги. Цього разу виконавці поділилися на дві групи: номінанти та претенденти. Останні приїжджали, легко відіграли свої програми, побавилися і їхали далі. Їм не було чого ділити. Претенденти на "перо" скося зиркали одне на одного і пробували "бавити" невідкупне жорі. Зрештою, з того, що деяких номінантів не було, можна було зробити певні висновки. Тобто, ті імена не будуть названі серед найкращих. Отже, не було в Кахові Таріси Повалій, Еї Кравчука, молодого гурту ТАР-ТАК, минулорічного лауреата в жанрі "рок група" ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ та Софії Ротару.

Хоча шановні експерти українського шоу-бізнесу мусили вибирати з "найкращих", журі вирішило оцінювати роботу шоу-бізнесу за категорією "найпопулярніший".

Найпопулярніша співачка року —

Ірина Білик.

Відкриття року — Юрко Юрченко. Поки глядачі спостерігали за Анжелкою Рудницькою, яка отримувала "перо" замість Юрка, публіка перших рядів проводжала очима Катю Чілі, яка вважалася багатьма експертами справжнім відкриттям. Зрештою, якщо судити тверезо, Катя вже зайняла свою позицію в крархії шоу-бізнесу. І якщо Юрка тільки шойно відкрив для себе Юрій Рибчинський, то чим займався цей співак спільки років? Золота пташка зіграла з деkim злий жарг.

Найпопулярніший альбом —

"Так просто" Ірини Білик.

Краща музична програма —

"Мелорама".

Подія року —

"Таврійські Ігри". Як і минулого року, фестиваль визнавав себе явищем. На прес-конференції та в кулуарах було дуже багато розмов з цього приводу. Єдиний вагомий аргумент дирекції: "Якщо не "Таврійські Ігри" подія року, то чого ж ви всі сюди приїхали?"

Жива легенда

— Тарас Петриненко. Мабуть, серед всіх виконавців найспокійніше (спринаймні ззовні) почував себе Гранд української сцени. Це звання йому вже давно було присуджено публікою. "Таврійські Ігри" тільки підтвердили очевидне.

Всі володарі "перо" із хвоста "Золотої Жар-птиці" матимуть змогу відзняти свій відеокліп на "КМ студії".

З 3 до 7 липня у місті Каховка проходив Шостий Зоряний фестиваль "Таврійські Ігри".

Краща альтернативна група – СКРЯБІН.

Цю номінацію було введено замість "Кращого танцювального проекту". Номінантами-танцювальниками експертами було названо АКВА ВІТУ, ГРІН-ГРЕЙ і ТАР-ТАК. "Альтернативною" – тільки СКРЯБІН. Без альтернативи.

НАСЛІДКИ

Зазвичай, якщо якийсь виконавець або група отримує вартісне звання, це автоматично мусить відбитися на їх фінансовому стані. Роздаючи Заслужених та Народних державних "споників" майже не відіграє ніякої ролі в реальному шоу-бізнесі. Мені диким уявляється присвоєння Олегові Скрипці звання "Народного артиста України". Хоча для молоді України він є кумиром. Натомість "перо" покаже менш-більш реальну рейтингову таблицю. Три "пера" дають право менеджеру ВВ підняти гонорар групи за виступ приблизно на 60 відсотків. Натомість менеджери Ірини Білик, Олександра Пономарьова й Тараса Петриненка (кожен окремо) сказали, що поки що гонорар цих виконавців не підніматиметься. Причина – нестійка економічна ситуація в Україні. Споживач (ми з вами) не в стані "купити" виступ співака за реальну вартість. Отже, кожен з них інвестує в розвиток країни свій талант.

ІНОЗЕМНІ ГОСТІ

З 35 виконавців, які виходили цього разу на "зоряну" сцену, було тільки четверо гостей із далекого та близького зарубіжжя. Разом з ЛЮБЕ з Росії приїхали ІВАНУШКИ ІНТЕРНЕТШІЛІ. З Австрії було запрошено ІМПЕРІО, зі Швеції – DR. ALBAN. Тобто, "Таврійські Ігри" впевнено починають протегувати українським виконавцям.

Найпопулярніша поп-група – ТАБУЛА РАСА.

Ця група у попередньому репозі "проходила" з тим самим репертуаром як "рок-" і як "поп-" група. У такій невідповідності було звинувачено в першу чергу експертів. Сам Олег Лапоногов був вельми здивований, бо вважав ТАБУЛУ РАСУ роковою. Найпопулярніша рок-група – ВВ. Їм же було віддано "перо" за найпопулярнішу пісню та кращий відеокліп. Мабуть це єдина група, щодо якої не було жодних суперечок. За оцінками деяких експертів, ВВ випустило ще й найкращий альбом і заслуговувало на титул "Живої легенди". Загалом ця група отримала сатисфакцію за довгі десять років напруженої боротьби, тобто, я хотів сказати роботи.

С К Л А Д

Адреса

Україна, 253094, Київ
вул.Потудренка, 52, офіс 710
тел./факс: 554-71-16, тел. 551-63-00
E-mail: spindon@hq.kvazar-micro.com

Для кореспонденції

Україна, 253094, Київ-54, а / с № 457

Засновник

Компанія "КМ-Мультимедіа"

Видавець

Віктор Спирдонов
(лейджер: 0-54, абонент № 54-14)

Керівник проекту

Олег Удовенко
(E-mail: udovenko@hotmail.com)

Відповідальний секретар

Тетяна Яковенко

Головний редактор

Олександр Свєтущенко

Заступник головного редактора

Андрій Білай

Літературна редакція та коректура

Наталія Карпова, Тетяна Дрожаєва

Дизайн та макетування

Світлана Половська, Віктор Заблудний

Реклама та маркетинг

Анна Сребренкова
(лейджер: 0-54, абонент № 54-15)

Ігор Хлопаченко
(лейджер: 0-54, абонент № 54-17)

Розповсюдження та реалізація

Ніна Головаха, Константин Сорока

Інформаційна служба

(лейджер: 0-54, абонент № 54-15)

Анна Головаха, Володимир Вікторет

Транспортне забезпечення

Олександр Шаранов

Автори

Андрій Білай
Юлія Висоцька
Олександр Свєтущенко
Вадим Красюк
Сергій Луніні
Миколай Маслій
Наталія Медведєва
Олександр Миколай
Ярослава Наумова
Оля Пескун
В'ячеслав Порошко
Мар'яна Романченко
Олександр Росовський-Гиди
В.С.

Лесь Самійленко

Ярослав Степаненко

Оксана Цвєтура

Катерина Ющенко

Фотографи

Олександр Іванов

Оксана Цвєтура

Шаржі

Ігор Баранко

Технічна підтримка та виготовлення фотоформ

Видавничо-поліграфічний центр

"Поліграф-Колетум"

Директор: Юрій Федорук

тел. / факс: 276-80-63

Особлива подяка

корпорації "Квазар-Мікро"

Розділ, присвячений пам'яті

Володимира Івасюка створено за

спонсорської підтримки компанії

Кока-Кола Україна

Свідцтво

серія КВ № 1925 від 25.03.96

Друк

KIPQS (Словенія)

Наклад

30 000 примірників

(с) КМ-Мультимедіа, 1997

Всі права застережені. Жодна частина

цього журналу не може бути

відтворена ні в якій формі без

попереднього письмового дозволу

компанії "КМ-Мультимедіа"

Відповідальність за достовірність фактів

несуть автори публікацій.

Відповідальність за зміст реклами

несе рекламодавець.

Переплатний індекс 40289

ТАВРІЙСЬКІ ІГРИ-97	1
ТУР ІРИНИ БІЛИК	3
ВЕЧІРКА ЛАКІ СТРАЙК	3
МУЗАІКА	4-5
ДЕНЬ МОЛОДІ	5
ВОЛОДИМИР ІВАСЮК	7-19
ЧЕРВОНА РУТА-97	20-21
МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ	22
SO	23
LP/CD НОВИНИ	24-25
СЛОВНИК МУЗИЧНОГО СЛЕНГУ	26-27
ЮРКО ЮРЧЕНКО	28
ХОХМОГРАФІЯ	29
ДЗЕРКАЛО ДЛЯ ГЕРОЯ: ЕЛ. КРАВЧУК	29
ОЛЕКСАНДР ТИЩЕНКО	30
ПОСТЕРИ	31, 34
СТЕРЕО БАЗА №3	35-40
ГАЛАС ХІТ-ПАРАД VS BILLBOARD	41
PEARL JAM	42-43
BLUR	44-46
AEROSMITH "NINE LIVES"	47
LP/CD NEWS	48-49
СЕЛІН ДІОН	50-51
РОКАБІЛІ	52-53
BECK	54-55
NO DOUBT	54-55
BLACK SAVATH	56-57
NICK CAVE	57
РЕП	58-59
YES	60-62
ЛАТІНОС В USA	63
Б.Г. ТА НАТАЛКИ	64

Тур Ірини Білик «Так просто» можна порівняти з криголомом, який пробив чималу дірку в глухому стереотипі щодо неможливості проведення в Україні тривалого концертного туру лише з одним хедлайнером на чолі.

Шоу, якого ще не бачила Україна, виявилася дійсно грандіозним. Охоплено 25 міст. І скрап — анішлагі. Альбом Ірини Білик, таким чином, отримав ПРОСТО колосальний промоушн. Радіореклама була нав'язливою і принесла свої плоди. Окрім головних шлягерів з «Так просто» Ірина гарно обгадала децю з нового. «Серце», «Сонце», «А в плив» — речі більш важкі і яскраві порівняно з «Франсуа». З'явилася рокова гітара і

щільний бас. Генерал звукових маневрів Жан Бологов макимально оживив саунд за рахунок власне живих музикантів: на сцені окрім Жана працювали гітарист Геннадій Дьяконов, басист Ігор Закус, барабанщик Ігор Середя та бек-вокалістка Олена Романовська. Окрім професійних враховувалися людські якості музикантів, тому тур-команда почувалася на сцені комфортно. До того ж, потужний комплекс «ТУРБОСАУНДА» та світло від MARTINA виявилися цілком адекватними амбіціям всеукраїнського туру і Агенства NOVA ще раз поставили рекорд в галузі гастрольної діяльності. Режисурою шоу-програми займалися Ірина Білик і Юрій Нікітін, тому Іринин максималом проявився на повну силу, у чому ми всі й переконалися. Хореограф Герман Крамаренко вважає, що шоу-балет NOVA здійснив революційний прорив на українській сцені. Пластичне дійство розгортається від пісні до пісні, має свої кульмінаційні моменти, одним словом — становить художню цінність. Усе разом — шоу-балет, звук, світло і сама співачка діяли на глядача вражаюче. Овації і скандування, квати і сльози щастя. Як наслідок — десятки тисяч нових «біликоманів» по всій країні. Що ж, поп-експансія під маркою «НОВИ» триває. Прикинь, що базується їх експансія на дійсно добром матеріалі. З огляду на те, що сьогодні пропонує поп-сцена Росії, «Так просто» — це шедевр. Криголам «НОВИ» пробиває нові маршрути у крижаному просторі рідного шоу-бізнесу. Слід зазначити, що глобальний досвід агенції не залишився непоміченим, і нині в більш-менш великих турах перебувають й інші популярні артисти і групи. Хоча це не й ТАК ПРОСТО.

ОЄ

«ТАК ПРОСТО»

25 МІСТ:

ОВАЦІЇ І

АНІШЛАГИ.

28 червня в суботу в самому серці Харкова відбулася подія, про необхідність якої так довго говорила прогресивна молодь. Вибухова хвиля мега-вечірок «LUCKY STRIKE PARTY» з епіцентром у Києві докотилася, нарешті, і до славного східного міста.

За півдня до шоу все місто було розбурхане ревом мотоциклів і засліплене пишнотою юних харківських моделей у фірмових червоно-вінлових костюмчиках з емблемами «LUCKY STRIKE».

Представники наймоднішого рест-напрямку — ролери — також узяли участь в аптації своїх співбратів за віком та інтересами. Тож тусовка зібралася модна, стильна й дружна.

Ну а чим же відповів «LUCKY STRIKE»? Неймовірним шоу з прекрасним звуком, вражаючими світловими та протехнічними ефектами, показами моделей, оригінальними конкурсами, стебним джаз-бендом, модними ді-джеями, альтернативними групами, заводними й чарівними ведучими і шокуючими двійниками. Це LUCKY SMILE PARTY, LUCKY CRAZY PARTY, LUCKY LOVE PARTY та багато-багато інших.

Кістяком усієї вечірки були FINSKY DJ'S — професійні музиканти, що працюють в різноманітних стилях, перекладаючи музику інших у свої музичні інструменти.

Незбавкий захват публіки викликав VIA KATA-PUL'YTA (ВЮЛА) — яскравий представник альтернативної сучасної естради. Енергійні ритми, якісне виконання, екстравагантне вбрання, неординарні образи виконавців роблять виступ тріо яскравим і незабутнім.

Яскраво й доречно за стилістикою вечірки виглядає МАКЕТ (ex-ІВАНОВ ДАУН) — лідер легендарної київської інді-групи зі своїм сольним проектом.

Те, що побачила харківська публіка, перевершило всі сподівання. Окресом програми стали найкра-

щий в Україні двійник Майкла Джексона, епатажний трансвестит в образі Мадонни, а також гладкий, нахабний, мордатий Елвіс Преслі, томна білява Мерлін і красень Чарлі Чаплін. Між іншим, останні три мали непоганий вигляд як для тлінних останків славнозвісних осіб.

Три колекції одягу відомого в Україні дизайнера Ірини Дратви: клубна колекція, кислотна колекція та ексклюзивна Lucky Strike Collection, представлені на вечірці прекрасними юними манекеницями, були сприйняті з великим ентузіазмом, кілька примірників одягу було куплено прямо на вечірці. Яскравою відмінністю мега-вечірки «LUCKY STRIKE PARTY» як від звичайних рейв- та технодискоотек, так і від тематичних вечірок була на диво динамічна програма від 23.00 до 6.00: періоди вбивчого дискотечного ритму чергувалися з яскравою шоу-програмою.

LUCKY STRIKE

IT'S TIME FOR

50

ГЛАС 3097 3

ГРІН-ГРЕЙ

<ОЖИВЛЯЄТЬСЯ>

Завіршальний концерт українського туру групи ГРІН-ГРЕЙ відбувся в культурному центрі КПІ. Це шоу значно відрізнялося від звичного «фанерного» ГРІН-ГРЕЙ. Передовсім - збільшився склад. Окрім ДИЗЕЛЯ, МУРІКА й ВЕКСЕЛЯ докупився «живий» барабанщик РЕВА і, що дивно, повністю акустичні композиції. З нових речей запам'яталися «Шум Арзоні» та «Депресивний листопад». Перед шоу в КПІ ГРІН-ГРЕЙ мали непоганий дебют в Москві на фестивалі «МАКСІДРОМ», який організувало популярне «Радио-Максимум». Виявляється, їхні пісні добре знають в Москві, плескають і підписують - незважаючи на відсутність аудіо (існує лише одна піратська касета «Чудо остров»). До речі, зараз група готує свій цілком легальний альбом, де будуть записані старі й нові хіти. Такий собі «ГРІН-ГРЕЙ мкс».

Під час останнього туру ТАБУЛИ РАСИ у Львові Олег Лапоногов був представлений найстарішою своєю шанувальницею. Бабулька років 70 з четвертої години дня зайняла чергу під дверима, щоб отримати жаданий автограф. Після восьмої вечора на неї нареди звернувши увагу менеджер ТАБУЛИ РАСИ Віталій Клімов. В подяку за папірець з написом, бабуля обцяла все своє життя просити в бога щастя для Олега. Мабуть, таки дотрималася свого слова, бо концерт того дня пройшов досить вдало. За годину до початку концерту каска «проводила» тільки 100 проданих квитків. Лапоногов у нервах не змивавши гриму, влімав тако й поспав оглядати місто. О пів на дев'ять вечора публіка «кинула» на пробу виступ Анжелки Шербакової та Дмитра Лазарчука. Через годину, коли ТАБУЛА РАСА вже презентувала пісні з аудіокасети «Сказка про май», публіка, загальною кількістю в (приблизно) 5 тисяч чоловік танцювала від душі. Стільки ж бажало пройти через охорону до залу, але не бажало купувати квитків. (Зал вміщує 10 тисяч). Вранці ТАБУЛА РАСА у фургоні «а-ля «Бременська музика» поїхала до Хмельницького.

табула у львові

На тон-студії ім. О.Довженка знято музичний відеокліп під робочою назвою «Хай живе В.В.» із назви зрозуміло, що фільм присвячено нашій легенді пост-панку - групі В.В. У павільйоні було створено атмосферу живого концерту - з глядачами, світлом і димом. Потім була прес-конференція у кафе кіностудії за участю представника аудіокомпанії «ГАЛА РЕКОРДЗ» Сергія Кузнецова, який розповів про те, що В.В. працюватиме з «ГАЛА РЕКОРДЗ» за окремим контрактом протягом п'яти років. За цей час вийде друком три CD. Нині ГАЛА РЕКОРДЗ успішно реалізує альбом «МУЗІКА» групи В.В. на території Росії. Фільм про групу знімає телекомпанія ТЕТ. Режисер - Володимир Бакун.

Нове кіно
(про В.В.)

поп-близнюки

Поп-близнюки ВАН-ГОГ і ФАНТОМ-2 - лідери сучасної танцювальної музики. Вони виступають на тих самих майданчиках водночас, а також свої аудіорелізи (нові альбоми) видають майже водночас. Нещодавно з'явився на ринку «Екстра-клас» - альбом ВАН-ГОГА, і ось на черзі вже «Без контролю» - друга позиція в дискографії ФАНТОМА-2. Обидва альбоми - значний крок вперед обох складів. ФАНТОМ-2 менш агресивний, але більш модерновий, з новим сучасним саундом. ВАН-ГОГ додав динаміки й екстремі, ускладнив тексти. Обидві команди подорожують нині в складі пересувного фестивалю «Крута смілка» й екологічно разом дають сольні концерти на стадіонах.

Катя

У другій половині вересня на музичному ринку України повинен з'явитися дебютний альбом Каті Члі під назвою «Русалки in the house». Катя Члі нещодавно перемогла на фестивалі «Червона Рута», і за словами композитора і продюсера Сергія Сметаніна, саме вона - ця маленька тендітна дівчинка - його найбільш вдалий проєкт останніх років. Альбом містить дев'ять композицій, об'єднаних однією ідеєю органічного синтезу автентики і гостросучасного саунду. Альбом буде видано аудіоформою ZONE RECORDS (партнери POLYGRAM). До речі, це вже друга позиція в каталозі ZONE VISION після альбому «Сказка про май» київської ТАБУЛИ РАСИ.

«Русалки»

КОМУ ВНИЗ

2 релізи

Легендарна київська група КОМУ ВНИЗ розпочала запис нового альбому, робоча назва якого «Убогий гвер» за назвою однієї з композицій. З слів лідера групи Андрія Середи, КОМУ ВНИЗ продовжують свої дослідження в духовній площині, тобто нова робота тематично спирається на попередній реліз - «In Kastus». Альбом буде містити 8 композицій, вже публічно неодноразово обкатаних («Ірландія», «Додому» та інші) і матиме касетний формат (40-45 хвилин звучання). Паралельно КОМУ ВНИЗ планують запуснути в тираж свій російськомовний альбом 1990-92 років під назвою «Падає вгору». Матеріал звучить на диво актуально і гостро. Обидва релізи заплановано на серпень-вересень поточного року.

XV Ювілейний

П'ятнадцятий ювілейний фестиваль української культури відбувся наприкінці червня в польському містечку Перемишль. Цей форум організовує об'єднання українців Польщі. До 1995 року фестиваль проходив на півночі України - поблизу Сопоту, а потім переїхав на південь Перемишля. Одна з головних імпрез - театрално-музична вистава «Батьківщина в мене», присвячена акції «Вісла». В програмі фестивалю - великий концерт духовної музики, концерт аматорських та академічних колективів. Зокрема, з успіхом виступив дитячий хор «Дударик». Українську рок-сцену добре представили львівський ПЛАН СРЕМІІ та Ukrainians з Великобританії. Концерт останніх затягнувся далеко за опівніч. А наступного дня під немилосердним сонцем на відкритому стадіоні виступала добірна поп-обойма з України. Вперше українці в діаспорі почули живцем Ані Лорак та Катю Шилу, групи KAPE та РОКСОЛАНІЮ, співака Богдана Дашака зі Львова та лауреатів «Червоної Руті - 97» - дует Тартак. Фінальний номер програми - спільне виконання усіма артистами «Червоної Руті» В. Івасюка. Імпровізація, яка розчулила, напевно, усіх присутніх. Для наших артистів то була червона подорож - чудовий прийом, прогулянки під зоряним небом та пильний, але делікатний, нагляд польської поліції внаслідок клопотання організаторів. Для нашого журналу то був перший (і позитивний) досвід організації закордонного туру молодих артистів, і тому ми щиро вдячні й режисеру Сергію Проскурні, і усій фестивалійній команді за чудове свято української культури.

КОМУ ВНИЗ on independence day

4 липня Сполучені Штати Америки святкували День Незалежності. Відлуння свята докотилося і до Києва, а точніше - до Березняків. Саме там американське посольство організувало невелике свято. Частина київського району ненадовго перетворилася на справжню Америку з кока-колою, хот-догами, білозубими посмішками. Яке ж свято без музики? У той день, звісно, лунали кантри. Але не тільки. Привітати зі святом приїхала славнозвісна група КОМУ ВНИЗ. Для музикантів це стало ще однією репетицією - грати для великої публіки, бо група не так часто «виходить в люди». Але останнім часом все частіше їх можна побачити і почути на громадських заходах, таких як Шевченкові Дні, зараз - День Незалежності США, на концерті «Рок проти наркоманії». Україномовні американці зацікавилися нашою рок-музикою. Цікаво, а як відсвяткує українське посольство в США 24 серпня?

К.Ю.

29 червня Україна святкувала День Молоді. Свято - воно і в Африці свято. Така асоціація навіяна не глобальними проблемами буття нашої держави, а скоріше спекотю, яка пригнітила всю столицю, загнawsи населення Києва на дачі та до водоймищ. Але молодь є молодь, і ставлення її до свят та концертних програм своє - молоде. Саме тому на київському Майдані Незалежності вже о сьомій годині вечора яблуку не було де впасти. Майдан завірував і продемонстрував свою готовність до сприйняття концертної програми, яку їм подарували організатори свята Молоді у Києві. Програма обіцяла бути цікавою і насиченою, адже готувалася силами працівників управління у справах сім'ї та молоді, дирекцією фестивалю «Перлини сезону» та мистецьким цент-

МОЛОДЬ ВИЙШЛА на майдан

PS. Спонсорами акції виступила «Фанта». Концертна програма під цей напій - ось що потребує сьогодні українська молодь.

ром «Арт Велес». Кожен з організаторів на сьогодні - це м'я в Україні. А публіка, переважно більшість якої склали молоді люди, які перш за все люблять українську естраду, засвідчила ще і той факт, що на сьогодні і таких не мало. Монолітна тусовка шанувальників відвізлася на славу. Ще б пак - майже півгодинний виступ ВВ, груп СКРЯБІН, СТОП СТЕП, КОМУ ВНИЗ, ТАНОК НА МАЙДАНІ КОНГО, Ірина Шинкарук, що відкривала програму, Марина Одольська - не повторна і завжди нова, Алі Попова та Балет «Сузір'я Анкі», Костянтин Гнатенко зі своїм «Стильним чувачком», за яким підспівував, як не дивно, весь майдан, грайливі та екстравагантні Астрія, молоденька лауреат «Червоної Руті» Інесса, Лана Меркулова - погодитесь, що виконавці на всі смаки, яких об'єднує лише те, що всі вони мають право бути серед зірок першого ешелону. А головне - молодь їх знає і любить. Адже інакше у таку спеку Майдан Незалежності не був би таким п'яним від виру молодих голосів та сонцевих святкових усмішок. Одним з концертних блоків, одним і найпотужнішим була акція, яка ствердила і той факт, що УКРАЇНА МАЄ ШАНС!!!

Організована і проведена вона була силами Молодого Руху і завершувалася виступом Тараса Петриненка та його піснею «РУХ». ТЕРИТОРІЯ А залишилася незадоволеною розміщенням своїх виконавців у програмі концерту і вирішила, взагалі, не брати участь у святі. Але понад триста тисяч глядачів, які зібралися на Майдані, монолітно активно реагували на все, що відбувалося на сцені. Іноді і трохи політики не завадить, коли солоденького відосталось. А концерт таки був досить різноплановий і барвистий, не пісний і однозвучно успішний.

Лесь Савіленко.

ВИБУХ РАДІО ЛЮКС

Назва: «Радіо Люкс»
Частота: FM 103,1
Потужність: 5 кВт
Радіус дії: 120 км
Характеристика:
**найкраща музика
та інформація**

«Радіо Люкс»

Київ: FM 103,1

☎ 462-06-06

E-mail: nedik@lux.intercom.kiev.ua

Львів: FM 104,7 та 67,82

☎ 27-37-47

Неопалима купина

Як можна перевірити відчуття присутності Бога? В кожного з нас є власна Неопалима Купина. Лише дві речі вражають усіх. Це Нескінченність, яка жбурляє нас у Всесвіт безкрайньо великого та безмежно малого. І це Гармонія, яка вражає і дивує в усьому, що стосується людського життя.

Пісня — маленька проекція тотальної божественної Гармонії. Служити Гармонії — служити Богу вірою і правдою, тому що пісня — чи не єдиний свідок відчуття світу, який існує за Його Законом.

Найвища шана для пісні — не тільки її визнання, коли вона стає шлягером, хітом. Іноді люди співають якусь пісню і навіть думки не мають, що вона створена конкретним композитором та поетом. При цьому вона настільки гармонізує з нашим народним менталітетом, що сприймається цілком фольклорною, природною. І хіба пісня, яку співають роками, не є народною. Саме така мелодія вступила у справжній ореол слави, а вище цього лише диво, Неопалима Купина, яка остаточно переконує нас у нашій вірі.

Доля пісень Володимира Івасюка — видатного українського композитора, життя якого стало легендою, а ім'я — синонімом геніальної творчості, — легка та крилата. Його творіння співають мільйони, а «Червона рута» стала еталоном Пісні для кожного пісенного майстра в нашій країні. Саме ця чарівна пісня дала назву найбільшому фестивалю в Україні, який раз на два роки народжує безліч молодих талантів.

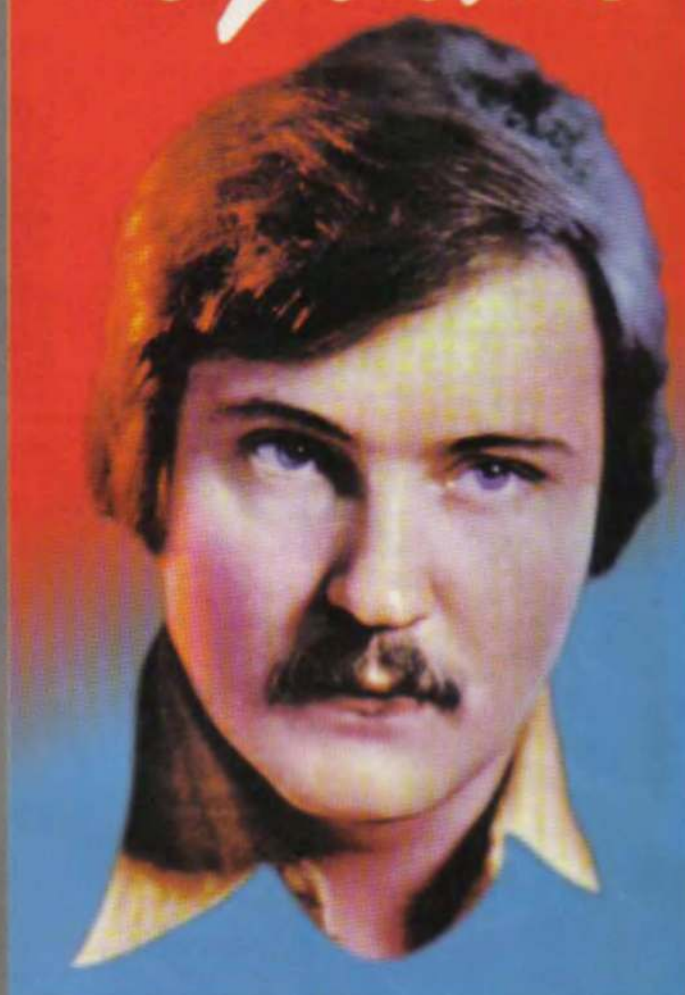
Час минає, чорні смуги печалі поступаються радісним світлим, але пісні Івасюка, ніби створені поза часом, і не матимуть ніколи віку. Їх і досі з запалом виконують наші сучасні кумири — Таїсія Повалій, Олександр Пономарьов, Ані Лорак та інші; деякі збірки російської естради, щиро подаровані українською землею північному сусіду, залюбки включають до свого репертуару пісні Івасюка, який у своїй творчості високо підняв прапор української пісні, відобразив всю її красу, її велич.

Вірш Горация «Elegi monumentum» став Моттом видатних творців всіх часів. І кращим пам'ятником шановного сина землі української — Володимира Івасюка — завжди будуть його пісні.

Наш журнал не в змозі обійти стороною таку значну фігуру в українській естраді, адже авторитет композитора незаперечний серед вітчизняних пісенних митців. Отже, ми започатковуємо масштабну багатоступеневу акцію вшанування композитора Володимира Івасюка та його творчості.

Першим, початковим ступенем є велика публікація у нашому часописі, яка не тільки анонсує акцію, але й висвітлює невідомі сторінки літопису життя Великого Маєстро, вміщує відгуки про вплив та враження пісень Івасюка на його сучасників та на молоде покоління співаків та виконавців.

Другим ступенем передбачається проведення проекту, сенс якого — сучасне осмислення творчості Володимира Івасюка через виконання як добре відомих, так і раніше неопублікованих (тобто, абсолютно невідомих) пісень. Все це, реалізоване через серця найталановитіших виконавців сучасної української сцени, повинно привертнути увагу найширшої слухацької аудиторії та дати новий поштовх інтересу до найвизначніших постатей української музичної культури.

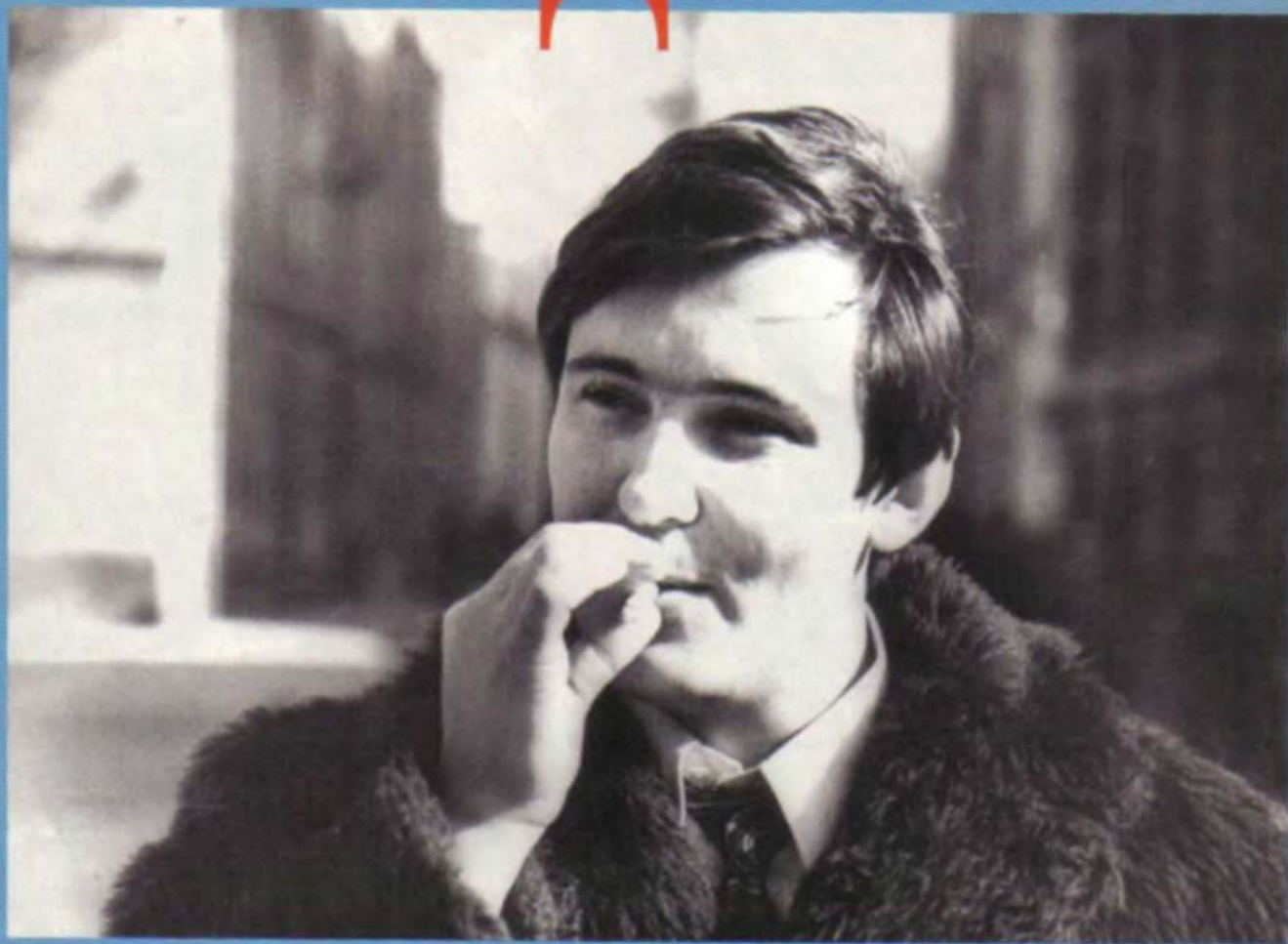
У жовтні за спонсорським сприянням компанії «Кока-Кола Україна», має відбутися грандіозний концерт-телемарафон, який буде за художньою концепцією презентувати нові сучасні обробки старих та невідомих пісень Композитора. На участь у такому заході вже дали згоду такі видатні виконавці, як Олександр Тищенко, Тарас Петриненко, Марійка Бурмака, Олександр Пономарьов, Василь Зінкевич, Ані Лорак, Таїсія Повалій, Анатолій Матвійчук, Жанна Боднарук, групи В.В. КОМУ ВНИЗ, ТАБУЛА ПАСА. Відлунням цієї акції стане аудіо-добрірка з піснями, які прозвучать на гала-концерті.

Ніколи творчість справжнього Митця не була і не буде корисливою. Тому й наша акція матиме благодійний характер. За соціальним планом цей концерт матиме вигляд благодійного марафону, під час якого усі бажаючі матимуть змогу перевести кошти на підтримку обездолених українських дітей. А більшу частину коштів, вилучених від продажу квитків, також буде переведено в один з благодійницьких фондів, що надають допомогу знедоленим дітям в Україні.

Отже, нам ніколи не буде байдужою доля української пісні, слава якої не згасне крізь мінливий Час. Ми зробимо все, що залежить від нас, щоб увічнити пам'ять найвідоміших служителів Її Величності Української Пісні.

А.Б.

ВОЛОДИМИР

СВІТЛО

Й ТІНЬ

ЛЕГЕНДИ

ІВАСЮК

**РУТА ЦВІТЕ ЖОВТИМ СУЦВІТТЯМ.
АЛЕ ТРАПЛЯЄТЬСЯ І ТАКЕ, ЩО ЦЯ КВІТКА
ОДИН РАЗ НА ДЕСЯТЬ РОКІВ КВІТНЕ ЧЕРВОНО.
УПРОДОВЖ БАГАТЬОХ ВІКІВ РУТА ЖИЛА В
ЛЕГЕНДІ НА НАШІЙ ЗЕМЛІ, ЧЕКАЮЧИ, ЩОБ
ХТОСЬ, МОЛОДИЙ І СМІЛИВИЙ, ВІДКРИВ ЇЇ
І ДАВ ЇЇ НАЛЕЖНЕ МІСЦЕ У ЛЮДСЬКІЙ
СВІДОМОСТІ.
ТАК УЖЕ ПОВЕЛОСЯ, ЩО ПОНЯТТЯ «ЧЕРВОНА
РУТА» У КОЖНОГО СВІДОМОГО УКРАЇНЦЯ
НАЗАВЖДИ АСОЦІЮВАТИМЕТЬСЯ З ІМЕНЕМ
ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА. І ЦЕ СПРАВЕДЛИВО.**

Володя належить до того дрібку — якщо брати в масштабах усіх часів і народів — геніїв, хто червону руту знайшов, зірвав її чарівний цвіт, який приніс йому всесвітнє визнання.

Краса — вона завжди небезпечна, бо пробуджує свідомість людей, кличе їх до внутрішньої розквітості, свободи, волі, збагачує інтелект. А саме цього боялися ті, хто хотів тримати український народ в певних рамках, зокрема, культурних. Мовляв, маєте «Розпрятіть, хлопці, хоні» — досить з вас, а до опери вам — зась. Маєте «Повзунець», «Гопака» — танцюйте, а бапету вам не треба. До речі, кущий чиновницький розум навіть не зміг збагнути, що той же «Гопака» — український танець, якого не має жоден народ світу, танець вільних, одержимих і незалежних легінів.

Безперечно, Володимир Івасюк перетнув ту межу, той рівень таланту, приписаний українцям з Москви — і поплатився за це життям. Чи не тому небо забрало його до себе ще таким молодим? Адже на оскверненій гріхами землі праведників ненавидять, їм заздрять. Обивателі завжди і вроди невдачі, недоброчинств, злостиві і наступальні, нетерпимі до таланту, особливо, коли відчують, що це птах не їхнього оперіння...

Якби Володя обмежився лише «Червоною руткою», «Водограєм», іншими чарівними піснями, які просто змусили українця підняти голову і гордитися собою, може, йому ще простили б. Але не був би він Івасюком, якби зупинився на досягнутому. З-під рух талановитого композитора, як гриби після дощу, народжуються неповторні перли інструментальної музики, де-

кілька чудових сюїт, музика до спектаклю «Прапорноносці» за твором О. Гончара. До речі, коли вперше Володя заспівав пісню «Балада про полкове знамено» для акторів театру ім. М. Заньковецької, Богдан Ступка аж заплакав і щиро зізнався, що вона близька по духу до пісень січових стрільців, яких на той час мало хто знав, адже на них було накладено радянською владою табу.

А ще у планах і мріях були симфонії і перша в тодішньому Союзі рок-опера «Дарина», навіть встиг написати лібретто. У її основі — минуле України, любов жінки до чоловіка — княгині до князя.

Зрештою у Володимира, мабуть, була готова й музика до опери. Але, на жаль, забрав її з собою в могилу. Йдеться про те, що Володя тримав цю музику в пам'яті, не встиг її записати. А пам'ять у нього була феноменальною. Це в Івасюків родині. Так, наприклад, батько Володи, письменник Михайло Івасюк володів енциклопедичною пам'яттю. Кожен прожитий день пам'ятав до найдрібніших подробиць, вже не кажучи про його знання української чи румунської літератури, де він взагалі був неперевершеним.

Володі достатньо було поглянути на будь-яку нотну партитуру, як він її вже знав напам'ять. Композитор також багато музикував, імпровізував, а за тиждень другий міг повторити награне. Кажуть, що можна прострелити мозок, але думки вбити не можна. На жаль, пам'яті це не стосується. Крім того, разом зі смертю Володимира щез його портфель, у якому була партитура вже написаних творів для скрипки, віолончелі, фортепіано, бандури.

Не встиг, багато чого не встиг Володимир Івасюк, якого постійно мучила думка,

що ми, українці, окрім М. Лисенка, нікого не маємо в світовій музичній класиці. Звичайно, були в нас і А. Ведель, і М. Березовський, але яка жорстока доля! — їхні твори майже не збереглися, та й самі вони трагічно пішли з життя у молодому віці.

Володя прийшов до нас ранньою весною, з першими пролісками, іскристим сліпучим сонцем, а відійшов у розквіт сил на порозі літа. «У нім весна, у нім життя» — згодом скажуть про свого улюбленця. «Без тебе не квітне квітен, без тебе травень, як зима» — це також про Володю.

Серед геніїв дуже рідко трапляються, якщо можна так висловитися, нормальні, правильні люди. Вічно молодий Івасюк належить саме до таких. Володя не завжди був слухняною дитиною, вічно хваленою, закінчив з відзнакою середню школу, музичну. Але до похвал ставився завжди спокійно, ще з дитинства десь суто інтуїтивно відчував, що все дається працею, тяжкою працею. А ще — коли є талант! На скрипці навчився грати в п'ять років, ще й читати не вмючи. Михайло Григорович навіть написав вірш «У класі я сидів», у якому згадує, як у дощ, сніговиць, «через снігові завали», носив малого Володю на руках до музичної школи на заняття.

Працьовитість Володимира вражала всіх: і рідних, і знайомих. Такий приклад: за порадою вчителів батьки віддали сина до Києва, у школу для обдарованих дітей при Київській консерваторії. Але незабаром змушені були його звідти забрати. Бо він приїжджав додому з чорною від скрипки шиєю: грав по шість-сім годин на добу.

Друзі часто порівнювали В. Івасюка за його здатність безперервно працювати, з електростанцією. Батьки боялися мати сімнадцятирічного туберкульозного віртуоза, хотіли, щоб він був сімнадцятирічним здоровим юнаком. Володі не таланило з дитинства — вічно він був комусь на заваді. Так, одного разу першого Івасюкового учителя музики з Кіцмані Юрія Візюка викликали в райком партії: «накивали на нього пальцем».

«Юрій Николаевич, Ви слишком много внимания уделяете этим Ивасюкам, вечно они на всех концертах».

Даремними були повчання вчителя, що Володя і Галя — найбільш обдаровані його учні.

До речі, є в біографії В. Івасюка один досі маловідомий епізод. Якось він і його однокласники бавилися біля пам'ятника Леніну в Кіцмані — «закидали шапку» на ілліча і раптом вона зависла на статуй. Політ Володі знімати, а пам'ятник завалився. По годішніх чітких донесеннях КДБ можна пересвідчитися, що це був, по суті, перший демонтаж пам'ятника Леніну в Україні. Цей факт зобов'язав відповідальні органи «Принять меры» і незабаром сім'я Івасюків залишила районне містечко і переїхала до Чернівців.

Можливо, Кіцмань для Володи назавжди залишився найулюбленішим з усіх міст. Він цим лишився і дорожив, як і тим, що виріс у тім саду, де жив колись Сидір Воробкевич.

«Кіцманський епізод» більш випадковий, аніж характерний. Але не випадковим є те, що молодий Івасюк був свідомим українцем, з усіма наслідками тієї свідомості, що могла бути на той час. Після пер-

ших своїх композиторських успіхів Володимир якось запитав батька: «Що ти думаєш? Чи правильно я роблю?» «Ти добре робиш. Так і продовжуй» — була відповідь.

Попри все те він ніколи не забував про сім'ю, був надзвичайно хорошим сином, чуйним братом. Якось на день народження батька Володя привіз зі Львова золотий годинник. А як його любили сестрички! Як любив їх він! За словами батьків, вони були постійно під його опікою. Володя написав чудову пісню для молодшої сестрички. «Колискову для Оксаночки». Готував пісню для Галини, та не встиг... До речі, Галя — чудова виолончелистка, акомпанувала Володі під час його виступів.

Часто банально і традиційно виникає запитання: де починається геніальність, де її виток? І, як правило, звучить традиційна відповідь: талант, помножений на працю. Але дуже багато залежить від сім'ї, від оточення. Володя з дитинства жив у стихії чистого українського слова, ніжної української пісні. Дуже гарно співала його мати, Софія Іванівна. Родом вона з Наддніпрянщини. І оте поєднання наддніпрянської ніжності, ліричності з гуцульським гумором, гострим розумом, безперечно, мало великий вплив на Володю, формувало його як свідомого українця.

Окрім музики, Володя дуже захоплювався українською літературою. І ще один, не дуже відомий широкому загалу момент. Володимир Івасюк був і Поетом. Саме так. Поетом з великої літери. Дослідникам ще немало доведеться потрудитися над вивченням його поетичного доробку. Те, що батько письменник, як не дивно, ніколи робило Володі погану послугу. Злізши не раз говорили, що тексти пісень для нього пише Михайло Григорович. Це дуже ранило вразливого молодого композитора, вибивало з колії, він просто корчився від цього. Якийсь час Володя взагалі перестав писати поезію, мовляв, все одно будуть говорити, що то не він писав. І все ж треба визнати, що найкращі пісні були написані композитором на власні тексти: «Червона рута», «Водограй», «Я піду в далекі гори», «Пісня буде поміж нас», «Але Марія».

Свої перші пісні хлопець почав писати у п'ятнадцять років: «Ласкаво просимо», «Батьківщина моя», «Капельок». Згодом з'являються «Відлітали журавлі», «Над морем» (слова Д.Павличка) і «Там за горою, за крем'яною». В останній надзвичайно виразно відображена любов юнака до буковинської народної пісні. Якось батько запитав сина:

«Що тебе приваблює у народній пісні?»

Володя відразу ж, не задумуючись, відповів:

«Все. І текст, і мелодія. Кожна пісня — це перлина. І я не розумію, як можна вважати себе музикантом або просто культурною людиною і не знати українського фольклору. Мрію стати композитором, тому вибирав все прекрасне, створене народом, щоб мати в душі якусь основу для своїх творів. Без народного ґрунту — я ніщо. Для мене український фольклор — підручник, написаний геніальним автором».

Ріст і становлення композитора відбуваються в період розквіту і найбільшої популярності ліверпульської четвірки «Бітлз». І хоч записи британців так рідко пі-

шили вухо через цензуру і заборони «соответствующих органов и идеологии», їхня музика Володю притягувала і вабила. Якось в одному з інтерв'ю Пол Маккартні щиро зізнався, що найбільш вдалою і улюбленою для нього є пісня «Учора» («Yesterday»), і це, мабуть, тому, що в ній використано багато елементів британського народного фольклору.

Володя записував і збирав пісні усюди: від різних людей, знайомих і незнайомих, своїх шкільних та інститутських товаришів. Він їм просто набридав, але йшла кропітка і всебічна підготовка до великої творчості, закладалися першоспівна, підґрунтя, фундамент. Юнак часто виїжджав у гори, розмовляв з гуцулами, записує народні пісні і коломийки, легенди.

Усе почалося з 1967 року. Товарищ подарував батькові книгу Володимира Гнатюка «Коломийки», яка потрапила до рук Володі і яку він перечитував сотні разів, кожен рядок, кожну коломийку.

Саме там він знайшов «Червону руту», яка не даватиме йому спокою ні вдень, ні вночі. У цьому понятті Володя відкрив для себе сповнений піснотності, сповнений глибокого змісту образ. Він шукатиме свою червону руту майже три роки і вона принесе йому славу, визнання, світовий успіх.

«Ціною будь-яких зусиль йому хочеться знайти тлумачення поетичної загадки — червоної рути, яка зав'язла йому в серце, мов засколина», — згадує Михайло Івасюк.

А поміж тим його пісні вже звучать по республіканському радіо. Лідія Видаш, київська співачка, записує «А на нашій вулиці розцвіли каштани», та «Я піду в далекі гори».

Володя повністю віддається музикуванню. Кожен твір породжує у ньому болісно-солодкий дріж, який збагачує його духовне життя. Той дріж робить серце здатним чинити у світі добро.

Кожен день композитора починається з потреби систематично працювати; він постійно за роялем або сидить над підручниками з теорії музики, особливо гармонії.

Це дає результат. 1970 рік — справжній вибух — «Червону руту» написано!

На відміну від більшості авторів, які були «носіями з чужого плеча», бездарними примітивістами і засмучувачами тісного жанру низькопробним ширпотребом, Володимир Івасюк вдалося створити твір, який став символом духовності сучасної української естради.

Фантастичну «Червону руту» мовою оригіналу співають у всіх кутках Радянського Союзу, пісня не знає кордонів, звучить як у Європі, так і за океаном в далекій Америці та Канаді. Навіть ті, хто ніколи не розмовляв українською мовою, не цікавився українською культурою, з величезним задоволенням співали українською.

Поява «Червоної рути» — незабутня подія не лише у творчості Володі, завдяки їй світ відкрив для себе Україну, але й ми усвідомили себе нацією.

Володимир не зупиняється на досягнутому і незабаром з'являється «Водограй».

Цими піснями відкривалися і завершувалися найпрестижніші пісенні фестивалі. Варто відзначити, що їх автору ледь виповнилося двадцять. Але він був з тих, хто ніколи не спекулював славою і своїм іменем, не зостався вдихати п'яні пахощі

лаврів у теплій купелі сьогоднішніх успіхів. Він до кінця був бентежений і одержимий жаждою до великої творчості.

За логікою подій обивателі, музичні посередники мали б з того, на догоду дяволу, тишитися. Та й, мабуть, тишилися, зокрема, ті бездарно-партійні музиканти, котрі свого часу ходили в обком партії з вимогою заборонити транслювати по радіо пісні Володимира Івасюка. Цікаво, як почував себе той відомий метр А. Кос-Анатольський? Адже він за життя буквально ненавидів Володимира, зневажливо відгукувався про його твори, всіляко намагався принизити їх автора, зробив усе можливе, щоб виключити його з консерваторії. Ось такий він — класик української музики, класик, який чорною заздрістю заздрив своєму учневі, по суті, ще юнакові, якого вже знав увесь світ. Тим не менше В. Івасюк так і залишився назавжди самодіяльним композитором. А Платон Майборода навіть після смерті Володі мав совість (чи не мав) говорити, що Івасюк — це ганьба для нашої музики.

«Рута» і «Водограй» були більш-менш простими, їх могли співати всі. Щоб заспівати наступні пісні Володі, треба було мати широкий діапазон голосу, силу звуку, тобто добрі вокальні дані.

Володі постійно дорікали роздратовані заздрісники, які говорили, що він «загарбав» найкращих виконавців. Але ж без нього, без його новітніх мелодій, на мою думку, не було б Василя Зінкевича і Софії Ротару, Назарія Яремчука, ансамблю «Смерічка» і «Червона рута».

Це було зовсім нове сузір'я виконавців, об'єднаних навколо буковинського самородка. Молодість, ентузіазм, романтичне піднесення сприяють дружбі побратимів по долі-пісні. Вони переконливо довели, яких успіхів можна сягнути в мистецтві, якщо позбутися стереотипів міщанських інтриг, заздрощів, недоброзичливості.

«Червона рута» звучить у виконанні Василя, Володі і Назарія на Всесоюзному телефестивалі «Пісня-71» у Москві. На «Пісні-72» Назарій і Мирослава Єжелек виконують «Водограй». Важко передати відчуття молодого композитора, коли його пісня (вперше українська пісня) прозвучала на міжнародному пісенному фестивалі «Сопот-1974». Софія Ротару, одягнена в буковинський народний стрій, виконала «Водограй». Чудовий подарунок своїй сестрі Галіні після закінчення медінституту зробив брат — її включили у делегацію для поїздки у Сопот. Ось її враження:

«Дивлюся на свого брата, 25-річного лікаря і композитора, і радію, як дитина. З Лисної Опері йдемо пішки, нам ніби не хочеться, щоб гудіння автобуса і людський гамір розвіювали чи приглушували безконечне лопотіння оплесків майже трьох тисяч незнайомих шанувальників пісні. Адже ті оплески — шире визнання обдарованості мого брата, утвердження краси української пісні у свідомості цілком сторонніх людей».

Рано через три роки там же, у Сопоті, знову прозвучить Івасюківська пісня у виконанні Софії Ротару «У долі своя весна».

У древньому Львові Володимир Івасюк домогся найбільших творчих досягнень. Тут був Метром, музичною Глибою, вже не райним «червонорутівським» юнаком, а

елегантним, ліричним львів'янином, який знає сенс в житті і музиці, і в слові. Тут він написав одну з найкращих пісень — «Аве Марія» (на свої ж слова). Це не просто пісня — пісня-молитва. Автор пройнявся трактуванням Мадонни, як України, як жінки-українки, розумінням України як втілення духу Марії.

Вибір «Аве Марії» свідчить про надзвичайно високі літературні уподобання Володимира Івасюка. Він узагалі був нечитачем, ерудованою людиною. Часто, коли сестрички — школярки з ним про щось сперечалися, він вів їх у багатотисячну батьківську бібліотеку і говорив:

«Я далі перечитав ці книжки, а ви скільки? От коли перечитасте, тоді й будемо дискутувати».

Досить плідною була співпраця з Р. Братунем, Р. Кудликом, Б. Стельмахом, М. Петренком. Не можна не згадати оригінальне вирішення тексту пісні «Пісня про тебе» на слова Р. Братуня: це надзвичайно важливий твір, насправді завуальований гімн Україні тих часів. Його не назвали «Піснею про Батьківщину» тільки тому, що тоді це було небезпечно і неможливо. У Володі було достатньо потаємних ворогів, але в більшості він завжди мав підтримку світлич людей. Тісна дружба з'єднувала його з І. Покладом, Ю. Рибчинським, В. Ільїним. З прихильністю до нього ставилися О. Пахмута, А. Бабаджанян, О. Екімян, А. Дементьєв, Ю. Силантьєв. Володі неодноразово пропонували переїзд до Москви і «золоті гори», але він завжди відмовлявся.

Найбільш коротко, влучно і дотепно про значення Володимира Івасюка для української культури сказала письменниця Ірина Вільде. Вона висловила в тому дусі, що найкращий твір письменника Михайла Івасюка — це... його син.

Слід сказати, що у талановитих людей всесторонні і різнобічні таланти. Володі надзвичайно чудово малював, вдавався йому портрети близьких і рідних, де завжди був вловлений характер. А це дається одиницям. Залишилося багато картин, портретів і автопортретів, написаних його рукою. Можливо, і це було закладено генетично, адже з роду Івасюків — Микола Івасюк, автор відомої картини «Вступ Богдана Хмельницького до Києва». А ще Володі майстерно володів фотоапаратом і кінокамерою. А це йому вдавалося все. За освітою він, до речі, медик. Закінчив Львівський медичний інститут, був зарахований до аспірантури. Ще один фах мав Володі, який нині у морі, і який навіть затьмарює роботу композитора. Він був чудовим аранжувальником, мабуть тому, що був у першу чергу, віртуозом скрипки.

Володимир Івасюк ніколи не писав політичних пісень. Його ліричні пісні — це сонячний дар українському народові, його

немеркнучий крас. Його музика — найнісхідша і найсвітліша, до неї з трепетом і хвилюванням хочеться прилинути у хвилини радості і піднесення, у свята й урочини, у час радісний і смутний, в щасливі дні і дні суми. Це — духовний скарб, вічне життєдайне джерело, сама правда. У його житті, як і у долі українського народу, переплелися радість і вічний смуток, щастя і туга.

Останні роки і місяці свого життя Володі був переповнений творчими думками, планами.

Смердючо-брудний травень 1979 року назавжди увійде у пам'ять місяцем туги і скорботи за Володимиром Івасюком, який так рано відійшов у вічність, і місяцем нашого національного сорому — молодого композитора почали відразу ж шельмувати, називаючи божевільним, п'яничкою. Нині не хочеться згадувати, що цей травень був і сонячно-теплим, буянолистим. Лише одна природа, вічна мати-природа, не усвідомлювала того, яке непоправне горе спіткало співучу Україну — не стало її соловейка, який назавжди зів'язався з нею своїм цвітом.

Львів — місто специфічне. Тут, якщо люблять — то люблять до безтями, якщо

ненавидять — ненавидять назавжди. До речі, у найновішому телефонному довіднику міста Львова можна знайти телефон Івасюка Володимира Михайловича. Він слав довгою львів'янином.

Володі чекали і шукали 24 доби. Після таємничого зникнення композитора розшуку не було оголошено, мотивуючи тим, що буде багато шуму (!?). Сьогодні ж через засоби масової інформації розшукують не лише людей, але й їх чотириногих друзів. Нічого в даній ситуації не міг вдіяти і один з друзів Володі — композитор О. Екімян.

Якось ще на початку 70-х років автор пісні «Снегопад» Олексій Екімян через Ю. Рибчинського вирішив познайомитися з В. Івасюком. Батьки Олексія рано загинули і його виховала українська сім'я. Щоб віддячити українському народові, вірменин вирішив написати декілька пісень, а щоб відчувати дух і українську мелодику, познайомився з В. Івасюком, який був найпопулярнішим українським композитором того часу. Найцікавіше те, що О. Екімян був: генерал-лейтенантом міліції, начальником Московського карного розшуку. Через якийсь час московським композитором загинув у загадковій автокатастрофі.

Які тільки нісенітниця і домисли не ходили того часу, ставлення слідчих органів до рідні — найбрутальніше.

Лише 18 травня випадкові люди знайшли вже мертвого Володимира Івасюка у лісовому масиві селища Брюховичі, що біля Львова.

У це не хотілося вірити. Опізнання сина батькам було дозволено аж наступного дня (!?), хоч від квартири, де жив Володя, до моргу — 5 хвилин ходу, і відбувалося з грубими порушеннями судового законодавства. Так батько був допущений до опізнання тільки після того, як він повторно подзвонив обласному прокурору, сказавши, що пошле телеграму Генеральному прокурору Союзу. Батькам роздратовано відповіли: «Заберіть сина додому і дивіться на нього хоч сто років!» У свідоцтві про смерть було сказано, що Володя помер 24-27 квітня 1979 року у віці 30 років. Причина смерті: механічна асфікція. Повішення в петлі (самогубство). Свідоцтво видане 21 травня 1979 року і вже тоді наперед, без жодних доказів і слідства було записано чорним по білому причину — самогубство.

Виникає одразу ж питання, якщо композитор дійсно повісився 24-27 квітня, а знайшли його аж 18 травня, хіба він міг висити на дереві 21-24 дні. Володя важив 80 кг, петля врізалася б в шию до глибини кісток. Та й на протязі травня на дворі була тепла суха погода. Органом людини розклався б за цей час, від нього йшов би нестерпний запах. Все це було відсутнім, так

само, як і фотографії судомедекспертизи.

22 травня кожного року згадайте невинну жертву тоталітарної системи, якою став В.Івасюк. Його хоронили у Львові, на Личаківському кладовищі в той день, коли прах Великого Тараса перевезли в Україну.

Дехто з «друзів» зрадив Володю вже під час похорону. Ті, хто любив щиро і по-справжньому, не побоялися провести його в останню дорогу. Похорон перетворився, по суті, в багатотисячну акцію протесту. Вороги ненавиділи його за те, що його так сильно любив народ. Того дня, можна сказати, народився Народний Рух пробудження нескореності. «Буває мовчання глибокіше від грому», написав один із шестидесятників.

Дубову труну, прибрану гілками калини та вишнім рушником, несли на раменах. Спереду процесії йшла в національному строї дочка відомого львівського художника Латика — Оксана, несучи в руках портрет Володі в миртовім вінку.

Про час і місце похорону ніде не повідомлялося. Некролог з'явився лише в одній газеті, яка виходила малим накладом — у «Львівському залізничнику». У більшості вузів призначили саме цього дня комсомольські збори з обов'язковою явкою. Жодної квітки у Львові не знайти, усі вони там — для Володі, останні живі квіти його останньої весни. Є у цьому щось містичне, адже вперше і востаннє він побачив білий світ весною.

Не соромилися сліз Василь Зінкевич і

Назарій Яремчук, Дмитро Гнатюк і Микола Кондратюк, тріо Маренич і Левко Дуповський, Ігор Білозір і Остап Стахів, Юрій Рибчинський і Вадим Ільїн. На вінку від тріо Маренич було написано: «Спасибі, друже, за любов жагучу до рідної Української землі, повік твою «Червону руту» співати будуть солов'ї».

На похорон відверто рекомендувалося «не йти». Коли біля вми поставили труну, відбувся своєрідний екзамен совісті. Хто ж виступить, хто скаже щирі слова правди. Вперед ступив Ростислав Братунь. Голос його постійно тремтів і зривався, відчувалося, що хоче сказати те, що знають усі, але ще не час. Коли закінчив, тисячі подумки вклонилися йому за те, що не побоявся, не зрадив, не відступив. Через два місяці Ростислав Андрійович — безробітний. Свого побратима по перу підтримував завжди щирий Роман Кудлик. Виступи рідниці Січко закінчилися торемним ув'язненням. Коли студенти консерваторії заспівали «Чуєш, брате мій», було чути не плач, а справжнє ридання.

Після похорону від рідних композитора відцуралися, ніхто не заходив, почалося страшне цькування вже мертвого Володимира. Навіть мертвому йому не могли простити його таланту, бо й мертвим він затьмарював своїми талантом живих.

І справді, його ненавиділи живим, його боялися й мертвим. Мати Володі, Софія Іванівна, пішла одного разу на прийом до першого секретаря львівського обкому компартії В.Добрика просити дозволу встановити пам'ятник на могилі сина. «Війна забрала в мене батька і трьох братів, не вернувся з фронту чоловік моєї сестри, — плакала жінка, — а тепер ось сина не стало. Невже я не маю права вшанувати його пам'ять?» У відповідь Добрик (яка іронія зла, бездушна людина мала таке прізвище) натиснув потаємний дзвінок і сказав лакеєві, що зайшов: «Виведіть эту жєнщину». Після цього візиту Софія Іванівна отримала «інсульт імені Добрика» й досі тяжко хворіє.

Рано чи пізно настане той час, коли переможе правда. А на сьогодні надто багато несподіванок трапилося з тими, хто хоч краєчком вуха щось чув про те, що насправді сталося з В.Івасюком. У когось несподівано вишався дружина, хтось викинувся з балкони, хтось втопився, хтось потрапив під колеса авто... Але пам'ятайте, кати, прийде Божя кара і на вас!

Для Володі властивим був священний лист перед життям, котре він любив, як дитина, і хотів, щоб воно ніколи не кінчалося.

У пам'ять врізалися слова Галини Івасюк:

«З глибоким сумом та печаллю хожу на цвинтар, до могили, яка трічі була сплюндрована, спалена (один раз у зливу, горіли в червоні квіти), до пам'ятника, який вистраждав Микола Посіра (10 років він стояв у майстерні). Дякуючи моєму народові, його любові до митця, могила цілий рік в квітах, завжди святонча. Чому? Вразили мене слова Лили Костенко: «Слава — це прекрасна жінка, що на могилу квіти принесе».

М.МАСЛІЙ

"Коли закінчуються розмови, починається пісня. Володя був її творцем, лицарем. Я бачив у піснях його душу, вона здається мені блакитноновою. Такою, як сам Володя. Його пісні — душа. А для слів пісня — це крила."

На родинних, концертних, чи звичайних зустрічах я відчував його небуденність, вступця підказувала мені, що маю справу з непересячною людиною. Та він завжди був для мене незнайомим і незбагненим, як і кожна людина великого таланту. Як і кожна видатна особистість."

Назарій Яремчук

"Він вийшов з весни, а весна — це буревій, і таким був він. Вийшов до людей рвливий, гарний, з чарівною піснею. І цей хлопець, який пішов від нас таким молодим, став, по суті, зачинателем нового напрямку в розвитку української пісні. Коли я чую слова "Червона рута", коли знову лунає ім'я Володимира Івасюка, мені здається, що він живий і приходить до нас у вічно невмирущій пісні."

Повернімося до Володимира Івасюка! Щоб на повну силу заіскрився водограй мелодій і палахкотіла червона рута словом народу, на землі якого розцвіла."

Ростислав Братчук

У Чернівцях створюється меморіальний музей видатного українського композитора Володимира Івасюка.

Через недостатнє фінансування поки що дуже важко й повільно зводиться цей музей.

Ми зверталися за сприянням до багатьох осіб — офіційних і неофіційних, до багатьох організацій. На жаль, у більшості випадків не знаходили відгуку. Але усвідомлення важливості розпочатої нами справи дає надію, що є в Україні люди, які пам'ятають Володю й хочуть гідного вшанування його імені.

Володя прожив на цьому світі всього 30 років. І, можливо, перше в Україні створюється музей співаця, який при житті не мав ні премій, ні лауреатських звань, але був народним улюбленцем. Його любили в Україні й поза її межами, бо, крім величезного композиторського таланту, мав іще талант бути людиною рідкісної душевної краси.

Просимо у Вас підтримки й взаєморозуміння. Адже Володимир лише народився й виріс на Буковині, а творчість його належить усій Україні.

Наші координати:
м. Чернівці-3, вул. Маяковського, 40/1.
Меморіальний музей Володимира Івасюка.
р/р 1142616 в НБУ МФО 356185 код 22840321.

СПОТАДИ СУЧАСНИКІВ

"Він ніколи не говорив про славу, ніколи не спекулював своїм іменем, яке було тоді в мільйонів людей на вустах, був скромний, як справжній художник, який працює на майбутнє, а не купається у теплій купелі сьогоднішньої слави. Доки вона не стане крижаною. Ні, жорстко, але словом він ніколи не підкреслював своїх переваг над іншими, а це було особливо дивним для хлопця, на якого звалилася слава. Він не довів її, слави, яка могла збити молодого композитора на шлях легкого успіху, кожна його нова пісня не була антропокопіїєю на попередню."

Юрій Рибчинський

"Володимир Івасюк був одержимий піснею. Він був глибоко переконаний, що наш світ створений для того, аби в ньому лунала музика добра, миру, злагоди між людьми. Він знав, що без цієї одержимості нічого значущого не звершити у мистецтві, як і в будь-якій галузі людської діяльності. "Крило стає крилом тільки під час лету" — це був афоризм, який він часто повторював..."

Творче спілкування з Володимиром Івасюком було святом для виконавців його пісень. І я зазнала того свята!"

Софія Ротару

"Нинішня розмова про Володимира Івасюка і його музику — а поняття ці неподільні одне від одного, подані настільки органічно і міцно, як тільки можуть жити воедино в серцях людських творчість художника і сама його постать — це не реставрація призабутіх пам'яток, не штучне воззавчання невідомого за життя і не увічнення літературного героя, а речі цілком природні і законні. Тому, що Івасюк і його музика живуть серед нас. От тільки слів тих добрих і щирих, що проросли із серця наших назовні після кожної його нової пісні, говорили ми Володі за життя все-таки мало. І тепер мусимо спокійно жити це."

Василь Зінкевич

22.05.1979

МОЛИТВА ЗА СИНА

Мій Господи,
красою доброти й розради
торкнись мого пораненого серця.
Я ж бо стою перед Твоїм обличчям
знесилений, змалілий,
в накинутах на плечі
важеним одязі самотності своєї.

Шляхетності Твоїй
я віддаюся, мій Боже.
Пробий промінням
моє стемніле серце,
дай розумові сили
знайти дорогу, що веде до сина.
Він все життя чекав світанків,
щоб піднести до Тебе
свої музичні руки
і прореки молитву
синівськими устами:
"О щедра батьківська величність,
осяй мій день, мій хист, моє натхнення,
щоб кожна нотка співу
Тобі єдиному служила,
Тобі єдиному годила,
Тебе єдиного хвалила.
І розливалася на все суще
весняну повінь світла і тепла".

Мій син – це міра величі Твоїї!
Він кожен день йшов причащатись
блакиттю далини і вишини Твоїї
і повнитись Твоїм безмежжям.

Мій Господи,
Ти зором поведи,
чи не заплутався мій син
в мереживі небеснім.
Без нього й солов'ї
вже не кривавлять серце
об голки місяця й зірок.
Паду навколішки перед Тобою
й благаю Тебе, Боже:
Очисти мене від страху й безнадії.

28.04.1979

Михайло Григорович Івасюк

МАЛЮНКИ
ВОЛОДИ
ІВАСЮКА

Івасюка Володі 1952 р.

ЧЕРВОНА РУТА.

СА. І МУЗ.
В. І ВАСЮ.

Я...

ти прихнейся м-ні

у по-ло-ти не-га-ти

мо-же че-су-ї-ся

ти гар-зі-ля ш-ка-ла сон-це ру-ту знайшла

ва-ла Чер-во-ну ру-ту не-шу-кай ве-со-ля ми-ту

ме-не-р до-ка-ти-ся ти по-вір-бо тво-я в-ро-да

че-та-я во-да то-б-и в-ро-да то-б-и в-ро-да

бу-тра-я во-да то-б-и в-ро-да

бу-тра-я во-да то-б-и в-ро-да

СВИДЕТЕЛЬСТВО О СМЕРТИ СВІДОЦТВО ПРО СМЕРТЬ

Гражданин(ка)
Громадянин(ка) **І в а с ю в Володимир Михайлович**

умер(ла)
помер(ла) **24-27 квітня тисяч дев'яност оїмдесят дев'ятого року**

в возрасте **30** лет, о чем в книге регистрации актов о смерти
у віці **1979** года **травня** месяца **21** числа произведена запись **1981** года
року **травня** місяця **21** числа зроблено запис за №

Причина смерти **Механічне зафіксація. Повішення в петлі /самогубство/**

Место смерти—город, селение **Дзвін-Бриханці**

Место смерти—місто, село

район область, край

район область, край

Место регистрации **Черновицький відділ ЗАГС Львова**

Місце реєстрації

Дата выдачи **21 . травня 1979 г.**

Дата надані

Заведующий отделом (бюро) записей актов гражданского состояния

ТАРАС ПЕТРИНЕНКО

Для мене є однозначним, що в той момент, коли вибухнув талант Івасюка, це було конче необхідно Україні. Він дав нову якість українській пісні, новий порух. З Івасюком я зустрічався один раз, але ґрунтовно. Ми спілкувалися протягом кількох годин. Я ставив йому записи групи ГРОНО першого скликання, він ділився своїми планами на майбутнє. Івасюк суттєво модернізував тодішню українську естраду, і хоча ми ніби перебували в різних таборах, ніякі добре видно, що саме Івасюк зробив для України набагато більше, ніж цілі творчі спілки. Масштаб цієї постаті дорівнює Шевченкові.

АНДРІЙ СЕРЕДА (КОМУ ВНИЗ)

Івасюк вплинув на мій світогляд і на свідо-
мість тих людей, в яких я вчився. Моє став-
лення є традиційним з точки зору українця.
Власне ті виконавці, які співали його пісні є
людьми поважними. Хочу наголосити, що
творчість Івасюка — явище не вузьконаціо-
нальне. Дуже багато артистів за межами Ук-
раїни зверталися й продовжують звертатися
до нього. Неперевершене виконання його пі-
сень належить співакці на ім'я Квітка Цілик. В
Україні такого нема. Навіть ті артисти, що на-
лежать до так званої традиційної української
естради незалежно від її примітивізації дуже
шанобливо ставляться до Івасюка. Щодо ме-
не, я думаю — творчість Івасюка є чистим дже-
релом і невичерпним.

ЕЛІЗБЕТА

Я дуже високо ціную композитора Володимира Івасюка. Я просто закоханий в його пісні, оскільки вони резонують з моїми творчими прагненнями. Вважаю, що Івасюк і зараз лишається недооціненим. Якби хтось узяв на себе місію довести його пісні до широкого кола публіки — це було б просто чудово.

КИРИЛО СТЕЦЕНКО

Якось Тарас Петриненко сказав, що в Укра-
їні треба вмерти, щоб стати класиком. Якщо
бути чесним, я не помітив, щоб творчість Іва-
сюка впливала на мою творчість. Його шляге-
ри вперше лунали в часи, коли я і мої колеги з
групи ЕНЕЙ цікавилися зовсім іншою музикою
і робили речі більш нові на той час. Те, що ро-
бив Івасюк, тоді нами сприймалося, як естра-
да. Нас цікавив рок-н-рол. Якщо оцінювати
роль Івасюка з культурологічної або політич-
ної точок зору, то це дійсно була революція.
Це був досить сміливий підхід до українсько-
го мелосу. Його музика була розрахована на
якийсь рух, динаміку, танцювальність. Я мав з
Івасюком особисті контакти. Коли він приїздив записати свою нову пісню на БЗЗ, я
був одним із скрипалів оркестру. У нас було спілкування рівне, не відчувалася в нього
му зіркова хвороба. Незадовго до його смерті я зустрічався з ним у Львові. Ми гово-
рили тоді про професійні справи. Я радився з ним з приводу моєї пісні «Віє вітер з
полю», яка підліпно була записана і яку не пускали в ефір. Для мене Івасюк був про-
повідником у той світ естради, який я не дуже добре сприймав і знав. Тоді він показав
мені пісню «Вогонь», говорив, що радикально змінює стиль. Мене цікавило його
ставлення до моїх пісень, зроблених в галузі популярної музики, а його цікавила су-
часна класична музика, тому що він став навчатися у Львівській консерваторії. Що
до особистості, то Івасюк був людиною ввічливою, стриманою, реалістичною. Він
речі — набагато більш реалістичною за мене. І дорослішою. Тому що на той час він
вже чітко обрав свій шлях і впевнено рухався тим шляхом вперед.

МИ
ЗРОСТАЛИ
НА
"ЧЕРВОНИЙ
РУЖ"

Час не стоїть на місці.
Музика — це образ часу. Чим
більш динамічно змінюється
суспільство, тим активнішою
є ротація стилів. Мода дик-
тує кожен день щось нове.
Чи є щось святе і незмінне
на естраді, і чи варто шукати
там речі, непідвладні пли-
нові часу? Відповідь на
просте питання про став-
лення до творчості компози-
тора Володимира Івасюка та
про вплив його доробку на
особистому рівні дають наші
сучасники — артисти нині
досить відомі, знамениті, а
також — початківці. Саме за-
питання викликало у людей
живу реакцію, наче йдеться
про щось дійсно актуальне.
Я зрозумів: його пісні
люблять і пам'ятають, його
самого шанують і цінують.

МАРІЯ НОВАК ТА ІТОР ЛІХУТА

Володимир Івасюк — геніальна людина. Він — національний геній, пісні якого в найкращий спосіб відтворюють душу українського народу. Скільки часу існуватиме Україна, стільки ж часу житимуть твори Івасюка. У травні 1993 року в Чернівцях провівся всеукраїнський конкурс імені Івасюка. Тоді ми отримали Гран-Прі за виконання пісень композитора. Одну з них — «Відлуння твоїх кроків» — ми включили в альбом «Панна Коханна». На новому альбомі присутні декілька найбільш популярних пісень Івасюка, таких, як «Водограй», «Червона рута». Йдеться про те, що Володимир, який пішов з життя в 1979 році, для нас залишається живим і актуальним. Ми й надалі зберігаємо інтерес до творчості нашого великого співецьника.

Коли я був малий, наша сім'я мешкала в Мурманській області. Пам'ятаю, як батько приніс платівку, таку маленьку — так звану міні-йон, із записами Софії Ротару. Вона там співала пісню Івасюка «Червона рута». Я одразу полюбив цю пісню. Мій тато любив співати пісні Івасюка. Так я від малого віку всотував творчість цієї людини. Зараз можу точно сказати, що живучи поза Україною і слухаючи «Руту», я відкривав для себе український мелос через музику Володимира Івасюка. Власне я — не виняток. Щось подібне ви можете почути від будь-кого від музикантів. Що є то є...

ОЛЕТ СКРИПКА (В.В.)

МАРІЯ БУЖИНСЬКА

Взагалі складно говорити про класиків, тому що вони — частина історії, вони — як портрет на стіні. Володимир Івасюк — то людина, яка перевернула світ української естради. Він — великий реформатор. Його головна заслуга в тому, що він повністю змінив ставлення до України, її культури з боку наших сусідів. Змінив кардинально. Згадаймо — шлягери чернівецького композитора співали увесь Союз тодішній. Нині він має масу епігонів. Що до мене, він, безумовно, вплинув на мій внутрішній розвиток. Його пісні я сприймала як народну музику, лише пізніше дізналася, що «Водограй» та «Червону руту» написав наш сучасник. Водночас я думаю, що якби Івасюк почув нинішні трансформації його ідей, він би розчарувався...

**ОЛЕКСАНДР
ЖИЩЕНКО**

Якщо говорити з точки зору суб'єктивних вражень, то мої юнацькі поривання знаходилися в іншій площині. Я виховувався не на українській класиці. Не можу сказати, що до творчості Володі Івасюка я ставлюся з захопленням, але чітко усвідомлюю, що він написав багато дуже хороших пісень і став фундатором української естради. На той час його творчість була авангардним явищем і усе ним зроблене носить відбиток істинного таланту. Не бувас диму без вогню. Згадайте його шалену популярність, пісні, які дотепер популярні. Якби то був малоцікавий матеріал, то навряд чи це зберегло свою привабливість. Я скляю голосу перед Івасюком, людиною і композитором.

«Червону руту» я почув по радіо десь у 1970 році і був глибоко вражений. Після БІТЛЗ то було друге таке сильне враження. У 1971 році ми з КОБЗОЮ записали пісню «Водограй». Потім ще декілька пісень. Відтоді пісні Івасюка залишалися в активі нашого репертуару довгий час. Масштаби популярності Івасюка ми оцінили на наших канадських гастролях у 1982 році. Його шлягери постійно лунали на наших концертах. А ще мене вразила його трагічна смерть. Вразила офіційна брехня навколо цієї смерті, адже всі знали, що це було вбивство, а не самогубство. І я, безумовно, зазнав впливу з боку його творчості. Вплив полягає в його манері синтезування мелодії і слова. Він робив це надзвичайно вишукано й органічно. Я обома руками за повернення його музичного доробку в культурний обіг.

**ВАЛЕРІЙ
ВІТТЕР (КОБЗА)**

**АНДРІЙ КУЗЬМЕНКО
(СКРЯБІН)**

Володимир Івасюк для мене був першою людиною на естраді, українська мова якої в піснях не звучала, як анахронізм. І то була перша доля, що вразила своїм трагізмом. Наскільки я зараз орієнтуюся, Івасюк вже був майже забороненим автором. Я пам'ятаю неафішований траур. Тоді я вчився в школі і вже намагався розібратися в тому, що творилося навколо його імені. На мене Івасюк вплинув, як особистість, щедро обдарована природою, а також — як автор загальнонаціонального шлягера. Івасюк — це величезне культурне явище для України.

КАТЯ ЧИЛІ

Він — велика людина. Саме Івасюк свого часу показав, яким шляхом треба рухатися, щоб гідно представити Україну в світі. Він геніально інтерпретував народну пісню. Шкода, що його немає зараз з нами. Ще за життя Івасюк генерував таку кількість ідей, що цього вистачило б багатьом артистам на довгі роки. Власне, за життя композитора його пісні виконували кращі на той час виконавці. І зараз його творчість залишається актуальною на рівні художніх ідей.

**МИРОСЛАВ ЛЕВИЦЬКИЙ
(БРАТІВ БІЛІЗЦІ)**

Вплив Івасюка на формування української естрадної пісні — величезний. Не можу сказати, що він вплинув безпосередньо, але його метод, його підхід до обробки народної мелодії, безперечно, використовувався нами. Мені, якщо чесно, було б дуже цікаво відкрити цього композитора для себе знову, адже відомо, що більшість написаних ним пісень дотепер не виконувалися. Я впевнений, що в доробку Івасюка можна знайти свіжі ідеї, незатаскані гармонії, небанальні думки. І відкрити його знову...

НАННА БОДНАРЧУК

Коли я була маленькою, батьки записували моє виконання пісень «Червона рута». Згодом, через багато років я стала лауреатом фестивалю «Червона рута».

Усе пов'язано. Чимало подій мого творчого життя пов'язано з іменем великого композитора. Безумовно, з дитинства я зазнала впливу його творчості, його особистості. Ця людина заслуговує на добру пам'ять. Шкода, що останнім часом його рідко згадують. Гадаю, якби він був живий, то написав би багато хорошої музики.

Склад О.ЄВТУШЕНКО

РОЗДІЛ СТВОРЕНО ЗА СПОНСОРСЬКОЇ ПІДТРИМКИ КОМПАНІЇ «КОКА-КОЛА УКРАЇНА»

7 9 Рута

крок у ХХІ століття

Візаві з Іллічем на іншому боці Майдану виблискують металевими арматурами сцена "Червоної Руті-97", спроектована київським художником Юрієм Сенченком в естетиці конструктивізму, а простіше — максимально зручною для пересування в різних напрямках різної кількості народу. Глобальним вечірньо-нічним рутівським шоу на Майдані пе-

редували не менш аншлагові відбіркові концерти в Оперному театрі. Точилася справжня боротьба — усі прагнули перемоги. Нестримність, слюзи на очах і радісний шал молодяку під час церемонії нагородження — "Рута" перетворилася на музичну олімпіаду з цінними призами, а відтак — з інтригами, шквалом емоцій, "наїздами" тощо. Концертний конвейер працював на диво зладжено. Відчувалося, що шоу-машина фестивалю змащена досвідченими механіками і вже далеко не перший рік долає цілісний простір Неньки й далекого забугір'я.

Фестиваль відбувся в Харкові — в одному з найбільш русифікованих міст України з населенням, що перевищує мільйонну відмітку. Це була п'ята, ювілейна імпреза. Як завжди — національно визначена з огляду послідовного дотримання "духу й букви" статуту. Як завжди — суцільне благодійництво на тлі гігантських витрат. Поза тим — феномен "Червоної Руті" полягає в революційній ролі у становленні національного шоу-бізнесу, плодами якої користувалися й продовжують користуватися усі навколо. Перша "Рута" 89 року у Чернівцях була наскрізь харизматичною і заполітизованою (такий був час) і максимально врожайною — зібрано неабиякий букет талантів. БРАТИ ГАДЮКІНИ, Віка, Андрій

Миколайчук, ЗИМОВИЙ САД, КОМУ ВНИЗ, В.В., Василь Жданків, Марія Бурмака, Едуард Драч, Віктор Морозов, Андрій Панчишин та НЕЗАЙМАНА ЗЕМЛЯ невдовзі стали парламентаріями модерної української культури в Європі, Канаді, США та Росії. Головним і принциповим для "Червоної Руті" стало проведення фінальних імпрез в найбільш русифікованих регіонах України: Запоріжжя,

Донецьк, Севастополь... У кожному з тих міст виникали свої проблеми, але фраз типу "Бандери приїхали!" там різко поменшало. Процес культурного взаєморозуміння в напрямку "Схід-Захід" — також значна заслуга фестивалю. "Червона Рута" — загальнонаціональний артефакт, який спирається на інститут продюсінгу і менеджменту. Дирекції вдалося створити структуру, складену з фахівців культурології, продюсінгу, іміджмейкінгу, аранжування, вокалу, звукозапису, хореографії, дизайну одягу і візажу. Ця величезна компанія наполегливо працювала з сирим матеріалом конкурсантів, поступово доводячи звуки, рухи й зовнішність до цілком прийнятної "товарного вигляду". "Рута" заявила про тотальну модернізацію жанрів, — насамперед

попси і танцювальної музики. Останню представлено окремою номінацією. Стилістично попс і танцювальна витримані в спектрі ультрамодних техно і хіп-хопу. Попередня "Рута" дещо перегнула палицю в плані "Bjork'ізації" вокалістик, тож нинішні мали значно більший вибір орієнтирів. Рок не вимагав ані фонограм в режимі "мінус один", ані якихось стильових прикрас і мав найбільш природний вигляд. Однак якось не запам'ятався ДАТ зі Сміли, натомість яскравий слід залишили ФАКТИЧНО САМІ з Івано-

Франківська з оригінально сумішню гранджу і тріп-хопу. Вони, як і ДАТ, вперше в нашій рок-музиці вдалися до народної автентичної манери вокалу. Обидві групи — лауреати першої премії. Про те, що вічнозелений панк-рок не втрачає привабливості, засвідчила перемога СОУ. Напевно СОУ — найпопулярніша альтернативна група столиці. Володарі третьої премії — БОМТРЕК з Києва та МОТОРГОЛА з Хмельницького — то фонтануюча енергія, секрет успіху яких слід шукати саме в енергетиці й текстах. Окрім лауреатів, маємо цілу дюжину дипломантів, серед яких впали в око ЗАРАТУСТРА (як тут не згадати ЖАБУ В ДИРИЖАБЛІ), хоча й не було рок-н-рольного цирку, але були вогнепоклонство і магія,

молода мейнстрімово-хіпова ТАТХАГАТА, фанково-металева банда ДАЙ МАМІ ПОСПАТИ, проєкт невтомного Байкова АНОМАЛІЯ з Харкова та ЖАНДАРМИ з Донецька.

Юлія Лупа

ВІССА

РАДОСЛАВ

Гігантський драматичний Ілліч боліт над безмежним простором харківського Майдану Свободи в характерній для музиканта на сцені і ніби просить: "Далеко звук в моніторах!" Самотній у вирючому людському морі, він ледь-ледь витримує шалені хвилі децибелів, що валочували протязом кількох днів і не мали нічого спільного з ідеями революційного "генерства" вразки 17 року. Збитий з налету лінійним тріп-хопом, елбожівським хаутом, цимбальним реїзом, підським трансом та валінським джазлом. Дідусь Ленін, який так любив дітей, що мало не спалив світ з революційній революції, не впізнав їх — дітей ХХІ століття. Так, вони мало нагадували дітей-спірт 20-го в тілоріях на голе тіло. Мало нагадували і комсомольців 70-х. Діти 90-х — це діти Свободи, смак якої дорівнює смаку первинного, риха Адама і Єви. Немодерна, як грим серед ясного неба, свобода в країні генетичних рабів? "Це неможливо!" — скажуть сублімні іноземці. Це — неможливо — кажемо ми, дивлячись на них — сплячущих і танцюючих дітей Свободи.

Примітно, що стильова палітра рокерів досить різноманітна, хоча, на жаль, так і не з'явився рок-н-рольний Месія — **КОМАНДА НОМЕР ОДИН**. Яскравого лідера рок не дав. Шкода, але слабо виступив **СТОП-СТЕП** — об'єктивно досить сильна група. Шкода, але жодної відзнаки не отримали **АРАХНОФОБІЯ** та **ІМПЕРІЯ СТРАХУ**. Вони — дипломанти "Червоної Руті-95", а згодом — "Перлин сезону", але в Харкові не показали нічого нового.

ДЕНІС КИЙКО

Абсолютно справедливо поділили перші лауреатські місця київська Катя Chilly та харківський вокальний ансамбль **РАДОСЛАВ**. Музику Каті і **РАДОСЛАВА** можна визначити як альтернативний поп, адже рухаються вони непроторними стежками, апелюють до сивої давнини, перебуваючи в контексті ультрамодерної естетики. Треба було бачити Катіного продюсера й композитора Сергія Сметаніна, котрий радів, як дитина, коли довідався про перемогу. Щось новітнє, принципово "не совкове" відчувалося в матеріалі Юлії Лорд, яка посіла друге місце. Оксана Попович з Новоолинська володіє дивовижним шармом і дуже індивідуальною манерою співи. Зворушуві хлопчачий приклад. Вона і більш традиційна Яна Яновська отримали третю премію. На третій же позиції розташувалися Інесса та Марія Іванова. Підкреслена стильність музики і стилю Інесси, що йдуть від естетики так званої нової романтики, адало гармоніюють з її природною загадковістю. Серед дипломантів запам'яталися Світлана Градова і Василь Лютий з Києва, Олена Плаксіна та Людмила Москаль.

В принципі всі дипломанти мали високий виконавський рівень. Інша річ — рівень новизни й індивідуальності. Вже добре, що всі прагнули досягнути ефекту наслідок творчого експерименту. Щоправда — не всім то вдалося... Дещо модернізувалася й акустична музика, хоча цей жанр не подарував нам героя-лідера, натомість виник цілий оберемок груп, таких, як **ВЕРЕТЕНО**, **ОЧЕРЕТАНИЙ КІТ**, **ОКРЕМА ТЕРИТОРІЯ**. На жаль, ані першої, ані другої премії не присуджено. Криза жанру? Невідомо, але принаймні тут уже не було задушеної одесько-блатної тенденції, якої не цуралися навіть окремі "монстри акустичного жанру" 89-го. Показовим є й те, що акустична музика розвивається в такий от ансамблевий спосіб. Здається, головний наголос зроблено на танцювальній музиці. Одразу кидалася ввічі ре-

зультатна робота усіх ланок — від аранжувальника до перукаря. Можна сперечатися: за музичні чи за притягнуті сучасний спектр стилів від драм-н-басу до сайбер-панку. І якесь природно все це вписалося в український контекст, реалії якого, як відомо, відрізняються від західного субкультурного середовища. Сперечатися можна, але такі категорії оцінок, як "якість", "свіжість", "оригінальність", "талант" — залишаються актуальними щодо "найлегшого" з жанрів поп-музики. І ті, хто посіли місця лауреатів і дипломантів, витримують критику саме в світі сьогодення, яке навіває нам і нашіптує про нагальність ідеї культурної інтеграції України до Європейського Дому.

Гадую, що і **ТАНОК НА МАЙДАНІ КОНГО** з Харкова, і **ТАРТАК** з Луцька, і **ЮА-4**, і решта лауреатів та дипломантів викликали загальний шок. Бо вони — агресори руху, слова й звуку — мали переконливий вигляд конкістадорів, що завоюють відсталі тубільці. Додайте суперзвук, супервідео і відчуття багатотисячної аудиторії. "Червона Рута-97", окрім фронтменів — переможців, висунула "героїв невидимого фронту". До них належить Василь Ткач — композитор, поет і аранжувальник, який створив 34 пісні та аранжування для різних виконавців. Отже, в аудіоатмосфері імпрези особливу роль відігравала творча особистість Ткача, а це — навіть за умови геніальності останнього — не могло не накласти свій відбиток на загальну звукову картину.

"Рута-97" — навіть не крок, то стрибок у майбутнє. І добре, що фестиваль пройшов під знаком автентичного фольклору в усіх жанрах. Бо які ще є надійні джерела для розвитку нових ідей? На "Руті-97" дійсно було стільки переконливо талановитих людей, що вже нині можна прогнозувати кумирів 99 або 2001-го років. Переможці "Руті" — безцінний фонд національного шоу-бізу, база для його зростання. Фестиваль потягнув великі витрати, але то не даремно витрачені гроші. То — інвестиція в майбутню культуру країни. Тому знімаємо капелюха перед спонсорами фестивалю: компанією **КОКА-КОЛА** — генеральним спонсором та офіційним постачальником напоїв фестивалю, яка принципово спрямовує свої зусилля на підтримку українських виконавців (до речі, "Червона Рута-97" є найбільшим у цьому році проектом компанії **КОКА-КОЛА УКРАЇНА** та **КОКА-КОЛА АМАТІЛ УКРАЇНА** у галузі мо-

ІНТЕЛІГЕНТНИЙ ШИМЕР

спрямовує свої зусилля на підтримку українських виконавців (до речі, "Червона Рута-97" є найбільшим у цьому році проектом компанії **КОКА-КОЛА УКРАЇНА** та **КОКА-КОЛА АМАТІЛ УКРАЇНА** у галузі мо-

лодської музики), а також офіційним спонсором компанії **БРАФТ** **ЯКОБ** **СУШАРД** **УКРАЇНА**, що виготовляє справжній чорний шоколад "Корона".

АЛЕКСАНДР БІТУШЕНКО

Coca-Cola
ГЕНЕРАЛЬНИЙ СПОНСОР
ОФІЦІЙНИЙ ПОСТАЧАЛЬНИК НАПОЇВ ФІЛІАЛІВ

КОРОНА
СПРАВЖНИЙ ЧОРНИЙ ШОКОЛАД
ОФІЦІЙНИЙ СПОНСОР

МІСЦЕВО-РЕГІОНАЛЬНИЙ ФОНД
"ВІДРОДЖЕННЯ"

CLAY PAKY

неperfektno chynimo dlya moyu

ie tv

Radio Jock

ГМАС

Блос України
Україна молода
Вечерній Київ

ЗА СМ РОКІВ ІСНУВАННЯ МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ ВИПУСТИВ П'ЯТЬ АЛЬБОМІВ: «ЕТО» (1990), «МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ» (1993), «ПІДЗЕМНЕ ЗОО» (1994), «ЛАЙВ У ЛЬВОВІ» (1995) ТА «ІЛЬ ТЕСТАМЕНТО» (1996).

ОСТАННІЙ ЦІКАВИЙ ТИМ, ЩО, НЕ ЗМІНЮЮЧИ СВОЄЇ КОНЦЕПЦІЇ — РОБОТА ЗА ПОЕЗІЮ — ЧЛЕНИ ПІВНЯ ЗНАЙШЛИ ЗОВСІМ НОВИЙ ЗВУК ДЛЯ СЕБЕ, НОВІ ВИХОДИ, КОЛИ КОЖНА НОТА ЗАЧІПЛЕНА ДО КОГОСЬ ІНШОГО. ЦЕ НЕ Є ВЖЕ ГРУПА, ЯКА АКОМПАНЮЄ СОЛІСТУ. ТУТ КОЖЕН МУЗИКАНТ Є РІВНОЦІННИМ. КОЖЕН Є СОЛІСТОМ. НЕВІДОМО, ЯКА КІСТЬ У ПІРАТСЬКИХ ВИПУСКАХ, АЛЕ КАСЕТИ ФІРМИ «ГАЛРЕКОРДС» Є ЯКІСНИМИ. ЦЕ ПЕРШИЙ АЛЬБОМ, ЯКИЙ ЧАЙКА СЛУХАЄ НЕ ЯК ВИКОНАВЕЦЬ, А ЯК ВІДСТОРОНЕНИЙ СЛУХАЧ.

КРИМ ТОГО Є СОЛНІ ПРОЄКТИ. ОЛЕГ (ДЖОН) СУК, БАСИСТ ПІВНЯ, СТВОРИВ ВЕЛИКОДИЙ ПРОЄКТ І ЗА УЧАСТЮ БІЛЬШ НІЖ 50 МУЗИКАНТІВ. ЙОГО Ж ПРОЄКТ — ОХ, ЗАФІКСОВАНИЙ В АЛЬБОМІ «КОМЕДІЯ ЕКСТАЗУ», ДЕ ГРАЮТЬ ДВОЄ МУЗИКАНТІВ З ПІВНЯ І ДВОЄ З ПАМ'ЯТОК АРХІТЕКТУРИ. РОМАН ЧАЙКА МАЄ СОЛНІ АЛЬБОМИ «ОГІГІ СПОЖИВ СПІЛКА» І «ОКА». МАРКО АНДРЕЙЧИК, ДІСК-ДЖОКЕЙ З АМЕРИКИ, ЯКИЙ ПРИХВАВ ЗІ СВОЇМИ ПІСНЯМИ, ЗАПРОСИВ УСІХ МУЗИКАНТІВ МЕРТВОГО ПІВНЯ І ДВОХ МУЗИКАНТІВ ПЛАЧУ ЄРЕМІЇ ДО СПІВГРАШІ.

БАТЬКИ РОМАНА ЧАЙКИ, СОЛІСТА І КЕРІВНИКА РОК-ГРУПИ МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ ТА ОДНОЧАСНО ДІ-ДЖЕЙ РАДІО «ЛЬВІВСЬКА ХВИЛЯ» РОМАНА ОГОЛА БАКАШО, ЩОБ ДОНІ ДИТИНА МАЛА НОРМАЛЬНИЙ ФАХ, І ВІН ЗАВІСІВ КАФЕДРУ БІОХІМІЇ БІОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ ЛЬВІВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ, ЗАЖИВШИ ДИПЛОМ, ПРАЦЮВАВ В ІНСТИТУТІ БІОХІМІЇ. БІОХІМІЯ — СІМЕЙНА СПРАВА РОДИНИ ЧАЙКИ. БАТЬКО РОМАНА — БІОХІМІК, ДРУЖИНУ ВІН ТАКОЖ СОБІ ОБРАВ БІОХІМІКА. ЗАТВЕРДЖЕННЯ САМОГО ЧАЙКИ — У КОЖІ ІСТОРІЯ СВІТОВОГО РОКУ ПОДІБНОГО ПРЕЦЕДЕНТУ ЩЕ НЕ БУЛО. АЛЕ ПАРАЛЕЛЬНО ДО НАВЧАННЯ В СЕРЕДНЬЙ ШКОЛІ РОМАН ВІВЧІВ ВІСЬМ РОКІВ ГІТ НА КЛАСИЧНІЙ ПІАНО.

МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ ЩЕ ЖИВІЙ?

Твої батьки керують твоїм життям?

Ні, але я прислухаюся до їхньої думки.

За що ти їм вдячний?

За те, що вони не дали мені стати радянською людиною. За те, що я не став «совком». Мій батько дав мені таку освіту, за яку я буду йому вдячний завжди, і ще буду розповідати своєму синові і всім своїм нащадкам. Він мені показав всі музеї колишнього Радянського Союзу. Я відвідав всі картинні галереї, я бачив всі експозиції музеїв від Петербурга і до самих окраїн. Я разом з батьком передивився всі театральні вистави колишнього Союзу, а не тільки Львова, Москви та Петербурга. Я потрапив навіть на такі вистави, за квиток на які батько викладав всю свою зарплату. Він мені показав частину України. Я ще був малий, а він мене звозив вже до Києва, на Чернечу гору в Карпати. Крім того, я мав доступ до батькової бібліотеки. В часи совдепів мати супер-видання! А далі вже була справа моя — звичайно, якщо батько дає такий поштовх!

Твоя нинішня робота дає тобі великі гроші?

Ні. Це менш, ніж прожитковий мінімум. В принципі у Львові ще до сих пір не навчилися платити людям по труду. Але інша справа, що я від цієї роботи достаю задоволення. Це творча робота. Це не є просто журналістська робота, як відрацювання хліба. Це є журналістика з творчістю.

В тебе були якісь злеті творчі?

Я зараз себе чую на порозі того. Ми з групою максимально виходимо на спільне вібрування. А абсолютним злетом я вважаю наш останній альбом. Є ще одна наша давня пісня (1994 р.) називається «Єдиноріччя». На вірші Андруховича. Це для мене як одне з соот. «Соот життя» — це я собі такий термін вжив. Фантастична річ. Коли я відчував музику, друзів, простір. Це було трансцендентне явище.

А падіння?

Ну так, два роки в радянській армії. Вперше МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ мені довелося почути на «Винюху» у 90-му.

Так, це був наш дебют. Вже сім років було за-раз, 28 травня.

Всі ці роки ваша робота переплітається з ПЛАЧЕМ.

Так сходиться діло. Ми з «ПЛАЧЕМ» займаємо ту саму нішу. Хоча музично ми є романтичні.

Але по ідеї своїй і ми, і вони працюємо за поезію. На відміну від багатьох команд, які працюють із текстами.

В яких фестивалях ти брав участь і чому?

«Червона рута», тому що тоді це був Фестиваль Фестивалів. І ми взяли єдину тоді першу премію. Більше вона не присуджувалась в жодних категоріях. До речі, за пів-години до виходу на сцену я вже знав, що ми її матимемо. Я відчував це. І наші хвилювались дуже. Я сказав: «Хлопці, не треба хвилюватися. Ми будемо співати зараз просто пісню. Ми прийдемо і заберемо першу премію». Всі загоготали. І так воно й сталося. Ми брали участь у фестивалі, які не віддавали Радянської України. Бо всі фестивалі організовані у нас як совкові. Ми виступили як гості, як перша українська команда, на «Berlin Independent Days» (BID) 93-го року. У клубі «Такелес Кеффеї», на майданчику, де знають MTV-Unplugged дуже часто. Поруч з нами були Анжеліка Коринська і СКРЯБІН. Крім того, ми виступили на такій спеціальній акції як «Львівська сцена у Фрайбурзі», де були запрошені представити Україну. Правда, ніяка влада нас у тому не підтримала. Ми їхали, як музичні бомжі з купою ідей. Ми виступили і визнали як «Найкращий акт» фестивалю «Барден тrefен '95». Це є міжнародний фестиваль з симультантною історією в Нюрнберзі, де було 184 групи з 27 країн. В тому числі і «вища ліга» — канадські команди, американські. Відразу ж на день вийшло 16 рецензій у центральних німецьких виданнях, де нас було визнано «Найкращою акцією фестивалю». Я страшенно з того пишався, і я з того гордився.

Коли ти відвідуєш закордон, на що звертаєш увагу?

На те, наскільки я зможу зкомунікуватися з людьми. Тобто, я, в принципі, знаючи англійську мову, себе відчуваю досить добре. І я шукаю тих людей, з якими мені цікаво. Але звертаю увагу — загалом, на вулиці, на розкомплексованість людей. В добром розумінні — розкомплексованість. Тобто ширість почуттів ззовні. Бо наші люди, ти знаєш, ходять як статуї. Там почуття не ховаються. А ще я звертаю увагу на літературу і музику цієї країни. А перший шок для мене був у 87-му році, коли я в Нью-Йорку попав в найбільший музичний магазин. Оце розмаїття музики, де представлено все — від індеграунду та індепендент, незалежних жанрів, аж до найкрутішої комерції. Твоє це — таке багатство. Для мене це був перший шок. А коли я потрапив в магазин з

інструментами! Моя жінка чотири дні мене не бачила. Бо я сидів в цьому магазині, пробуючи різноманітні інструменти і дивуючись, як далеко пішла технологія.

Ти хороший батько?

Думаю, що ні. Але я люблячий батько. Справа в тому, що добрий батько мусив би приносити, в ідеалі, достатньо грошей. Я не кажу, щоб багато. І проводити найкращий час з жінкою та дитиною. Я, на жаль, по роботі своїй майже їх не бачу.

Ти існуєш сам у своєму музичному стилі, чи орієнтуєшся на якісь музичні напрями?

Я д-джей, і знаю все, що робиться навколо. Навіть ті напрями, які мене просто дENERVУЮТ.

А що ти називаєш «псевдо-музикою»?

Так звана «пурга» кияківська зроблена для викання грошей під назвою «рей». У Києві рей майже не крутять, але називають це «рей-вом». Тобто шумово-ритмові забезпечення длісь, щоб вони могли нормально дробитися в екстазі під тими чи іншими наркотиками. Це не є вже музика, хоча справжній рей є дуже цікавою музикою, експериментальною. Це мене дENERVУЄ. І мене найбільше дENERVУЄ пост-радянська українська, скажемо так, музика. Це навіть не естрада. Мене дуже дENERVУЄ те, що на кожному кроці продається кримінальна сумиш блатника і ресторану одесько-московського пошибу. Мене дуже дENERVУЄ виштовхування кримінальним шоу-бізнесом Києва на українське телебачення в масовому екземплярі людей, на жаль, на рівні олігофренів. Мене дуже подобається, що д-джей Кузя (Сергій Кузьмінський із БРАТІВ ГАДЮКІНИХ) таки зумів на всю Україну хоч раз сказати, що український шоу-бізнес по кількості олігофренів перевищує армію.

Твоя родина «зберігається за сімома замками»?

Ні, в мене сім'я дуже відкрита. Для людей певного рівня інтелекту і стану душі. Приходять до мене тільки друзі, які мають «горе від розуму». Така ж і я. Тобто це є розумні, обдаровані духовно люди, які можуть до мене приходити вдень, вночі, у величезній кількості, по одному, не має значення. Для них моя хата відкрита завжди. Але мене дENERVУЄ, коли дивоніть, якщо придукувати паникват о першій годині ночі і пробують назначити рандеву на каву. Раніше це було достатньо часто. Але в роки обурювати, знайшов у собі нахобство. Бо коли я просто вислуховував все це, ходивши тишайсь і дивоніла другий раз.

Маслюк Маслюкович

Група SO - це трио. А раніше було п'ять чоловік. П'ять чоловік було забагато, і тепер трио. П'ять чоловік називалися DIAMOND RAIN, але назва була довгою і схожою на оч-

Залізобетонні стіни клубів, куленепробивні голови знавців, все стає вмістцем цієї музики. Архаїчна апаратура на підпільних радіостанціях. Касети з підписом SO. Глотка Пет-

Не втръгвайте нагоди побачити група 50. Ще
чудова команда.

Сергій Лученко

Залізобетонні стіни клубів,
куленепробивні голови знав-
ців, все стає вмістищем цієї
музики.

SO
SO
ЛІПСИЗМ,
SO БАКИ.

МОЛОТОВ 20

Molotov Zwanzig
Караван CD / Саростар, 1996

Одного разу в моїй кишені зустрілися три касети: APOLLO 440, CHEMICAL BROTHERS та МОЛОТОВ 20. Несподівано для мене перші дві ставилися до третьої

— маловідомої та, зі скептичного погляду, периферійної — з повагою та демократично. Вони, як рівні, поступалися їй місцем у моєму плеєрі. Щось за цим кишенювним суєтством було. Коли читаєш видихнутої інформації на обкладинці альбому, не тільки назва викликає інтерес (тут і шедер вітчизняного кінематографа «Вавилон XX», тут і експортний варіант назви групи: SKANDAL — київського переїздки майбутніх підкорювачів Америки — MOLOTOV COCKTAIL), але й зразкова рейвська анонімність. І спочатку я мене зовсім не було бажання щось розповідати про музикантів, що сховалися під псевдонімами DJ Molotov та DJ Zwanzig, про цей проект МОЛОТОВ 20. Але якщо відомі музиканти з групи СКРЯБІН Андрій Кузьменко та Сергій Гера заповнюють усіх, що МОЛОТОВ 20 — це вони, то й годі далі гратися у резидентів. Вважаю, не варто порівнювати проект МОЛОТОВ 20 із творчістю групи СКРЯБІН. Це не зовсім коректно: СКРЯБІН — досвідчені поп-романтики, молотовці ж презентують клубну естетику та більше камерну музику. Так, це рейв, врешті — рідноманіє напрямку техно. Нас заповнюють, що цьому запису вже два роки, але молотовці звучать досить модерново і, що головне, професійно й дуже цікаво. Шоправда, є в альбомі й прохідні, учнівські композиції в використанні банальних рейвських закидонів. Але все ж таки, на радість, більшість композицій виконано із великим смаком. Особливо радієш при прослуховуван-

ні (протандювання) «Violin» та «ХТС (Kristina)». Взагалі, МОЛОТОВ 20 — справжній андерграунд, а Кузьменко та Гера — талановиті та різнобічні музиканти. Кишенюва дружба з визнаними майстрами техно — вірне тому свідчення.

P.S. Одного разу шофер таксі мені не повірив, що МОЛОТОВ 20 — наша група, та й ще — скрябани.

ULITKA

On The Hot Heart
Western Thunder, 1997

Віддаючи перевагу лише ДИКОМУ МЕДОВІ — легендарному рок-н-ролу, найвідомішою групою з Донбасу в Україні вважають УЛІТКУ. Цей гурт дуже шанують на малій батьківщині, але вони зовсім невідомі в столиці. На жаль, така доля усіх рокових колективів, за винятком лише ВВ й TABULA RASA. УЛІТКА (та СЛИМАК, СЛИМАК...) грає дуже виразний пролетарський грандж із сміливими закидонами в треш; все це переселено вбивчим божевільним саксофоном та допотопними клавішними а-ля «Юнка» (як з'ясувалося це — «Vermora»). Але це — лише як правило, а є також і іншому мелоді, що багато іншого: від розбіжницького чосу до витонченої психоделії. Більша частина обмеженого накладу в 2000 примірників цієї аудіо-касети вирушила за групою у Донецьк. Прикро це, адже я переконаний, що касета зацікавила б ба-

гатьох прихильників важкої та альтернативної музики нашої країни. А може й за кордоном — англійські тексти (а також іноді затята «пташина мова», яку самі хлопці називають давньокиргизською) дозволяють розраховувати на прорив до барабанних перетинків слухачів усього світу. Все добре у донеччан: і стрімкі та бурхливі мелодії, і жорсткі напругливі рифми, і цікаві іноді вокальні дуєти. Одне прикро, навіщо погрібно було позначити у QUEEN вокальний шум з початку пісні «Brighton Rock»? Такі прийомники доречні лише у реп чи трип-хоп. Чи замало у ваших краях духових оркест-

рів? Було б веселіше використати, наприклад, якийсь марш донецьких міліціонерів чи македоських лісорубів. УЛІТКА (та СЛИМАК, СЛИМАК) — ще одна чудова група, яка приречена на неславу при теперішньому стані речей: нема кому в нас культивувати рок-н-рол. Радіостанції — опосовані, клуби — зарейвовані, концерти зали просякли естрадним сиропом та дубовим вітчизняним шоу-бізнесом. На жаль, поки що жодному засмаглому роке-рові не пощастило вибитися у «нові росичи» (нових українців немає взагалі). Так давайте-но виховувати кадри, поки ще не пізно. Тим більше навіть вітчизняного матеріалу вже достатньо. А УЛІТКА (УЛІТКА, УЛІТКА) — один із крашків візрів.

А.Белай

РУТЕНІЯ

Вулиці рожевого міста
Гарба, 1996

...І тільки леді рок-н-рол проходить повз тебе...

А.Сухий

Коли на магнітофонах київських та львівських студентів кінця 80-х з'явилися перші записи українських рок-груп, одне з чільних місць серед них одразу ж посіла київська РУТЕНІЯ. Тоді-то і став знаменитим її лідер Анатолій Сухий. Сам факт звернення сучасних музикантів, вихованих на західному рок-н-ролі, до первісного на рок-н-рольний манер спадку Тараса Шевченка чи Василя Стуса викликав у слухачів щонайменше ширий подив, який поступово перейшов у справжній захват від почуття. По суті, у цьому і полягав секрет успіху українського року тієї доби: оригінальна сучасна музика і разом з тим — своя, рідною мовою. І жодного натяку на узвичаєну було вже малоросійську меншоварість. РУТЕНІЯ співала повному. Анатолій Сухий тоді навіть — чи то жартома, чи то усерйоз — стали порівнювати з відомим колись американським борцем за мир Діном Рідом та чільним революціонером Віктором Харю. І такі порівняння мали сенс, бо автором переважної більшості текстів гурту був саме Сухий.

Альбом «Вулиці рожевого міста» випущений студією Мистецького Об'єднання «Гарба» у 1994 році, але який поступив у продаж минулого року, розійшовся блискавично. Його звучання не іде вже не в яке порівняння з попередніми версіями. Акустичні інструменти — гітара, скрипка, саксофон, флейта, бонга — органічно переплітаються з електричними, прекрасне аранжування. Анатолій Сухий, після

деяких поневірянь по життєвому морі, збирається заявити про себе знову. Зараз він готує свою нову сольну програму. Незабаром розпочне роботу над компакт-диск. Його нова пісня «Зрка Альдебаран (Сестра морю)» увійшла у антологію «Українська рок-балада». І хоча по-справжньому оцінити акустичний арт-рок можна, мабуть, лише у концертному залі, справжній цінитель музики цього напрямку знайде у цій касеті те, що шукав.

2LP

«Дивні дороги»
Gal Records, 1996

На обкладинці альбому — дійсно дивні дороги, на яких чудовиська, що волають до неба. Недосвідчений меломан, який вірить в закон відповідності змісту і форми, купиться на таємничий малюнок... і не помітить. Альбом дійсно витримано в містично-психодельному настрої. Але, на жаль, настрий настільки рівно витримано, що музика стає одноманітною. Не впевнена, чи можна розрізнити окремі композиції, не заглядаючи у папиреш. Але в авто-різ напрохуд безмежна увага. Музика викликає у них різноманітні асоціації, про що свідчать назви композицій, як то «Болото», «Кішка Катя», «Богослів». У музиці відчувається натяк на експеримент, але, на жаль, на недороблений. Це враження підсилює непрофесійний запис альбому. Увагу привертає композиція, що має назву «Після галасу». Що ж буде після галасу? Потім знову буде

галас. Навіть і не сумнівайтеся, бо музика — вчора, сьогодні і назавжди.

ПЛАЧ СРЕМІЙ

Хата моя
Gal Records, 1997

«Трохи рок-н-ролу, а потім лярнемо в блюз» — концепція третього альбому славнозвісних ПЛАЧІВ. Вони тримаються на високому рівні, не зраджуючи свого стилю, хоча новий альбом більш ліричний. За що їм великий уклін. ПЛАЧІ залишаються групою українських інтелектуалів, презентуючи молоді вітчизняні культури поряд з літературою «БУ-БА-БУ». А шанувальникам музодрами «Дівчина на ім'я Вона» з радістю оголошую про її продовження. З'явилася пісня «Вона-II» (перша кров). Кохання простого парубка до сумної нег'яночної дівчини з слізно-солов'яного перетворилося на агресивно-холодне. Цікаво, що ж буде далі? Окрім вже відомих пісень «Хата моя», «Пташча голо-

ва» (сл. Неборака) в третьому альбомі є дуже ніжні, ліричні композиції. «Жанка» (Гр.Чубай), «Морзе» (М.Семенко), «Якби ти була...» (К.Москалець). Та жоба могли затисні кав'ярні та джазові львівські ноти виходять іншу музику? Навряд. Отже, шукайте гроші, купуйте альбом, слухайте, але не плачте. Ви отримаєте насолоду не тільки від чудової музики, але й від відчуття, що в нашій Хаті й Музика своя, неповторна.

САМАЯ-Т

Крила
Western Thunder, 1997

Прихильний голос, професійне оранжування, фольклорні нечужі мотиви. Слухач змушений постійно переключатися на різні стилі композицій. Є тут і «Морний романс», сповнений світлої печалі, і мотиви веснянок, і моднові рухливі «данси». Пісні співачки витончені та «елігантні», як вона сама. Все нби добре, але чогось не вистачає. Може треба

про імідж подумати? Ой, як же хочеться чогось нового, неповторного! А може відсутність іміджу — теж своєрідний імідж? Попри все альбом «Крива» є саме тим, що лікар прописав шанувальникам нашої попси (приному в даному випадку «поп») — не стиль, а частина тіла. Насправді час виховувати смак!

К.Ю.

ТАБУЛА РАСА

Сказка про май
Zone Records, 1997

Стоп-кадр з відомого відеокліпу на пісню «Шейк шей-шей» з усміхненим Олегом Лапоновим на передньому плані послужив візуальною основою оформлення нового альбому «Сказка про май». Аудіореєз вдало припадає на самий пік популярності ТАБУЛИ РАСИ, яка щойно завершила всеукраїнський тур, що охопив усі регіони країни. По суті це — четверта позиція в дискографії групи і, безперечно, найбільш активна. Широкому загалу практично невідомі два перших альбоми «Віснун» і «Подорож до Паленки». Білш-менш відомий репелі — «Радіодонор». По-

рівняно зі старими записами, «Сказка про май» містить мінімум чотири дійсно широко відомі хіти. Це, власне, «Шейк», «Любимая машина», «Я сошел с ума» і, само собою — «Сказка про май». До стану модної популярної групи Олег і компанія дозрівали сім років. Почавши з жорсткого нью-вейву через експериментування та зміни складу вони віднайшли універсальну формулу успіху, яка спи-

рається на яскравий мелодизм, прості тексти, експресію та своєрідний вокал фронтмена Лапонова. До альбому включено пісню «Утренний белый луч», вперше зіграну в 90-му першим складом. Сьогодні вона звучить зовсім інакше. Ряд пісень Олег переключив з «пташиної» мови на російську, змінив аранжмент і ось вам — маємо «цукерку». Стосовно текстів. Одне діло — ловити слова на слух, інше — читати їх на вклядзі. І там — купа «ляпів». Це «ляпи» смисло-ві і навіть граматичні. Не хочіть їх наводити (для економії журнальної площі) але хочіть зауважити — якщо група претендує на статус «суперяниці», то мусить бути дуже точною в нюансах. «Сказка про май» — перший аудіореєз «ZONE RECORDS». Непоганий старт. Продукт претендує на найвищу оцінку не тільки прихильників ТАБУЛИ РАСИ.

ЯЯЯ

Джиги
Караван CD / Серостар, 1997

На титулі другого аудіореєзу київської формації ЯЯЯ фігурує такий собі розбішавий муляшничий котик. Котик манюрок сторінками касетної вклядки його зображення ілюструють тексти пісень альбому. «Джиги» — одна з найкращих пісень попередньої збірки «Гей, газу!». Назву цієї пісні винесено на титул другого альбому, видання якого опублікувалися фірми КАРАВАН CD та ЄВРОСТАР. Не лише «Джиги», а й цілий ряд речей з першого реєзу присутні тут — щоправда в іншому аранжменті (записано в КОМОРІ Владиславом Коломийцем). Нові композиції — «Блакитний джаз», «Не кажи прощай», або «Тутешній блюз» продовжують глемірову та попсовоблозову лінію ЯЯЯ, започатковану лідером команди Юрием Здоренком у 1994 році. Тоді ЯЯЯ мали бурхливий старт. Підтримані агенцією «Евросоюз», вони яскраво відіграли на фестивалі «Альтернатива» і «Тавернійські ігри», мали успішні сольні концерти в Києві. Потім різко згорнули концертну діяльність. Почалися зміни складу. Зрештою Юра Здоренко з'явився в складі В.В. — пам'ятаєте триумфальний кам-бек Скрипки і компанії на «Рок-екзистенції» восени 1996 року? Здоренко не затримався надовго, його місце посів Євген Рогачевський. Але й свій власний проєкт ЯЯЯ він, здається, не зберіг. Реліз «Джиги» — то, впродовж, друга й остання позиція в дискографії ЯЯЯ. Втім, альбом може користуватися (і напевно користуватиметься) масовим поптитом, оскільки його адресат — прихильники живого, драйво-

во-енергійного рок-мейнстриму. І потім тексти. Точніше — густо розсипані перли з під пера Антона Яковини — давнього приятеля Юри Здоренка: «Дивлюсь я у зал, там танцюють разом, обнялися міцно Том Вейтс і Кобзон... Іди сюди Томе, сидайте Кобзон — Ми вигіємо ще за меч-риби тромбон... Варто було б вилити і за відновлення дуже непоганої групи ЯЯЯ. «Джиги» свідчать на користь цієї ідеї. Послухайте, зрозумієте.

О.Є.

ЕІ Кравчук

Нічий
МБ-Рекордс, 1997

Новий лейбл, що, напевно, крейсер імперського флоту «Музичної Бірки», вишлює на обмежений простір українського шоу-бізнесу та пообіцяв постріляти усіх гіратів з гармат великого калібру (про що заявив сам Адмірал з абсолютною морським прозвіщем із посиланням на родинні зв'язки при дворі Його Величності), видав новий альбом Андрія «ЕІ» Кравчука. ЕІ позбавив увесь безсмак, на який нині таким багатим є ландшафт естради. Проїшли, пройшли ті часи, коли із гордістю в грудях та молоком на вустах можна було доводити, що, хоч і менший за гуртом, за якістю наш популярний вищий за російський.

Що ж маємо на обід? Пісні «Доля» та «Війна завжди війна» вже досить відомі та, мабуть, найбільш пристойні в альбомі. «Наречена» — данина доявчимо-

му щастю, що статтю дозріла у 1973-му році. «Нічий» — на загальному фоні виглядає сюжетним шедевром. «Дикий звір» — біологічна одиниця, що її не вистачило до теплої звірчої компанії «Бременських музик». «Лист (One Letter)» — псевдо-шансон з квазі-французькою естетикою. «Сонату» пожалімо за тяжку працю аранжування. «Несміяна» — «Пастушок» зустрів Принцесу («Мене тринадцятий минало...»). «Вогонь (На-на-на)» — це сильніше за «На-на», бо є ще одне «На». «Бабубай» — нарешті прощаймося.

Я замислююся — чому все ж таки «Нічий» і згадав анекдот про Джо Невалового. Це не вирок, а констатація. І якщо надія Адмірала продати цей вирок у кількості 500 000 примірників справдиться хоча б на 20 відсотків — мені буде шкода сучасний стан українського музичного споживачого ринку. Якщо українським флагом такої привабливої частки музичного небосхилу, де на Заході сяють зірки Джорджа Майкла та Wet Wet Wet, стає Андрій Кравчук, якому для одноособного володіння цією нішею вистачило привабливої зовнішності та манерних манер — рано казати про закінчення пелюшкового віку національного шоу-бізнесу.

А діагноз виробу під назвою «Нічий» — цукрова вода для страждальних статевим безсиллям. Насолоджуйтеся, якщо міцна нервова система.

В.С.

Dark Party

Саростар, 1997

У збірку увійшли композиції 5 київських груп: STATE, TODUSS, NEPENTHES, CELESTIAL MINE та MIGUEL MATFIELD. Головними критеріями відбору груп для збірки стали приналежність до альтернативно-важкого стилю, а також відносна невідомість групи для широкого кола слухачів. При цьому характерною особливістю груп, поданих у збірці, є їх темне доволі глибоке існування, яке складає від 7 до 10 років.

Відкривав збірку група STATE, існуюча з 1988 року. Група складається з трьох чоловік, спільними зусиллями яких на студії D33 були записані дві композиції «Shadow Of The Dream» та «State Of Amnesia», подані у збірці. Названі пісні входять у другий магнітоальбом «Warring Ufer», над яким зараз група працює. Музика STATE знаходиться на грані різних стилів важкого напрямку року, а тексти пісень торкають питання психологічного стану людини.

Найбільш близька по важкості звучання та по тексто-

вій спрямованості до групи STATE команда TODUSS. Основним заняттям останньої, окрім музики, є експерименти над власною назвою шляхом заміни деяких букв. Подані у збірці пісні цієї групи «Mad Jack» та «Feeling» були записані на студії групи «Mystery» і повною мірою можуть виявити весь орнамент варіацій, виникаючих у буйних умах учасників групи. Особливе місце у збірці слід відвести групі CELESTIAL MINE, що працює з 1990 року виключно в стані загальної медитації на небесній шахті. При цьому імпровізаційні теми музикантів літають у шмарах ньюейджу та джазу. Подані у збірці пісні «Letter» та «Barbarians» увійшли в альбом 1996 року «Mist Of Dance». Він був записаний при підтримці посольства Великобританії в Україні, де тріо вперше й презентувало свій музичний матеріал.

Найбільш агресивною, згідно назви, групою збірки є NEPENTHES, що по-нашому

означає назву рослини, вбиваючої своєю отрутою комах. Починаючи з 1989 року група пробувала працювати у різних стилях і, кінець кінцем, прийшла до грандж-року. Орієнтуючись на останній і був записаний альбом групи «Songs For Plots», дві пісні з якого «Little Girl Big Heart» та «Gush» увійшли до збірки. Запис здійснювався на власній студії вокаліста «Miguel Records». Цей музикант також надав до збірки дві власні композиції «Scaffold» та «Soul And Body» з свого альбому «Without Ness», що містить у собі музику в стилях грандж та реп. Слід відзначити, що во інструментальні партії сольного альбому Miguel Matfield записував абсолютно самотійно.

Олександр Миколаїв

Рекомендується для використання у вузьких колах та широких осередках, спільних своєю цікавістю до музичного життя своєї країни та бажанням пізнати душу українського музиканта. Щоправда, мовою словника важко змалювати повний портрет вітчизняного артиста чи музичний пейзаж України. Все ж сленг - це більше, ніж фольклор. У всякому випадку, це може бути цікаво. Наприклад тим, що деякі слова у різних регіонах країни можуть перекладатись по-різному, а іноді навіть мати протилежні значення, і навпаки. Віковий діапазон слів СЛОВНИКА - просто величезний: від вже маловідомого слова БІБАЛДО до все ще маловідомого ЗОМБІ. Оскільки звертання до сленгу чи користування ним має місце у специфічних ситуаціях, тлумачення явищ та дій, розміщених у СЛОВНИКУ, краще не сприймати як звичні та притаманні героям струнної роботи.

Рецензенти та аудиторі: О. Ряснянський, В. Бойков, Ю. Лич та багато інших вітчизняних музикантів, за що і подяка їм. Подяка!

Той, хто ще не встиг зробити свій внесок перлів у скрижалі музичного епосу, нехай не засмучується. Життя на цьому номері ГАЛАСу не закінчується. Публікація має продовжуватися і продовжуватися, аж поки не набридне і вам, і авторці. Я більш ніж впевнена, що нам буде про що посперечатися чи навпаки - помилуватися дивовижною спільністю думок.

А для того, щоб діалог відбувся, і я змогла розглянути усі пропозиції, аргументи-контраргументи, філологічні спроби, гіпотези та нечувані мовні побудови, пропоную наступну послідовність дій:

1. Не соромлячись, робіть графічне відтворення своїх версій, бажано впевнено, якщо ви впевнені;
2. Шукайте ту сторінку в журналі ГАЛАС, на якій вказано поштову скриньку редакції;
3. Здійснюйте зв'язок шляхом використання виявлених координатів;
4. Терпляче очікуйте позитивних результатів активної співпраці з О'Цеацурою в наступних номерах видання;
5. Відчувайте величезну насолоду від того, що ви хоч кого-небудь змогли здивувати у цьому світі.

Найкращий сленг — це відсутність будь-якого сленгу
(о краща)

ТІСЯНА ПЕШКО

ТЛУМАЧЕНЬ МУЗИЧНОГО

СЛОВНИК СЛЕНГУ

випадено в журнально-скороченому вигляді

АКТИВ гітара із приладною електро-
механікою.

АКУСТИКА 1. будь-що акустичне, апа-
рат; 2. акустична гітара; 3. властивість архітектури; 4. портал.

АМЕРИКАНКУ КРУТИТИТИ (про ві-
деокамеру) імітувати здійснення
відеопомки, рухаючись та маніпулюю-
ючи камерою у відповідній манері.
Використати при цьому відеокамеру зовсім
не обов'язково.

АНАЛОГ апаратура звичайна, та, що не
є цифровою; 2. носій аудіоматеріалу не-

цифрового походження.

АПАРАТ апаратура.

АРАНЖАЦІЯ *просто*нар. аранжування.

АРМЕНІЯ халтура для замовників вір-
менської національності. Частіше ви-
користовується на північній Росії та Пів-
нічному Кавказі.

БАБКИ *запоз.* загальноюжизн. гроші.
Слово увійшло в девіз музикантів:
«Бабки в руки - будуть звуки».

БАЗЛАТЬ говорити, кричати, гукати.

БАЙДА /див. ТЕМА/ 1. те, про що йде

мова; 2. сюжет, явище, предмет.

БАЙКЕР/БЕЙКЕР мотоцикліст.

БАЛАЛАЙКА 1. гітара; 2. побутовий
магнітофон.

БАЛАЛОД гітара (електро).

БАЛКА місце зустрічі меломанів, взає-
мощерів, оптових покунців, продавців,
цікавих, що мають спільний інтерес до
аудіопродукції. Вживається прийам-
ні в Києві. В інших містах це поняття
може позначатись іншим чином, на-
приклад: Дніпропетровськ - **БІРЖА**.

Харків - **СКУЛЬОЖКА**, Миколай - **РОГ**,
Севастополь - **РАДІОТУЧА**. Де-не-де
можна зустріти варіант **СХОДНЯК**,
ТУСОВКА, **РАДІОТОЧКА** і т. д.

БАНАНИ навушники, телефони.

БАНДЕРЮГИ західноукр. замовники халід /дів. ХАЛІДА/.

БАНКА акустична декава гітара.

БАНОЧКА будь-який синтезаторний модуль (без клавіатури), /дів. **МОЗГИ**/.

БАРАБАНОЇД рідк., жарг. мала ударна установка.

БАРАБАСИКИ радіоперебійки, короткі ілюстративні фрагменти, що розділяють окремі сюжети, передачі чи розділи в теле- та радіоефірі. Часто барабасики мають рекламний характер та мають в собі елементи звукової символіки. Практикуються послонання музичного матеріалу, звукових ефектів та декламування.

БАРИЖНИКИ ресторани музиканти.

БАРИЖНІ КЛАВІШІ клавішний інструмент, пам'ять, конструкція чи архітектура якого вміщує систему автоаккомпанементу чи аранжування. Використовується лабурами.

БАСБОЧКА бас-барабан.

БАСИ вторинні статеві ознаки жінки.

БАСИСТ басгітарист.

БАСІВКА гарна бас-гітара.

БАСУХА бас-гітара.

БАСЯК басист.

БАШЛЮВНИЙ (від кримін. **БАШЛІ** гроші) те, що добре оплачується.

БЕЙДЖИК англ. **BAGE** акредитаційна карта.

БЕЙСМЕН басист.

БЕЙТ специфічний стан музиканта з великим діапазоном емоцій.

БЕЗДЕК інструмент, що без деки.

БЕЙНИЙ/ДЕЙНИЙ гарний. Від скорочень запису тональностей В та С, якими часто користуються гравці на транспонуючих духових інструментах.

БЕК(И) англ. **BACE VOKAL** допоміжні вокальні партії.

БЕКАР 1. нігелювання; 2. відсутність; 3. відмова. Від музичного знаку альтерації «бекари», що свідчить про відміну альтерації.

БЕКАРИТИ (стрілку) ігнорувати, відміняти.

БЕМОЛЬ червоне.

БЕНД англ. **BANDE** гурт, команда, група.

БЕРЛОЗ бенкет.

БЕТОН повністю забита зала.

БЕШКЕМЕТ усе, що залишається на столі після «поляни» та розподіляється серед халтурних музикантів.

БЗДЮЛЬКА професійно-іграшкова річ/інструмент.

БІБЛД від циганських музикантів чужий, той, з кого можна, не задумуючись, здерти великі гроші.

БІКЦЕР /дів. **ПО-БІКЦЕРУ**/.

БІНИ великі колонки.

БИСТРЯК швидка музична річ, частіше - танок, ще частіше з парним розміром.

БІЛТЯК репертуар з кримінальним уклоном, специфічними сюжетами, часто з елементами романтики.

БІЛН 1. платівка; 2. рулон магнітної плівки.

ки.

БІЛНИ електронні барабани.

БОКСИ великі колонки.

БОЛВАНКА ритміко-гармонійний «скелет» композиції, «незведений майстер», що попередньо записувався на декількох окремих каналах. Буває, що демонстрацію оної (ноді вдається реалізувати з одним-двома інструментами, декструючи залізки, додатково «встидаючи» сменувати усе, що не догнали чи не догнали. Іноді для демонстрації дододється жестикуляція.

БОЧКА бас-барабан.

БРЕЙК 1. у барабанщиків збивка; 2. несподівана зміна подій.

БРЕХУНЕЦЬ радіовузол, радіоприймач доісторичного походження.

БРУДНИЙ ДРАЙВ гра на нервах, трохи розхлябана, але цікава, емоційна.

БУБАНІСТ барабанщик.

ВАЛИТИ 1. хвачко награвати, причому, зовсім не обов'язково - чисто; 2. гучно грати.

ВДАРИТИ В БУБЕН почати гру.

ВЕЛИКИЙ КРОКОДИЛЬНИК акорд ля-мінор у розумінні гітаристів-аматорів.

ВЕРЬОВКИ рос. струни.

ВЕРХА високі частоти.

ВЗУТЬ, ВЗУТИ переграти будь-кого, показавши неймовірну майстерність.

ВЕРТУШКА програвач вінілових або CD дисків.

ВЕСЛО гітара.

ВЕЧЕРОЧЕК заст. весілля у штан у тих

СКОРОЧЕННЯ, ВИКОРИСТАНІ У СЛОВНИКУ

англ. з англійської мови.

дів. читайте там, де про не написано членовидільною мовою.

сир. з сирейської.

латинськ.з. вживається де заведено та ким заведено, латин. коли будь-кому не забороняється користуватись тими словами.

заст. вже забули, коли вживалося; можливо, не вжива-

лось ніколи.

західноукр. з західноукраїнських мовних діалектів.

зменш. коли гарний настрій.

зменш.-зменш. коли є почуття гумору.

зменш.-зменш. зменшено-пестливо.

кримін. так краще не висловлюватися.

лат. з латинської мови.

мн.з. множина.

простонар. коли виникають складнощі у вживанні технічними термінами.

мн.з.з. множини.

радіо використовується працівниками радіо.

рідк. навіряд чи просто так почути.

рос. з російської мови.

сир. коли бракує часу на балачки.

укр. з української мови.

випадках, коли наречений бракує цільовитості. Акція, що триває лише один день, на відміну від звичайного тридцятиденного весілля, де виключається та, навіть, карасться дарування.

ВСНІК рос. гітара.

ВЄЩЬ твір.

ВЖИВУ 1. чесно грати, як по нотах, на відміну від **ПІД ФАНЕРУ**.

ВИГРІБАТИ 1. лабати так, щоб не було лажі; 2. використовувати медіатор, ковзаючи ним по струнах.

ВИГРІБАТО довершена техніка виконання.

ВИПЛЮНУТИ (про динамік) втратити дифузор через надмірне перевантаження.

ВИСИТИ відтворювати звуки/ноти, вищі, ніж бажано.

ВІА образа на адресу виконавців, що самі,

не підозрюючи того, наслідують найгірші традиції радянських ВІА застійних часів.

ВІДКОСИТИ відлабати.

ВІДЛАБАТИ закінчити гру, зіграти.

ВІДЖЕЙ те ж саме, що й **ДІДЖЕЙ**, але у відеоумах.

ВІДСТІБАТИ полегшено зітхнути, закінчивши лабсню.

ВІДТЯГНУТИСЯ знайти вітиху та відразу від музики.

ВІД ФОНАРЯ 1. лат. **AD LIVITUM**; 2. (...НА КОДУ) походить від скороченої/спрощеної назви меж частин музичного твору, між якими існує матеріал, який слід зіграти повторно.

ВІДФОНАРНИЙ лат. рос. а рос.

ВІНІЛ вініловий диск, платівка.

ВЖИВАКА живцем, вживу, наживу.

В'ІХАТИ загальноукр. зрозуміти, збагнути; в'іхати в «музичну» тему.

ВОЛАТИ співати.

ВОЛОСАТИЙ (про місце/можливість заробляти гроші) грошовий; той, що високо оцінюється.

ВОЛОСЯНКА гітара.

ВОНЮЧКА слайдер.

ВОСЬМЬОРКА манера гри на гітарі **БОСМ**, коли траєкторія правіці має форму вісімки.

ВСПОТІТЬ рос. намагання дуже-дуже сподобатись публіці.

ВТЮХАТЬ вперти будь-що в дещо. Наприклад, соло - в пісню, **ДУДКИ** - в інструментарій.

ВУХА навушники, головні телефони.

ЮРЧЕНКО

Прибулець
з далекого
Мельмаху,
знаменитий
герой
телесеріалу
Альф казав,
що є два
знамениті
співачки —
Елвіс Преслі
та Юрко
Юрченко.
Можливо, він
пожартував.
Але ж факти
свідчать про

До недавнього часу мало хто знав такого співака, як Юрко Юрченко. А потім — величезна популярність. Проста перемога у хіт-параді «Територія А». Чому?

— Моя популярність залежить від моїх прихильниць. Вони буквально закидають редакцію тонами листів. Дзвонять. Я відповім на всі їхні листи. Навіть на неприємні.

— І такі бувають?

— Так. Їх пишуть люди, яким не подобаються мої пісні. Рокери, наприклад. Я їх розумію. На такі листи навіть цікавише відповідати.

— Давно Ви заспівали?

— Так. Десь у 3 роки. Вже більше пів-року співаю, як Юрко Юрченко. Раніше співав рок-речі (ще коли був невідомим — О.П.).

— Освіта класична?

— Не зовсім. Спочатку — музична школа, потім — Вінницький

педагогічний інститут. Але його я не закінчив. (Зараз Ю.Ю., мабуть, вирішив продовжити свій шлях до знань і вступив до аспірантури Київського Інституту Культури — О.П.)

— Всі ваші пісні — про кохання. Ви і в житті такий «велюбний»?

— Так. Мабуть, дуже.

— А перше кохання пам'ятаєте?

— Це була дуже велика любов. У 16 років, коли я навчався у педінституті. Вона зіграла величезну роль у моєму подальшому житті. Та й у моїй творчості.

— Коли Ви втратили свою незайманість?

— У 15 років. Я до цього не маю ніякого відношення. Мене там не було.

— 7

— Я був, але мене там не було. Я тоді зовсім не пив, а ТА дівчина налила мені вина. Ну, от так все і сталося. Їй було 22 роки.

— Зараз у Вас є дівчина?

— Ні. Я ні з ким серйозно не зустрічаюся. Ну, звичайно, дівчата є. Але ТАКОЇ, одної, немає.

інше — за
якихось там
півтора роки ім'я
Юрка Юрченка
знає, мабуть,
половина
українців.
Чому ж такий
шалений, та вже
надто швидкий
зліт? Можливо
сам Юрко
пролє якесь
світло на цю
таємницю.

— Ось та білявка у кліпах «Я йду» та «Не шукай любов» — не Ваша дівчина?

— Та ні. Це Леся, дружина головного режисера Павла Овечкіна, що знімав ці мої кліпи. У мене з ними дуже хороші стосунки.

— А які жінки Вам подобаються?

— Всі. Усіх віків. Ну, звичайно, красиві, приємні.

— У кліпі «Не шукай любов» ті листи, які Ви палите, — листи від Ваших прихильниць?

— Ні. Це мої старі листи. Ми, навіть, спеціально писали листи, а потім їх спаливав.

— Чому Ви у всіх своїх кліпах у шарфику? Проблеми з горлом чи імідж?

— Ні те, ні інше. Я тільки у третьому кліпі сам помітив, що завжди у ньому. Якось так склалося.

— Ви самі лазили у вікно в кліпі «Така наша любов»?

— Звичайно. Я ще молодий. Для коханої дівчини зміг би залізти у вікно, навіть, якщо б і труби не було.

— Чи пропонували Вам, як, наприклад, Олександр Пономарьову, працювати в Росії?

— Один раз пропонували поїхати до Москви. Але це були якісь незрозумілі люди. Я їм відмовив. Я щасливий тут, в Україні.

— Скільки Ви заробляєте за концерт?

— Цього жоден виконавець Вам не скаже. Але грошей мені вистачає. Принаймні на себе. Звісно, якщо б я захотів купити літак, чи щось таке — не вистачило б.

— Чи носите Ви з собою зброю?

— Я пацифіст, і тому ненавиджу армію, не розумію, навіщо вона потрібна. Таке ж відношення у мене й до зброї.

— А охоронців маєте?

— Охоронці, звичайно, є. Вони присутні на концертах, на якихось заходах. А так, по вулиці, ходжу без охорони.

— На вулиці Вас пізнають?

— Раніше, коли ходив у куртку, в якій знімався в кліпі «Я йду» — пізнавали. Зараз у мене зовсім інший стиль одягу — спортивний. Одягаю темні окуляри, і ніхто мене не пізнає.

— Ви — завжди душа компанії?

— Я в чужій компанії намага-

юсь мовчати. А у своїй у нас кожен — душа.

— Любите випити, погуляти у вільний час?

— У мене дуже мало вільного часу. Я його проводжу на студії, записуючи свої нові пісні. А п'ю я дуже мало. Люблю пиво «Оболонь». Дуже люблю пити з Сашком Бригінцем. За пляшкою пива у нас часто народжуються цікаві думки.

— У відносинах з жінкою хто з вас «веде»?

— Я.

— Чи Вас колись кидали дівчата?

— Це було один раз. Те ж саме перше кохання. Може тому і не можу його так довго забути. А взагалі раніше я міг зустрітись одночасно з трьома, чотирма дівчатами.

— Коли Вам в останній раз було соромно?

— Не пам'ятаю.

— Ви палите, це не заважає співати?

— Я вважаю, що ні. Я завжди палю одну і ту ж марку сигарет.

— Зараз така собі музично-молодіжно-наркоманська хвиля. Як Ви до цього ставитесь?

— Я ніколи не вживав наркотиків і взагалі ставлюся до них дуже погано. Знаходжу задоволення у внутрішньому наркотиків у собі.

— У що Ви вірите? Носите якісь амулети?

— Вірю в Бога. Амулетів ніяких не ношу, хоча раніше і носив маленьку букву «А» — знак анархії.

— З ким Вам легше знаходити спільну мову — з чоловіками чи з жінками?

— З батьками.

— У Вас образ такого «милого хлопчика». Вас це влаштовує?

— А чом би ні. Ліричний закоханий хлопець, оспівуючий кохання. Образ «милого хлопчика»? Мене влаштовує. Хіба ж це погано?

П'ять «люблю»: хорошу музику, книжки читати, футбол, рибу ловити, рибу їсти.

П'ять «не люблю»: холод, голод, бідність, тупість, ненавиджу — себе.

Оля Пескун

ГЕРОЙ

1. Як в пісню - не обов'язково власну Ви виконали в, щоб виразити людські (судивши на землі?)
«Ave Maria» Шуберта.
2. а) «100 років на самоті»; б) 100 грами дівчати; в) не має 100 років; г) жінки перші 100 років; д) 100 градусів за Цельсієм» (прикресити це, як П'єр пропонує Вам в дзеркальній).
Мені подобається числа з більшою кількістю нулів.
3. «Назвіть речі своїми іменами». Що, за нашим бажанням, могли б носити Ваше ім'я після смерті?
Сузір'я.
4. Хім Матроскін сказав: «Я ще й на машині вишита змії!» А що ще Ви любите, окрім основної діяльності?
Я вмію влучно стріляти з вогнепальної зброї.
5. «Every time після Гім»:
Після імі я завжди кажу: «Дякую!»
6. Секс - це не:
: тема для обговорення на сторінках музичного журналу.
7. Дав 100% гарантію, що я не:
: ніхто інший, як EL. Кравчук.
8. «За все добре в мені в аудиторії»
Господу Богу.
9. «Візьміть з собою музику в дорогу». Яку?
Ейсід-джаз і тріп-хоп.
10. «Вик мій - порок мій». Про що Вам не потрібно про себе розповідати?
Про те, що я найкраще ідеальний.
11. У кінофільмі «Помилка резидента» є така жод тортури, як «мученик серіяла». Прислухавшись до цієї композиції або виконавши спорочивши Вам найбільше страждань?
Хвіст метал.
12. Що б у першу чергу Ви зробили, якщо б дізналися, що цей день - останній?
Не повірив би у це.
13. З дівчату Маліка і Каріна: - Хіба в цьому щастя? - Ін що, знову з'їхав, а в чому ж іще?
Так в чому ж вони - щастя?
Це мій перманентний стан.
14. «Він живи - він вчесь». Чому Ви навчилися востаннє?
Як казав Чехов, вчесь «видавити з себе по капле раба».
15. «Звезда с звездой говорю». З ком найбільше?
Тайсія Повалій, Оліяна Сторога, «Грін-Грей», DJ Мікулов, DJ ICE, сім'я Рибницьких і багато інших.
16. Ваш улюблений вислів?
Суворість до того, що зроблено і сміливість до того, що має бути зроблено.

ХОХМИ

НЕСКІНЧЕННІ

Таврійські Ігри

Прес-конференція з московським гуртом НОГУ СВЕЛО

Мова йшла про проблеми, що виникли при зйомках кліпу, де має місце зображення літака.

Користуючись нагодою, лідер «Ноги» звернувся до присутніх із проханням допомогти їм у пошуках якомога дешевших літаків. Саме в той момент, коли у поезії ще висіла фраза про дешеві «самоліоти», у конференц-залу «залетіли» два учасники гурту ДВА САМОЛІОТА і авторитетно заявили, що самоліоти дешевими не бувають!

Прес-конференція КРИСА НОРМАНА на Таврійських.

Діло йшло до завершення. Усі питання вже мали відповіді, аж ось з'явився такий собі київський репортер із явно хворобливою цікавістю у сексуальному напрямку.

Страшенно хвилюючись, він таки наважився запитати у Криса про те, чи практикує той використання контрацептивів у слідкуванні з жінками. Норман поспішно на «репортажу», що конкретно «зірвався з цепу» та спокійно відповів: «Якраз зараз я не користуюсь, але, якщо вам так потрібно, я пошукаю».

Таврійські Ігри

Кому пощастило на фесті, так це трьом «жидикам», що прибули на Ігри разом із своєю жидикою - солісткою ПОЛІЦІЯ ПРАВИЛ.

Якось на ввечері їм дістався один-распронесений, але справжній бубир (південноукраїнський «бичок»), хвацько підхоплений на гачок вудки хлопцями з КАРМЕН із дніпровської пучки.

Із рибачкою пощастило дрібним мазурочкам та цахрам.

Маючи «чердашників» та «мокрушників», маємо ще й «жукотників». На

свій гачок їм вдалося підчепити мікрофон «СОНІ», диктофон «ПАНАСОНІК», дещо з фотоапаратури та трішки грошенят.

Що не кажіть, а гроші - рід кльова, особливо, коли вони є, особливо у власній кишені.

Найкращими «замолодчиками» на Іграх були учасники гурту РУБЛЬОВА ЗОНА (Мінськ). Кажуть, що їм не було рівних у пошуках спільної мови з п'ятидесятитисячним колективом кавчан на схилах Дніпра. А от СКРЯБІНА спочатку зустріли досить прохолодно. Все ж фронтмен Кузьма не зупинився у пошуках контакту. І вже на четвертій пісні йому вдалося «розворушити» публіку, вигукнувши останній козир: «Ану, хлопці, закрийте так, щоб я... я загорнувся!».

І що ви думаєте, як рукою зняло - народ ожив, затупцював, заспівав і далі робив усе, так як і належить нормальним фанам нормального гурту.

Таврійські Ігри

Свято-святим, а охоронці та медики тоді оберталися за трьох, а крутилися за чотирьох. Як зазначили лікарі травматологічного відділення місцевої лікарні, на першому місці екстрем-травмо-чарту були черепно-мозгові травми, на другому - переломи рук та ніг, третє місце зайняли незлічені синці та стусани.

Доблесні міліціанти не присягалися у милосерді Глократу, але свою місію виконали чотко - нічого не скажеш. До діла вони підійшли просто та зі смаком. Коли обидва медитативні були повні, як банки з оселедцями, у пригоді стала безмежна кількість вакансій у безкрайньому таврійському степу десь в районі N-ного кілометру звичайної автошляхи. Міліцейський автобус вивозив усіх, хто терміново потребував отверезення, а свіжий нинішній вітер не відказав охолоджувати буйні голови «скакунів».

Беззінний ведучий більшості концертів ТІ ОЛЕКСАНДР БОГУЦЬКИЙ на одному з концертів запевняв кавчан в тому, що Фест ТІ, окрім усіх інших переваг, має іще одну, дуже важливу. Це - відсутність конкурсів у концертах та програм. Одразу після чого йому ніщо вже не заважало оголосити Конкурс Краси КОРОЛЕВА ТАВРІ.

ЗИМОВОГО

САДУ

Вони потрапили в жакливу аварію, коли поверталися після сольного концерту співака в м. Трускавець. Через сильну ожеледь тищенківську «мазду» винесло на зустрічну полосу і та врізалася в «сімку», за кермом якої були мільйонери ДАІ, один з них — капітан патрульної служби. Обидві машини розбилися вщент. На щастя — ніхто серйозно не постраждав. Невдодзі перед випадком студія «Зимовий сад» збагатилася новою і дуже якісною апаратурою. Почався процес накопичення принципово нового матеріалу — разом з музикантами, кожен з яких є особистістю.

Йдеться про створення живої команди, сценічний дебют якої планувався в рамках великого туру «Крута Сімка». Як на мене, то мав би бути ЗИМОВИЙ САД-2, хоча Олександр не дає проекту старої назви. Єдине, що об'єднуватиме цей і той, мимолітний, проекти — то шалений драйв на сцені і полістилізм музики. Старий склад грав арт-рок, а нинішній дещо зсунув акценти в бік «танцювалки». Але враховуючи присутність висококласного барабанника Володимира Михальченка (з колишнього складу З.С.), суперового гітариста Романа Суржу, чудових басиста Ігоря Мельничука та клавішника Пашу Крохмальова (з тих самих БРАТІВ ГАДЮКІНИХ) та самого Олександра Тищенка, то можна бути певними, що то буде ЕКСТРА-клас.

Однак, не буде нічого зі старого репертуару. Гадаю тому, що є багато нового. Програма ЗИМОВОГО САДУ-2 (вибачай, Сашко) має назву «Прямуй за мною». Один з хітів ТТ — «Апостол». Що ж — кінець століття, кінець тисячоліття, кінець Епохи Риб: скільки горя за спиною, і невідомо, що попереду: Надворі — Час Апостолів — справжніх і фальшивих. Цей кліп — один із кращих на нинішньому голубому екрані — авторська робота Олександра та Ігоря Костромського. Операторська робота — Василя Сікачинського з агенції «Майстер-Відео». Хороша робота. Етапна.

Важко повірити, але на початку 80-х років одна з кращих на той час арт-рокових груп з такою ліричною назвою — ЗИМОВИЙ САД — опинилася поза законом... Місцевим відділом культури були спущені згори списки заборонених для трансляції та концертнування ансамблів. Разом з АКВАРИУМОМ, ДДТ, ЗООПАРКОМ там фігурувала команда Олександра Тищенка. «Кисень» був перекритий після дійсно тріумфальних гастролей З.С. у Хабаровську, Владивостоку, Петропавловськ-Камчатському. Пізніше вони відновили, а точніше — відвоювали свої права в Донецькій філармонії.

Почалися гастролі, записи. Важливий етап — запис у липні 1988 року великого музичного твору — рок-симфонії «Доля» на вірші Тараса Шевченка. Ідеї носилися в повітрі. Твори Шевченка з'являються в усіх можливих інтерпретаціях у репертуарі багатьох команд. Потім була закономірна і переконлива перемога на першій — легендарній — «Червоній Руті» в Чернівцях. Перші зарубіжні гастролі. У листопаді 1991 року з'явився дебютний альбом «Світ за склом» (фірма «Кобза»). Вдала робота. Драйвовий матеріал. Рок-мейнстрім із зрілих музикантів, «Далека дорога», «Козацька сповідь», «Наші діти», «Музейна гордість», «Сирота»... Ціла низка речей — змістовних і емоційно-прожитих артистом від «А» до «Я». Тоді ж Олександр почав збирати пісні камерного, романтичного плану для збірки «Нічний альбом». Робота триває й дотепер...

У 90-х різко змінилася ситуація. Стало неможливим утримувати живих музикантів через дорожнечу апаратури та оренди залів. Олександр зосередився на сольній діяльності, дещо змінивши стиль. З'явилося більше попсово-танцювальних композицій, які легко вписувалися в будь-який концерт типу «солянка». Творчий союз з Аурікою Ротару також спровокував появу цілого оберемку танцювальних шлягерів. Однак Олександра Тищенка ні на мить не залишала тверда впевненість у відновленні живого проекту, адже музикант, який хоч раз працював на сцені вживу, вже ніколи не проміняє цей кайф на фонограму. Водночас він чудово розуміє, що в нашій країні мало бути талановитим артистом. Треба ще мати зуби і залізні нерви. А ще бажано бути максимально діловим. Він зрозумів: для того, щоб бути вільним у творчості, треба мати кошти. Думаю, Олександр міг би, спираючись на власний досвід, написати книгу про виживання артиста в умовах пострадянської дійсності. І це була б захоплююча книга!

О.Евтушенко

Він як вітер. Надзвичайно імпульсивний і рухливий. Знервований. Він майже псих. При тому зберігає усі ознаки елегантності. Одягається підкреслено вишукано, а в кишені його модного піджаку лежить картка члена дуже солідного ділового клубу. Але оманливо вважати його не надто юним денді від творчості. Це не так. Професійна студія в нетрях «Татарки» не впала з неба. Це не подарунок багатого дядька з Америки. Ні. Засоби виробництва звуків добуті кров'ю і потом, а нині в режимі цілодобової праці відбиваються витрачені кошти. Коли він одягає шкіряну стильну куртку, аби позувати фотографу, він робить це так само природно, як коли одягає «трійку» для «платі» в діловому клубі.

Олександра Тищенка важко передбачити: він несподіваний, як свято Нового року, яке настає знезапечно завжди. Щиро кажучи, важко усвідомити, що пісню «Апостол» та альбом досить по-середньою «танцювалки» в душі європейцю написала одна людина. Володар дуже своєрідного, якогось щемливого тембру, він у Запоріжжі на «Червоній руті-91» виконав під ф-но пісню «Мертві мертвого несуть». Як згадаю ту річ, мурашки бігають по шкірі. Дуже сильно. Прикро, що Такий Співак недооцінює власний голос: ховаючи його на дні оранжменту «ніби модного саунду», намагається потрафити юним любителям дискотек. Він ніби боїться бути оголеним, як нерв, бути бунтарем на сцені. Даремно. Невгамованість і пристрасть — його природні якості. А ще — мінливість. Він шукає себе в різних проявах, а доля постійно випробовує співака, ставлячи його на грань життя і небуття.

Мить — і немінуча загибель крилом чорного птаха накрила б обох — Олександра Тищенка та його продюсера Ігоря Костромського. Мить — і нічого попереду. Тільки тиша і ніч.

ТАА STEREO

3 1997
№ 3

База

А-ха-хай-фай

(присвячується нашим колегам з української редакції Stereo and Video)

Ця чудова ідея — зібрати чисто аудіофільська література, — втілюється як ми одержали із співвласною "Телерекло", вразила до глибини серця. Хоча грози раніше до нас дійшли "Аудіоконтролю", запропоновані в АМ №297, але не вони, не вони створювали добрий настрій серед мільйонів прихильників Audio Note та Not, Klipsch та Каверія.

Трохи доконалися в архівах редакції Stereo База і знайшли — так підтримку (замовлений баскетбол, 35 сторінок, поширений перепліт) суто аудіофільських літератур та білок. У результаті сірого прослуховування було обрано три найкращих:

Засновник
ТОВ «КМ-Мультимедіа»

Відповідальний за випуск
Володимир Удовенко

Дизайн та макетування
Юрій Крамаренко-Богданов

Реклама
Ігор Хаварчик

© КМ-Мультимедіа, 1997

назва	якість	виконання*	5Б-ефект
Василь Іванович роняє навушники у колодязь	***	*****	☺☺☺
Петяка запрошує Анку до кімнати прослуховування	****	****	☺☺
Абрам знову починає збирати вініл	☆☆☆☆	☆☆☆☆	☺☺☺☺
* — наш вахтер: нейтральне звучання, трохи провалена верхня середина			

Самі літератури ми сподіваємося опублікувати в найближчих випусках Stereo База.

О.У.

Придбавши колонки, ми всі стаємо перед проблемою: куди ж їх ставити! Вони дуже легко можуть стати домінують всієї кімнати, тому найчастіше їх засовують в кут, кладуть боком на полиці і навіть ховають за меблі. Ціком законотвірний наслідок — якість звуку зіпсовано!

Звичайно, ви не полюбляєте плоских жартів. Але як ви поставитесь до плоских колонок?

Фірма

► "B & S Electronic"

офіційний дистрибутор на
Україні фірми

► COMMUNITY —

виробитель мікрофонів,
особливо позитивних мировими
зназдами, такими як: Філо Коллінкс,
Худіо Ілгеріс, Патрісія Каас і др.

► CROWN —

ведуча фірма по виробництву
усилених мікшери і мікрофонів.

► SPL —

розробник і виробитель
коштів в області "улучшителей
звука", а т.ч. і пам'яток (ноу-хау).

► T.C. Electronics —

мировий лідер по виробництву
ревербераторів і ліній задержки.
М-5000 в каждой лучшей студии
мира !!!

► BRUEL & KJAER —

мікрофони. Спеціалісти оцінює.
Это класс !!!

► Soundtracs —

самый теплый звук из недорогой, но
уже престижной серии пультов.

що об'єднує Всіх

Ігор Хлопачий

Компанія "B & S Electronic" з'явилась на музичному ринку України не так давно, але новачком її не назвеш, оскільки в ній знайшли собі місце професіонали, добре відомі серед фахівців. Не дивно, що компанія почала свою діяльність з таких вагомих проєктів, як реконструкція київського Палацу культури "Україна" та інсталяція студії у Національній філармонії України. Спеціалісти компанії можуть виконати проєкти будь-якого ступеню складності. Це й дозволило їй стати лідером серед українських компаній, що спеціалізуються на звукових технологіях. Нові розробки світових лідерів звукової індустрії, які тільки-що пройшли випробування у лабораторіях, вже з'являються на Україні завдяки компанії "B & S Electronic".

Що ж нового пропонує "B & S Electronic"?

Новий великий звуковий комплект компанії "B & S Electronic" — це професійна дворівнева система на базі акустики американської компанії "Community", призначена для високопрофесійного звукового обслуговування концертів, гастролей, турне та масових акцій.

Акустичні системи "Community" відрізняються високим звуковим тиском, чистим та природним звучанням. Акустику відрізняють чисті, якісні верхні частоти та красивий, оксамитовий "низ"; цей звук цілком заслуговує характеристики "елітний". З акустикою "Community" із задоволенням працюють зірки світового рівня.

Робоча потужність комплекту першого рівня — 30 кВт. Комплект оснащено сучасними професійними пультами, високоякісними підсилювачами, пристроями обробки звука, інструментальною лінією, першокласним ком-

плектом барабанів та іншим сервісним комплектом обладнання, здатним задовольнити найвибагливіших звукорежисерів, виконавців та слухачів.

Комплект другого рівня створено на базі акустичної серії AF (Airforce). Серія AF має унікальний звуковий тиск та використовується як система віддаленого звуку (від 60 до 250 метрів).

Разом із першим комплектом сумарна потужність становить 60 кВт, що дозволяє використовувати його у великих концертних залах та спортивних палацах, на стадіонах та відкритих майданчиках.

Утверджуючись на українському ринку звукового обладнання, "B & S Electronic" ставить завдання широкого охоплення таких основних напрямків:

- інсталяція звукового обладнання;
- оптові поставки продукції фірм — лідерів звукової індустрії;
- забезпечення концертів та масових акцій звуковим обладнанням;
- розробка звукового дизайну залів, клубів, відкритих площадок;
- виробництво звукового обладнання та спеціалізованих меблів;
- запис концерту на мінідиск, DAT-касету чи 8-канальний магнітофон.

У перспективних планах компанії — утворення студій звуко- та відеозапису, продюсерського центру. Запровадження сучасного професійного обладнання і сучасних техно-

логій — це один із головних принципів у роботі компанії, її імідажева позиція; головна риса компанії — якість. Сприяти становленню України як цивілізованої "звукової" держави — головне завдання компанії "B & S Electronic".

B & S
electronic. ltd
UKRAINE

джерело великих натхнення МАЙСТРІВ гітар

**"Вони примушують
труситися гори та
виходити із берегів річки"**

Ibanez вже стала "притчею во язицях" як одна із найпопулярніших у світі фірм — виробників акустичних та електро-гітар. У 1996 році Ibanez збільшив випуск інструментів для музикантів різного профіля та рівня. Задля цього фахівцями фірми було проведено аналіз споживчого попиту стосовно цін, кольорів, розмірів форм та електронної начинки. Було витрачено не один місяць на спілкування з гітаристами у пошуках рішень, відповідних до вимог сьогодення та майбутнього.

Флагманами Ibanez сьогодні є такі серії: JS (Джо Сатріані), JEM (Стів Бай), PGM (Пол Гілберт), PS (Пол Стенлі). Серія JS стала першою, що виникла в результаті замовлення зірки світового рівня — Джо Сатріані. Зручний гриф, обтічна та воздушна форма деки дає глибокий тембр та можливість для блискучого швидкої гри. У 1996 році модель було дещо модифіковано: деку та гриф зробили з червоного дерева, з'явилася підставка "short stop". Ці та інші зміни надали інструменту легендарне звучання 60-х років з непереможно мальовничим спектром частот. Серія JEM об'єднує найновіші технічні досягнення з чудовим дизайном. "Батьком" та творцем цієї неперевершеної серії став Стів Бай — легенда 80—90-х років. Невід'ємною властивістю інструментів є виноградна лоза, що оплутує накладку грифа по всій довжині. Бестселерами завдяки унікальному співвідношенню вартості та якості на протязі багатьох років залишаються серії RX та RG. Гітари серії RG мають жорсткий саунд з різко окресленим краєм і чу-

дово підходять для виконання modern rock, metal, thrash. Гітари серії RX ідеально "ляжуть" на руку та вухо шанувальникам традиційного блюза та рок-н-рола. Головне полягає у тому, що за це задоволення не треба буде багато платити. Ці інструменти покішені навіть музикантам із середнім достатком.

Хітом 1996 року стала серія Talman, яку виконано у стилі ретро, що став сьогодні таким популярним серед виконавців американської альтернативної музики. Оригінальна форма, металеві датчики типу "soapbar" та "lipstick", wammy bar у цілому створюють теплий, м'який тембр, що огортає, зі стійким сустейном, та дозволяють отримати правдивий рок-н-рольний звук, а також чудово підходить для виконання блюзу, фанку, кантрі.

На інструментах серії Artstar грають такі майстри, як Джон Скотфілд, Джордж Бенсон та Пет Метені.

А ось що говорить один із музикантів про бас-гітари IBANEZ: "Вони примушують труситися гори та виходити із берегів річки". На сьогодні кращу перевірку часом пройшли серії ATK та SR. Кожна з них дозволяє вибрати інструмент на свій смак: активну або пасивну електроніку, 4 або 5 струн, моделі "lury" •

Статтю підготовано редакцією «Стерео Бази» за матеріалами, які були люб'язно надані фірмою «АТ Трейд Україна»

Ibanez

УВАЖАЄМЫЕ КОЛЛЕГИ!

Компанія АТ Трейд Україна, займаючи лідируючі позиції на музичальному ринку України і являясь офіційним дистриб'ютором ведучих американських і європейських фірм-виробителів музичального обладнання, пропонує Вам взаємно вигідне співробітництво. **Если Вы НАШ ДИЛЕР — У ВАС ЕСТЬ ВСЕ:**

- самые выгодные цены;
- самое лучшее оборудование;
- самая новая информация;
- самая быстрая поставка.

Всем заинтересованным лицам **БЕСПЛАТНО** высылаем информационные пакеты. Наш адрес: 252042, г. Киев, буль. Дружбы Народов, 13 тел. / факс (044) 269-21-76, E-mail: attrade@attrade.kiev.ua

- ALESIS**
процессоры эффектов и динамической обработки звука, многоканальные цифровые ADAT магнитофоны, синтезаторы и звуковые модули
- MACKIE**
американские микшерные пульты для студий, концертных залов, дискотек и конференций, усилители и активные мониторные системы
- KORG**
клавишные инструменты, синтезаторы, модули и рабочие станции
- ENSONIQ**
клавишные инструменты, семплеры, модули, процессоры эффектов и рабочие станции
- CREST**
высококачественные усилители любой мощности
- MARTIN AUDIO**
акустические системы для озвучивания дискотек, клубов, концертных площадок
- E-MU**
синтезаторы, семплеры, звуковые модули, многоканальные цифровые магнитофоны с системой записи на жесткий диск
- DIGIDESIGN**
системы записи и редактирования звука на HD, монтажа, обработки звука, премастеринга и мастеринга, а также пост-продакшн на базе Apple Macintosh и IBM PC
- STEINBERG**
профессиональные секвенсорные программы с записью звука на жесткий диск, редакция и обработка звука
- LEXICON**
профессиональные процессоры эффектов
- SYMETRIX**
приборы обработки звуковых сигналов, микрофонные предусилители
- MOTU**
MIDI-интерфейсы, профессиональные секвенсорные программы, компьютерное обеспечение
- TL AUDIO**
ламповые процессоры обработки звука и микрофонные предусилители
- GENELEC**
активные мониторные системы
- IBANEZ**
высококлассные электро- и акустические гитары
- OVATION**
лучшие в мире электроакустические гитары
- JACKSON / CHARVEL**
электрогитары для рок-музыкантов
- TAMA**
ударные установки
- CAD**
концертные и студийные микрофоны
- HORIZON**
профессиональные кабели, мультиметры и сплиттеры
- SWITCHCRAFT**
профессиональные разъемы, кабели, аксессуары
- MARANTZ**
профессиональные CD-плееры, кассетные деки, CD-рекордеры, портативные репортёрские магнитофоны
- EAW**
инсталляционные акустические системы для любых объектов и погодных условий (от вокзалов до стадионов)

НЕПОВТОРНИЙ

SEQUENCE

Колонки Sequence було створено в 1990 році Полем Бартоном, Денісом Вретенном і Коліном Ховардом. Мотивом роботи було бажання створити компактні колонки для дому.

Після приблизно року пошуків і дослідів було запущено у виробництво першу модель Sequence 30, потім модель Sequence 40 (біла) і Sequence 20 (менша), які отримали широке світове визнання.

На початку 1993 року Бік і Стюарт Сепфорд — засновники May Audio Marketing U.K. Ltd., які мали 40-річний спільний досвід роботи в аудіобізнесі — запропонували свою допомогу. Результатом нового партнерства стали плоскі сабвуфери для кріплення на стіну, які принесли Sequence ще більшу популярність.

Наприкінці 1995 року було випущено Sequence 200, 300, 400 і сабвуфери SW120. Хоч зовнішня естетика перших колонок і збережено, подібність на цьому і закінчується. Нові удосконалені випромінювачі звуку, найсучасніші новинки і комп'ютерні можливості стали причиною збільшення продажу по всьому світі.

Щоб відповідати вимогам сучасного ринку, як і Sequence, May Audio в кінці 1996 року повністю переорієнтували своє виробництво на виготовлення найсучаснішого обладнання.

У новому 1997/1998 остання модель Sequence продовжить розширення кордонів дизайну колонок. Можливість вибору дерева і удосконалене відтворення звуку дають можливість компанії рухатись від досягнення до досягнення.

Колонки Sequence не схожі на інші: плоский корпус (товщиною всього 7 см) дозволяє і закріплювати їх на стіні, і встановлювати на підлозі. Стильна конструкція та гама світлих і темних відтінків корпусів надають можливість вписати їх до будь-якого інтер'єру. Незважаючи на незвичність конструкції, якість звуку найвища. Одним словом, домашня і музична гармонія дійсно йдуть пліч-о-пліч.

Sequence випускають повний спектр колонок для hi-fi, аудіо-відео і мультимедіа обладнання: компактні колонки, які вішають на стіну; великі колонки для встановлення на підлозі; унікальні сабвуфери, які монтуються на стіну або встановлюються на підлозі (товщиною всього 10 см) тощо.

Більшість панельних колонок з однаковою силою випромінюють звук як вперед, так і назад. Тому їх потрібно відсувати від стін, щоб зменшити викривлення басової хвилі (т.з. гудіння). У колонок Sequence, які працюють на стіні, задня випромінювання спрямовується

дуже тонким відбивачем басу. Незважаючи на дуже малі об'єм і глибину колонок, спеціальні пристрої дозволяють отримувати відмінні басы і надають величезні можливості при розміщенні акустичних систем.

Кожна пара колонок Sequence обладнана простими, але надійними пристроями для кріплення на стіну. Вам тільки треба їх повісити. Таке міцне кріплення робить значно кращими низи і все стереозображення.

Досягнення Sequence — простота дизайну і конструкції колонок: головний динамік, що використовується на всіх типах колонок, має природне, гладеньке звучання з рівними високими частотами. Завдяки цьому, динамік може використовуватись без фільтру. Він природньо гармонує з твітером на рівні 5 кГц, над середніми частотами, там, де вухо найчутливіше: всі низи і більшість гармонік випромінюються з єдиного логічного джерела.

Невеликий об'єм колонок Sequence допомагає уникнути забарвлення звуку корпусом: немає жодної сторони, яка могла б резонувати, а численні поперечні перетинки надають корпусу небаченої жорсткості і розбивають стоячі хвилі. Плоский внутрішній простір колонок підвищує залишки режимів внутрішніх повітряних резонансів до високих частот, де вони легко вбираються стратегічно розміщеними блоками синтапону. А в результаті — ніжний, відкритий звук, а не звук з ящика, як це буває з численними корпусними системами.

Отже, колонки Sequence — це hi-fi колонки, котрі не заважають жити, універсальні в використанні, дуже стильні і цілком доречні за ціною!

ТОВ "ХІК" (м. Київ)

ФІЛМ
"В &
сфран
Україні

СОН
дослід
особи
дослід
культури

СРО
індустрі
усіх

SPL
дослід
новин
звук

T.C.
місця
реверс
M 500
міра

BRU
місця
Стр. 10

Sou
дослід
ука

СОН
дослід
ука

СОН
дослід
ука

СОН
дослід
ука

Основна діяльність Центру "Динамо-Арт-Сервіс" — надання послуг щодо звукотехнічного обладнання концертів, масових видовищ (як комерційних, благодійних, так і на підставі державних замовлень), інженіринг, сервіс, розробки та здійснення проектів з озвучення всіляких заходів для різноманітних місць проведення (зали, клуби, дискотеки, відкриті майданчики тощо). Як це не дивно, але найбільша кількість послуг надається у сфері політики (мітинги, офіційні заходи за участю Президента та представників Уряду України). За рік Центр обслуговує близько 80-90 заходів.

Директор Центру Володимир Ільїн почав свою діяльність як звукорежисер ансамблю "Мрія" у 1973 році, потім очолив службу обладнання Укрконцерту, а у 1993 році утворив Центр "Динамо Арт Сервіс".

Одним із провідних фахівців Центру є Юрій Дремлюженко, який почав професійно працювати зі звуком ще у 1975 році як звукотехнік того ж Укрконцерту. Потім він став звукорежисером ансамблю "Кобза", а з 1993 року працює у Центрі як звукорежисер та виконавчий директор.

Неможливо уявити роботу Центру без його технічного директора — Леоніда Шварцбурга, який, до речі, теж починав свою діяльність в Укрконцерті, а з моменту утворення Центру відповідає за "адорів'я" обладнання, розробку технічних проектів озвучення та сервіс.

Щоб не бути багатослівними, лише перелічим інших фахівців Центру, фанатів своєї справи: Олександр Кисель, Андрій Крюков, Юрій Серебряков, Андрій Довиденко, Сергій Довиденко, Юрій Забара, Юрій Береговий. Саме завдяки цим людям Центр має високу професійну репутацію.

Центром було проведено звукотехнічне обслуговування таких заходів: офіційні заходи за участю Президента та Уряду України; урочисті заходи, присвячені Міжнародному жіночому дню (1994, 95, 96, 97 роки); заходи на Співочому полі на честь Дня Незалежності України; заходи на Співочому полі на честь 50-річчя Перемоги; національний фестиваль "Пісенний вернісаж"; Дні міста Києва; День міста в Одесі.

Особливу гордість складає обслуговування концерту-реквієму до 10-річчя вибуху на Чорнобильській АЕС: при озвученні на Майдані Незалежності (м. Київ) виступу зведеного Великого симфонічного оркестру та зведеного хору (живий звук з прямою трансляцією по телеканалі "Євробачення") застосовувалось 62 (!) мікрофони.

Зокрема, послугами Центру користувалися: Кріс Норман, "MO-DO", Ла Тойя Джексон, група SNAP, Деміс Руссос, Філіп Кіркорів, Володимир Пресняков, Олена Апіна, Ян Табачник, Ірина Алегрова, Люба Успенська, Вейланд Род, Валерій Сюткін, Валерій Меладзе, Тая Повалій, групи "НА-НА", "Пісняри", "А-Студіо", "Машина времени", "Карнавал", "Наутілус Помпіліус", "Браво" та ще багато інших всесвітньовідомих груп та співаків.

Центр обслуговував телевізійний фестиваль "Шлягер Року", телевізійний фестиваль "М-Обсерваторія". З останніх робіт Центру можна назвати концерти Лінди (Росія) та Дітера Боленз з групою "Блю Систем" (Німеччина), фестиваль "Перлини Сезону" (м. Біла Церква).

Центр використовує обладнання провідних американських, німецьких та англійських фірм PEAVEY, H&K, KLARK TEKNIK, LEXICON, DOD, ALESSIS, SOUNDTRACK. Йому надано ексклюзивні права американської фірми DISCOUNTMUSIC SUPPLY Inc. на Україні.

У найближчих планах Центру — створення артистичної агенції (захист прав та представлення інтересів українських артистів як в Україні, так і за кордоном) ●

Ігор Хлопчий

- разработка и осуществление проектов технического обеспечения мероприятий в залах, стадионах, улицах, площадях (звук, свет, сцена)
- разработка и осуществление проектов озвучивания различных помещений (залы, дискотеки, ночные клубы и т. п.)
- реализация, инсталляция звукотехнического, музыкального оборудования, инструментов
- разработка и изготовление индивидуальных звукотехнических и музыкальных устройств под заказ
- аренда оборудования
- организация и проведение культурных мероприятий, концертных программ

PERFECTING AUDIO TECHNOLOGY

від

A.P.C. АКУСТИКА,

або нарешті

"McCAULEY SOUND"

в Україні.

Олег Удовенко

→ Якщо звук для Вас все: Ваш бізнес, комфорт ваших клієнтів, якість репетицій, енергія концерту, магія танцювальних вечорів — ми з Вами схожі і розуміємо один одного.

Чому звичайні сіро-чорні колонки діють магічно?

Дехто надає їм перевагу за компактністю, дехто — за те, що в них "так багато якісного звуку", дехто — "все-таки дешеві, ніж фірмові". Деякі цінують об'єктивний набір характеристик, деякі стверджують, що на їх концертах та дискотеках колонки A.P.C. Акустики дають довершене (досконале) звучання...

Досконале звучання — в масі.

Ми 10 років виготовляємо акустичні системи (АС) і з насолодою спостерігаємо — вони завжди користуються незмінним попитом. З допомогою нашої акустики були озвучені концерти всіх зірок української естради. Багато зірок російської та зарубіжної музики також були приємно вражені якістю саунду "чисто українського виробництва".

Інсталяції звукового обладнання в Будинку Кіно, клубі "Будапешт", казино "Оскар"... (це тільки в Києві) завоювали заслужені відгуки не тільки якістю та чистотою звуку, але і своєю компактністю. АС з маркою A.P.C. Акустика знають, використовують в Польщі, Болгарії, Ізраїлі, Малайзії, Нігерії, Алжирі, Марокко, В'єтнамі.

Де починається досконалий звук.

Якось перед нами стало питання, де починається досконале звучання АС? Відповідь була знайдена — запорука успіху в якійсь ідеї, винахідливості, вправній розробці. Вже в проєкті потрібно розраховувати на всі тонкощі використання майбутніх користувачів АС, і ця проста передбачливість прокладає дорогу до досконалості звуку.

У загально світовій практиці розробка АС ведеться на базі характеристик існуючих динамічних головок. Це технологічно. Але це обмежує можливості добитись досконалого звучання.

Ми знаємо, як повинно звучати, і як це зробити.

Протягом багатьох років поєднуючи виготовлення АС та практику озвучення концертів, спеціалісти нашої фірми досягли значних успіхів у створенні дійсно досконалої акустики для професіоналів.

У 1992 р. відбулось знайомство з американською фірмою-виготовлювачем динамічних головок та АС "McCauley Sound". Ми одразу відчували схожість підходу до

створення дійсно досконалого звучання, тобто, спочатку розробляються необхідні акустичні характеристики АС, а потім під них створюються динаміки.

Мало хто в світі може дозволити собі таку послідовність за умови серійного виробництва. Мабуть тому "A.P.C. Акустика" більш відома широкому колу професіоналів в Україні і за її межами як виробник комплектації для виготовлення динамічних головок, зокрема дифузотримачів 12, 15 і 18 дюймів (12", 15" і 18").

"McCauley Sound" в Україні.

В середині 1997 р. нарешті були скасовані всі офіційні бар'єри на шляху сумісної роботи з американською фірмою. Відтепер як діляри фірми "McCauley Sound" в Україні ми маємо можливість не тільки пропонувати на наш ринок вироби "McCauley Sound", але і користуватись їх технологіями виготовлення динамічних головок. Це дає змогу значно подешевшати (тільки по ціні!) виготовленим нашою фірмою АС і вони зможуть задовольнити ще більшу кількість наших потенційних клієнтів. І тоді...

Організуючи концерт, чи яку іншу забаву, озвучуючи клуби чи дискотеки, спостерігайте за своїми гостями. Якщо Ви помітили, що вони починають танути, розчинятись, танути в саунді від "A.P.C. Акустика"... не заважайте їм, не рятуйте... Це ж те, що треба. І для них і для Вас. •

Разработка, изготовление профессионального электроакустического оборудования. Озвучивание концертов и зрелищных мероприятий. Официальный дилер "McCauley Sound" та "Mark V" в Украине.

реализация, инсталляция звукотехнического, музыкального оборудования, инструментов

разработка и изготовление индивидуальных звукотехнических и музыкальных устройств под заказ

аренда оборудования

организация и проведение культурных мероприятий, концертных программ

Адреса: 255510 Київська обл., м. Бовра, вул. 1-ша Пісчана 20/2

Тел/факс (04498) 3-6337

«ГалаS» ХІТ-ПАРАД

НАШ ХІТ-ПАРАД ПОТРОХУ НАБИРАЄ ОБЕРТИ. МИ ОТРИМУЄМО БАГАТО ЛИСТІВ. ДУЖЕ ВДЯЧНІ ВСІМ ТИМ, ХТО БЕРЕ УЧАСТЬ У НАШІЙ АКЦІЇ. СПОДІВАЄМОСЬ, ЩО ДО ВАС ПРИМІДНЮТЬСЯ Я ІНШІ ЧИТАЧІ НАШОГО ЖУРНАЛУ. НЕ ВТРАЧАЙТЕ Ж АКТИВНОСТІ, ДОБРОДІЇ. НАДСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ РЕДАКЦІЇ СВОЇ ВЛАСНІ ХІТ-ПАРАДИ. НАМ ЗАЛИШИЛОСЬ ЛИШЕ НАВЕСТИ ПРАВИЛА, ЗА ЯКИМИ ЦЕ ТРЕБА РОБИТИ. НЕОБХІДНО ВКАЗАТИ П'ЯТІРКУ (5) ВЛАСНИХ УЛЮБЛЕНИХ ГРУП ЧИ ВИКОНАВЦІВ ТА ТРИ (3) ВАШІ УЛЮБЛЕНІ ПІСНІ, ПРИТОМУ НЕОБОВ'ЯЗКОВО, ЩОБ ВАШУ УЛЮБЛЕНУ ПІСНЮ ВИКОНУВАЛИ ВАШІ УЛЮБЛЕНІ СПІВАК ЧИ ГРУПА. МИ ОТРИМУЄМО БАГАТО (ЗАНАДТО БАГАТО ДЛЯ НАШОЇ НЕВЕЛИКОЇ РЕДАКЦІЇ) ДОСІТЬ ДОВГЕНЬКИХ СПИСКІВ, ОТОЖ ПІВТОРЮЄМО: 5 ВИКОНАВЦІВ/ГРУП ТА 3 ПІСНІ/КОМПОЗИЦІЇ. БЛАГАСМО – НЕ БІЛЬШЕ!

НАДСИЛАЙТЕ СВОЇ СПИСКИ ЗА АДРЕСОЮ: УКРАЇНА, 253094, КИЇВ-94, А/С 457 (ПО МОЖЛИВОСТІ – НА ПОШТОВИХ КАРТКАХ). МОЖНА ТАКОЖ НАДСИЛАТИ ІХ ПО ФАКСУ (044) 554-71-16, АЛЕ ДУЖЕ БАЖАНО, ЩОБ ЦЕ БУЛО ПЕНО ВНОЧІ. НАРЕШТІ ДУЖЕ ЗРУЧНО ЗРОБИТИ ЦЕ, ЯКЩО ПЕРЕДАТИ ІНФОРМАЦІЮ НА РЕДІДЖЕР ЗА ТЕЛЕФОНОМ 0-54 ДЛЯ АБОНЕНТА 54-1X. ПРИ ЦЬОМУ ПОВІДОМЛЕННЯ ПОВИННО БУТИ ПРИБЛИЗНО ТАКИМ: "ХІТ-ПАРАД: ВИКОНАВЦІ БІЛІК, В.В. ПОНОМАРЬОВ, КОМУ ВНИЗ, СКРЯБІН. ПІСНІ: ВЕСНА, В.В. МИТЬ ВЕСНА, РУСЛАНА, Я ЙДУ НА ВІЙНУ БІЛІК". ТІЛЬКО СПОНАТКУ НАВЕСТИ СВОЇХ УЛЮБЛЕНИХ ВИКОНАВЦІВ, А ПОТІМ СВОЇ УЛЮБЛЕНІ ПІСНІ.

В	И	К	О	Н	А	В	Ц	І	П	І	С	Н	І
1.	Ірина Білик	11.	Катя Chilly	1.	"Весна" \ В.В.								
2.	В.В.	12.	Лана Меркулова	2.	"Мить весни" \ Руслана								
3.	О. Пономарьов	13.	Руслана	3.	"Я йду на війну" \ Ірина Білик								
4.	КОМУ ВНИЗ	14.	Тарас Петриненко	4.	"Вона" \ ПЛАЧ ЄРЕМІЇ								
5.	СКРЯБІН	15.	МЕРТВІЙ ПІВЕНЬ	5.	"До смерті і довше" \ СКРЯБІН								
6.	ПЛАЧ ЄРЕМІЇ	16.	Марійка Бурмака	6.	"Зів'юм вінки" \ Катя Chilly								
7.	Ані Лорак	17.	Тайсія Повалій	7.	"Доля" \ Е.Л. Кравчук								
8.	Е.Л. Кравчук	18.	ОКЕАН ЕЛЬЗИ	8.	"Зірнька" \ О.Пономарьов								
9.	ТАБУЛА РАСА	19.	Аша	9.	"Так просто" \ Ірина Білик								
10.	ГРІН ГРЕЙ	20.	ВАН ГОГ	10.	"Я йду" \ Юрко Юрченко								

Billboard

charts

ЦЕЙ ТИЖДЕНЬ	МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ	АЛЬБОМ / ВИКОНАВЕЦЬ (СТУДІЯ)	КІЛЬКІСТЬ ТИЖНІВ У ЧАРТІ
1	-	PUFF DADDY (BAD BOY) / NO WAY OUT	1
2	1	MEN IN BLACK / Soundtrack (COLUMBIA)	4
3	4	SPICE / SPICE GIRLS (VIRGIN)	25
4	6	MIDDLE OF NOWHERE / HANSON (MERCURY)	12
5	2	SURFACING / Sarah McLachlan (ARISTA)	2
6	5	THE FAT OF THE LAND / PRODIGY (WARNER)	4
7	3	SUPA DUPA FLY / Missy "Misdemeanor" Elliott (ELEKTRA)	2
8	10	PIECES OF YOU / JEWEL (ATLANTIC)	71
9	11	YOURSELF OR SOMEONE LIKE YOU / MATCHBOX 20 (ATLANTIC)	22
10	7	GOD'S PROPERTY / GOD'S PROPERTY with Kirk Franklin (BRIT)	9
11	8	EVERYWHERE / Tim McGraw (CURB)	8
12	9	BRINGING DOWN THE HORSE / WALLFLOWERS (INTERSCOPE)	57
13	18	BUTTERFLY KISSES / Bob Carlisle (JIVE)	14
14	14	MY BEST FRIEND'S WEDDING / Soundtrack (WORK)	6
15	15	SUBLIME / SUBLIME (MCA)	52
16	12	LIFE AFTER DEATH / THE NOTORIOUS B.I.G. (BAD BOY)	19
17	17	CARRYING YOUR LOVE WITH ME / George Strait (MCA NASHVILLE)	14
18	13	PURE MOODS / Various Artists (VIRGIN)	13
19	24	WU-TANG FOREVER / WU-TANG (LOUD)	8
20	16	NOTHING TO LOSE / Soundtrack (TOMMY BOY)	4

ЧАРТ НА 8 СЕРПНЯ

ДІСАТІ

PEARL JAM: Ненависні для Кортні зневажені Куртом Кобейном, але вражені його смертю настільки, аби мовчати протягом року.

Лицарі гранджу, музики, яка стала найбільшою сенсацією останніх років, названі THE DOORS 90-х, але, разом з тим, іноді звинувачувані критикою у недостатній аутентичності.

Учасники початкового бурління, а трохи згодом — розсіювання руху, що викликав, мабуть, найбільше пристрастей в останній час і був обожнюваний мільйонами фанів.

Отож, покрокуємо вулицями Сіетлу, аби дізнатися трохи більше про них.

сара перша.
green river

Середині 80-х, нульовий час наших гранджових героїв. GREEN RIVER — група, що, за словами сучасників, втілювала мораль всієї генерації. Склали її Стів Тернер і Марк Арм, та Джеф Амент (бас) і Стоун Госсард (гітара) — два тандеми, кожен з яких лишився нерозлучним в майбутніх проектах.

Вважаючись справжнім зразком звучання гранджу, GREEN RIVER увійшли у збірний альбом «Deep Six» (85) (разом із такими колегами як SOUNDGARDEN, MELVINS і SKIN YARD). Вже тоді стало ясно, що у Сіетлі закладена потужна міна, яка мала ось-ось вибухнути...

Після їх розпаду у 1988 р., із LP

і EP у дискографії, Арм і Тернер сформували MUDHONEY, а Госсард і Амент втягнулись у проект MOTHER LOVE BONE, зосереджуючи свій потенціал на харизматичній особистості Енді Буда (ex-MACFUNKSHUN, інших діючих осіб «Deep Six»). Вулиці Сіетлу чудово пам'ятають Енді, який вив життя справжньої рок-зірки, згораючи між музикою, вечірками і наркотиками, та був одним із кращих музикантів тієї епохи. MOTHER LOVE BONE мали чудові перспективи, але героїн знайшов чергову жертву: Вуду судилося померти трохи раніше, ніж перший LP «Apple» вийшов у світ — 16 березня 1990 року майбутні засновники PEARL JAM втратили

свого лідера. Надії і плани не справдилися.

Смерть Вуда викликала наступний епізод саги — цього разу з легкої руки Кріса Корнелла (SOUNDGARDEN). В пам'ять померлого друга (з яким, до речі, навіть знімав одне помешкання), він написав дві композиції — «Say Hello 2 Heaven» і «Reach Down», а після двох тижнів співпраці із Госсардом і Аментом було створено цілий LP. «Temple Of The Dog» (91) викреслив тінь майбутнього проекту. Вже з'являються гітара Мікка Мак Крейні (старий знайомий GREEN RIVER) та досі невідомий голос із блискучим ефектом на ім'я Едді Веддер. Крок за кроком. Ось-ось з'явиться PEARL

Між Едді і хлопцями з Сіетлу був лише один спільний приятель — Джек Айронс (ударник RED HOT CHILLI PEPPERS). Саме йому запропонували одного дня приєднатися до групи, в якій вже були Амент, Госсард і Мак Крейді. Айрокс відмовився, але натомість порекомендував спі-

вака (який метушився в той час між Сан-Дієго і Лос-Анжелесом, намагаючись розкрутити свою групу). Так Едді опинився в Сіетлі, опинився, аби працювати у команді, яка тимчасово називалася MOOKIE PLAYLOCK (ім'я відомого баскетболіста НБА).

Першою справою Веддера стало її перейменування, — р-

раз — і з'явився PEARL JAM, — на честь компоту з кактуса, який готувала Веддерова індіанська прабабуся. Смак уявити важко, але, принаймні, занотуйте, чим ласуються майбутні таланти. Це вам не банальні сухофрукти! А Мукі став своєрідним талісманом групи, а номер його майки — назвою нового альбому: «Ten».

Пішли далі

Просування «Ten» в успішних списках було повільним, але стабільним. Зрештою, Веддер став саме тим лідером, якого Госсард Амент і Мак Крейді шукали після зникнення Вуда.

PEARL JAM беруть участь у «Лоллапалузі» (разом із RED HOT CHILLI PEPPERS, SOUNDGARDEN, MINISTRY, LUSH, ICE CUBE, THE JESUS AND MARY CHAIN), пишуть саундтрек до фільму «Самотні» Кameron Кроу. Едді Веддер навіть отримує пропозицію втілювати Джима Морисона на одній з церемоній разом із вцілілими учасниками THE DOORS...

На жаль, успіх не застерігає від душевних криз, а іноді і багато в чому спричиняє їх. Емоції, переживання — як надихають,

так і руйнують. Смерть Стеф Сарджент (гітаристки з 7 YEAR BITCH) — подруги Едді та постійні зневажливі коментарі Кобейна, який визирився на PEARL JAM, як колись на GUNS'N'ROSES, спричинили напади депресії.

Дивна дуалістична війна між двома сіетльськими групами тривала до середини 1993-го, коли Джеф Амент поставив крапку: «Поважаємо HIPHOP, але не розуміємо, чому нас постійно критикують, тоді як мають бути нам вдячні. Зрештою — гроші, які «Sub Pop» (фірма звукозапису у Сіетлі) заробила завдяки нашим записам, коли ми були ще у GREEN RIVER, допомогли NIRVANA. Це дало їм та іншим групам змогу розпочати свої записи. Найкраще — аби вони замовили і залишили нас у спокої.» Контратаки не бу-

ло.

Крокуємо далі. Недарма ж наша сага називається «Успіх».

У жовтні того ж року з'являється «Vs» — №1 в американських списках з мільйоном проданих копій лише за перший тиждень.

Майбутнє для PEARL JAM було як ніколи райдужним. Група з'явилася на титульній сторінці журналу «Time» — шана, якої зазнали перед цим лише BEATLES, WHO, U2.

Разом з тим, вихід «Vs» співпав із примиренням між NIRVANA і PEARL JAM. Веддер і Кобейн мусили зустрітись, аби уникнути співпадання дати випуску своїх альбомів («Vs» і «In Utero»). Зустріч видалась настільки вдалою, що стала початком доброї дружби. Нарешті — PEARL JAM і Ніл Янг.

Найцікавішими відносинами, що розпочалися цього року, були, без сумніву, відносини із Нілом Янгом. Спільне турне по Європі було першим контактом, а трохи пізніше — поява канадця поруч з групою на церемонії MTV Video Awards, де вони інтерпретували «Alive» і «Rockin' In The Free World» — підтвердили всій Америці, що спілкування між ними дає непогані плоди. Під знаком співпраці виходить джемовий «Vitalogy» (94) і янгів «Mirror Ball» (95).

Але життя настільки несподіване та мінливе: Тоненька ніточка, яка так прагне увратися. 30 квітня 94 р. Веддер виголо-

сав: «Зважаючи на те, що я від-

чуваю зараз, це може бути наш останній концерт. Смерть Кобейна змінила все. Не знаю, чи зможу пройти через це...»

Кобейн об'єднався із сумним клубом героїнових смертей, штовхнувши Веддера у нову депресію. Аби подолати транс, PEARL JAM припиняють з'являтися перед публікою, на телебаченні, не дають інтерв'ю.

До того ж, розпочинається судовий процес із TICKET MASTER, найбільш могутнім організатором музичних турне у США. P.J. прагнуть, аби квитки на їх концерти не перевищували 18\$.

Наслідки: припинення турне, програні суди і несприятлива преса.

Між тим Стоун Госсард зосередився на паралельних

заняттях; створивши власну студію «Loose Groove», робить спроби організувати іншу групу. Майк Мак Крейді зформував команду MAD SEASON, поряд — Лейн Стейлі (ALICE IN CHAINS); Баррет Мартін (SCREAMING TREES), інші.

Зрештою, PEARL JAM збереглися і з часом повернулися до стабільності, перетворились на групу, яка супроводжує Ніла Янга, а отже, — більше часу для спокою, визначення «бути чи не бути» і пошуку вірного шляху, що привів їх до «Vitalogy».

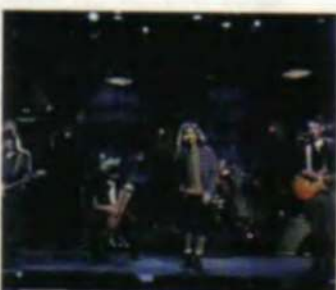
Після цього — примирення із світом живих, в майбутньому PEARL JAM вбачається хвилююча перспектива, що постала зараз на попелищі Сіетлу. «No Code» — тому підтвердження.

сага група.
Eggi Vedder

сага третя.
ucnix

сага четверта
jam...

дискографія:

«Ten» (Epic, 91)
«Vs» (Epic, 93)
«Dissident. Live In Atlanta» (Epic, 94)
«Vitalogy» (Epic, 94)
«No Code» (Epic, 96)
GREEN RIVER
«Rehab Dote» (Sub Pop, 88)
MOTHER LOVE BONE
«Apple» (Polydor, 90)
TEMPLE OF THE DOG
«Temple Of The Dog» (A&M, 91)
NEIL YOUNG
«Mirror Ball» (Reprise, 95)

Reuter

■ Говорячи про Англію, і взагалі про Велику Британію, не слід ігнорувати той факт, що країна зараз має очевидний і закономірний комплекс колишньої імперії та наддержави. Ну самі по-міркуйте: ще зовсім недавно — могутня «володарка морів», гордовита опікунка численних колоній та законодавиця аристократичної моди — фактично перетворилась на середню європейську державу з не самою розвинутою економікою. Додайте до цього постійні скандали при королівському дворі, а також останні приниження — нападки європейських санепідеміологів на англійських корів, тобто їхнє м'ясо, яке століттями їли королівські гвардійці, від нього і назву свою отримали — Beefeaters. Гвардійці їдять, а в Європі — гидують. Тому нікого не повинен дивувати той факт, що чи не єдиному своєму високоякісному, ходовому експортному продукту, а саме поп-музиці, в Англії приділяється стільки уваги. Щоправда, в останні роки почав піднімати голову (чи то, перефразую, ноги) і англійський футбол. Увазі, яку приділяють місцеві мас-медіа поп-музиці та футболу, можуть позаздрити навіть політики (а політику в Англії люблять) та власне британська монархія в особі її величності королеви та її численних родичів. Хоча складається враження, що й королева добре розуміє важливість попу та футболу для престижу своєї країни в світі. Вона не раз приймала представників обох професій у себе в палаці та відзначала почесними (ледве не написав грамотами) званнями та нагородами.

СВІТЛА

ПЛЯМА

BLUR

НЯ СМОКІНГУ

ПОДА
МАК

Я. Степаненко

СА. У того, хто знайомий з творчістю цих нині ушлявлених груп, які належать до першої хвилі брит-попу, може виникнути запитання: а чому саме «поп»? (чому «брит», я гадаю, питань не виникає). Адже всі ці команди — спадкоємиці британської альтернативної сцени. Чому не «інді»? І чому, власне, не «рок»?

Справа в тому, що термін «рок» втратив свою привабливість для багатьох його колишніх adeptів, «рок» все більше асоціюється з комерційним мейнстрімом, тобто з групами, які протягом останніх двох десятиріч тиражують гладке хард-н-хеві звучання. Деймон Албарн, лідер BLUR, пояснює цю термінологічну плутанину так: «Рок — надто вузьке поняття, тобто це як весь час пити тільки пиво, коли я інколи люблю шеррі зі льодом. Поп вміщує в собі більше розмаїття». Саме Деймон Албарн і BLUR вважаються більшістю критиками хрещеними батьками брит-попа. І дійсно, не дивлячись на те, що деякі брит-попівські групи мають значно більший вік (наприклад, PULP, які сформувалися на початку 80-х, і лише з розквітом брит-попа знайшли своє справжнє місце і популярність), саме BLUR стали тією групою, яка створила імідж брит-попа, записала перші концептуальні альбоми і приймала участь у першій Великій Британійській війні з OASIS за звання найкращої групи Англії. Та про це трохи пізніше.

Так, ще BEATLES, британські поп-піонери, були нагороджені орденами Британської Монархії (які вони згодом так непатріотично повернули), і потім Королева ще не раз зустрічалась з ушлявленими музикантами. Тому появу такого досить молодого (але такого, який бурхливо розвивається) музичного феномена, як брит-поп, всі в Англії зустріли з полегшено-радісним вигуком — нарешті! Нарешті ми маємо свіжу молодіжну музику, яка користується шаленим успіхом не тільки вдома, а й за кордоном, маючи при цьому чітку британську орієнтацію. Виявляється всієї цієї радості були молоді, як правило, тільки-но сформовані колективи: BLUR, SUEDE, OASIS, PULP, RADIOHEAD, ELASTI-

Історія BLUR розпочинається з 1989 року, коли Деймон працював у Лондоні на невеликій студії звукозапису «Beat Factory» як «хлопчик-помічник». Саме туди, приваблена винятковою можливістю експлуатувати дорогу апаратуру «на халяву», приєднався решта учасників групи. Ними були: Грем Коксон, гітарист і шкільний приятель Деймона з 1980 року, басист Алекс Джеймс та ударник Дейв Роунтрі. Алекс Джеймс відверто зізнається, що саме ключ від студії у кишені Деймона служив головним аргументом при його рішенні приєднатися до компанії, сам же Албарн здавався йому тоді дещо дивакуватим. Як би там не було, хлопці поча-

куртки, дивлячись по погоді. Ніякої шкіри, ніяких «Doctor Marten's» та іншого «жлобства». І на сцені, і в житті, і при врученні премій «Брит» BLUR виглядають так, нібито на хвилиночку вискочили з дому в найближчу крамничку, і коли Деймон скаче в розшнурованих кедах отримувати чергового приза, а мимо-волі шукаю очима: а де ж його торбинка з хлібом і плав-леними сирками? Очакостого Коксона, здається, тільки-що за шкірки відтягнули від комп'ютера. Взагалі, вся компанія справляє враження твердих «хорошистів», здатних на більше, але трохи лінкуватих. Деймон, звісно — заводий, із тієї породи шалопайів, що віддано, з невинною посмішкою, дивляться на вас поглядом янгола, стискаючи в кулаці шпильку, щоб підсунути її вам під сидіння при першій-ліпшій можли-вості.

місяцями не виходили із студії, записували безліч нового матеріалу, експериментували, шукали, як кажуть, свій власний голос. Але не все йшло так гладко, як раніш. За період після виходу «Leisure» до їхнього наступного альбому «Modern Life Is Rubbish» пройшло 2 роки. За цей час BLUR записали близько 30 пісень, випустили кільканадцять синглів, які мали посередній успіх, а деякі були просто провальними. Почалися суперечки з Дейвом Балфом з «Food», якому не подобалися ні нові пісні BLUR, ні те, як вони їх записували (слова Балфа: «Я хочу, щоб ви підкорили глобус, а не тіпились собою на обкладинках «NME» та «SELECT». Як у воду дивився старий!). Та найважчим моментом цього періоду, а, можливо, і

звучання, був дуже тепло сприйнятий публікою та критикою. За щорічним підсумком тижневика «Melody Maker» BLUR були названі другою кращою групою після яскраво засвітих того року SUEDE (а в Англії новачків — що?), а «Modern Life» зайняв 3-ю позицію в списку найкращих альбомів після SMASHING PUMPKINS та все тих же SUEDE. Цей альбом, в якому BLUR знайшли своє власне звучання та філософію, остаточно відрубавши хвости вторинності та епігонства, що тягнулись за ними, став перехідним містком, трампліном до всесвітньої слави, яка розпо-чалася через рік з виходом

<http://www.geocities.com/SunsetStrip/Tower/1829/>

АРТНІ

ли репетирувати, з'явився перший власний матеріал, а назву вони собі взяли SEYMOUR.

Після кількох концертних виступів групу помітив власник незалежного лейбла «Food» Дейв Балф, який вирішив взяти їх під своє крильце. В березні 1990 року, підписавши контракт з «Food» і змінивши назву на BLUR, вони записують і випускають перший сингл «She's So High». Це була взагалі перша пісня, яку вони написали разом, і тоді вона здавалася їм стовідсотковим хітом. «She's So High» побачила світ 15 жовтня 1990 року і змогла видертися на 48-му позицію британського чарту, що, здається, непогано для першого млинця. Не гаючи часу на розчарування, BLUR напружено працювали над своїм дебютним альбомом. «Leisure» (таку він отримав назву) вийшов у липні 1991-го і відразу став сенсацією, зайнявши почесну 7-му позицію в чарті.

Про групу заговорили як про відкриття року. Вони стали по-справжньому відомими. Щоправда, популярність їхня ще обмежувалася кордонами Об'єднаного Королівства, і користувались вони нею в середовищі школярів, учнів коледжів, студентів. Та в них вже з'явилися перші віддані фани, що копіювали своїх кумирів у одязі та манерах поведінки. Власне, і копіювати не було чого, бо BLUR адагуються у традиційно-демократичну уніформу вільного студентства: прості футболки, джинси, кеди і болон'ячі

Крім суто музичних досягнень, BLUR відразу ж прославились своєю відвертою схильністю до алкоголю. Вони пили все, всюди і у великих кількостях (до речі, і продовжують це робити), не роблячи винятків навіть для концертів. Траплялися випадки, коли Деймон блював прямо на сцені під час шоу. Та, не дивлячись на ці поверхові ознаки «запаморочення від успіху», BLUR чітко усвідомлювали, що вони стоять, як і кожен успішний дебютант, перед дуже серйозним випробуванням. Одна справа — прославитися з першим записом (в Англії люблять новачків) і зовсім інша — випустити наступний альбом, який повинен бути хоча б не гіршим за перший, а в ідеалі — набагато кращим, щоб відчувався прогрес групи. Завдання це було особливо важливим для них, тому що, незважаючи на великий успіх «Leisure», цей альбом ще був дуже «сирим». Музика групи була схожа на чудацьку суміш з композицій у стилі Сід Барреттського ПІНК ФЛОЙДА (особливо це відчувалося в вокалі Деймона, який в деяких піснях просто відверто копіював Баррета, кумира своєї молодості) та гітарних аранжувань під впливом MY BLOODY VALENTINE, на той час улюбленої групи Грема і Алекса.

Отже BLUR не збирались сидіти, склавши руки, вони

всієї кар'єри групи стали їхні гастролі до США у 1992 році. Гастролі ці були абсолютно провальними, Америка поставилася до наших героїв бай-дуже і адалася їм тупою і пихатою країною. Приблизно ті ж самі емоції викликав у них і грандж, розквіт якого саме досягнув апогею і стиль цей швидко просмоктувався через європейські кордони. З того часу Америка стає постійним об'єктом ідких сатиричних нападів Албарна як в ліриці, так і в численних інтерв'ю. Самі музиканти визнають, що ці гастролі змінили і їхню музику, і їх самих. BLUR стають більш дорослими і, якщо хочете, злими. Змінюється і вокал Деймона, він більше не нагадував задумливе бурмотіння Баррета, став більш різким, нахабним. Саме в цей час Албарн починає налягати на акцент «кокні» — мабуть, щоб більш відрізнитися від клятих імперіалістів.

Повернувшись додому і відсидівшись в студії, BLUR, зібравши залишки сил, видають в травні 1993 року свій другий довгоочікуваний альбом «Modern Life Is Rubbish», назва якого, враховуючи все вищезгадане, здається цілком закономірною. На британському музичному ринку, як і на американському, це був час панування «Nevermind» NIRVANA і здавалося, що англійські групи взагалі не мають ніяких шансів не тільки зрівнятися у популярності з імпортованими, але й просто зосередити на собі якусь частку слухацької уваги. Та попри все, альбом, культивуючий традиційне англійське

проривного, хітового альбому «Parklife». «Parklife» вийшов в 1994 році і твердо зайняв першу позицію в британських чартах, перетворивши BLUR з культових героїв англійської незалежної сцени на групу, яка всерйоз починає вести боротьбу за звання кращої на британських островах. Саме в цей час про феномен брит-попу заговорили на повний голос, і саме в цей час на сцені з'являється основний конкурент і «супротивник» наших героїв, інша тогорічна сенсація і брит-попівська легенда — OASIS. Успіх OASIS виглядає ще більш вражаючим, оскільки в історії рок-н-ролу вистачить, мабуть, пальців однієї руки, щоб перелічити випадки, коли група після першого ж дебютного альбому завойовувала б таку шалену популярність та статус живої легенди. Британія була у захваті. Та згодом, трохи огортавшись від райдужних перспектив розквіту вітчизняної поп-музики, які відкривалися перед нею, публіка почала задаватися традиційним питанням: «хто кращий?», чи, вірніше: «хто кого?» — так почався знаменитий двобій між BLUR і OASIS. Власне, ніякого двобою не було, тобто він був, але паперовий, газетний. Тут необхідно сказати кілька слів про британську музичну пресу. Якщо в інших країнах це — четверта влада, то в британському шоу-бізнесі — це влада перша і основна. Її нічого не варто звести героя на Олімп, а потім — зкинути з нього.

Музична преса диктує, дає вказівки — що модно, що класно, що купувати, а що не слід. Як приклад згадаємо хоча б історію з SEX PISTOLS та з панком.

Взагалі панк і панк-рока практично не існувало, доки англійські мас-медіа не вигадали їх. ПІСТОЛЕТИ ще не мали записів, майже ніде не виступали, а виступи їхні тривали, як правило, кілька хвилин, та про них вже кожна собака в країні знала. Подейкують, що редактор «Daily Mirror» телефонував Малкольму Макларену і в захваті дякував за продані накладі, вимагаючи ще більше

сенсаций (читай — скандалів і дебошів). Тому, як і у давньому випадку з панком, за BLUR та OASIS вазлялись всерйоз та надовго. Було організовано так, що сингли обох груп виходили в одні і ті ж тижні. Кількість розкуплених екземплярів подавалась як зведення про знешкоджену живу силу супротивника, а позиції в чартах мерехтіли червоним, як захоплені у полон ворожі міста. Результати цієї акції були вражаючими: сингли обох команд розходились в таких кількостях і з такою швидкістю, як ніколи в Британії за останні 30 років. «Це мало відношення не тільки до музики, в цьому було щось від футболу або боксу, — пояснює Деймон Албарн, — це було добре і для нас і для них». Після того, як сингловий бум пішов на спад, преса почала відпрацьовувати інші варіанти. Наголос тепер робився на скандалі, плітки та погосли про взаємну ненависть двох команд, а стало бути — і їх фанів. Апогеем цієї кампанії стало інтерв'ю OASIS, в якому один з Галахерів ніби-то висловив надію, що Деймон Албарн скоро підчепить СНІД і помре, проблема конкуренції, таким чином, вирішиться сама собою. Про це написали ВСІ англійські газети ДУЖЕ великими літерами на перших пологах. За кілька днів, звісно, вони такими ж великими літерами надрукували галахерівське: «Нічого ми такого не казали, хай собі живе!» Албарн визнав за кра-

ще відмовчатись. Та якими б прийомами газетарі не користувались, справу вони свою зробили добре. Тому, якщо і не всі англійці купують і слухають брит-поп, то про існування BLUR та OASIS знають всі до останньої глухої домогосподарки. А поєдинок їхній тривав як перманентна ніччя. Так, в 1995 році всі основні призи «Брит» одержав BLUR, а вже через рік, після виходу «Great Escape» та «What's The Story...?», OASIS відповів їм тим же.

Два знамениті бларівські альбоми «Parklife» та «The Great Escape», що прославили їх у всьому світі, критики справедливо називають енциклопедією, каталогом британської поп-музики з часів BEATLES, тобто останніх 30—40 років. Та коли слухаєш ці записи, починаєш розуміти, що насправді BLUR копають ще глибше. Недарма ж Албарн весь час любить повторювати, що поп — вища форма мистецтва, ніж рок, більш складна і змістовна. І дійсно, музична палітра BLUR включає традиційне гітарне інді, архаїчний біт в дусі ранніх BEATLES та KINKS, танцювальні хіти, такі, як відомий «Boys And Girls», під ремікс якого витанцювали клуби Європи та США. А така класична естрадна пісня як «To The End» (в аристократично-шпигунському кліпі до неї BLUR чи не вперше з'являються в вечірніх туалетах, які їм на диво пасують), могла б стати окрасою репертуару таких естрадних монстрів, як Френк Сінатра, чи, скажімо, Йосип Кобзон. Додайте до цього ще ті невеличкі музичні замальовки, що відтворюють атмосферу мандрівного оркестру, цирку, або балагану. Під таку музику зручно виконувати фокуси, дурити людей, розповідати дітям казки (до речі, ви можете почути дещо з BLUR, уважно прослухавши «Вечірню казку» на УТ-1). Увесь цей постмодерністський мікс, чи коктейль, і є візитною карткою BLUR, їхній поп. Тематика ж пісень групи, завдяки талановитим та гострим текстам Албарна, завжди мала чітку соціальну спрямованість. В своїх знаменитих «характерних» піснях Деймон концентрує увагу на буденному житті середніх, пересічних мешканців Англії, або, як їх раніше називали — «маленьких людей». Тому так і хочеться сказати, що BLUR також вийшли з «Шинелі» Гоголя. Ось, як вам сподобається така життєва філософія:

Я встаю, коли хочу
Крім середи, коли мене
грубо будить прибиральник,
Я вдягаю штани, п'ю чай,
І думаю про те, щоб вийти з дому.

Я годую голубів, а також,
інколи, горобців.

Це дає мені відчуття над-
звичайного задоволення,
І потім я щасливий цілий
день.

Це рядки з відомого хіта «Parklife», для участі в якому BLUR запросили свого приятеля-актора, відомого своїм амплуа грубого, неотесаного чоловіка. Мабуть, хлопці розсудили, що Деймону навряд чи вдасться переконливо вийти в цей образ. Остання робота групи — це однойменний альбом «Blur», який з'явився навесні цього року і викликав різні відгуки і в слухачів, і в критики, часто діаметрально протилежні — від захвату до неприйняття. Цей дивний, несподіваний альбом, який відрізняється від попередніх звучанням, текстами та взагалі музичною філософією, вказує, що BLUR починають нову сторінку своєї історії. Вони зрозуміли, що той, колишній BLUR, який записав два суперальбоми — «Parklife» та «The Great Escape», досягнув свого піка, і, щоб йти далі, потрібно робити щось нове. Тим більше, що за останній рік музичні смаки учасників групи радикально змінилися. Англійський поп, їхніх рук діло, починає потроху набирати. Коксон та Албарн все частіше стали кидати погляди в бік американського андерграунду, де плідно працюють такі експериментатори, як Beck та PAVEMENT, в яких їх приваблює, перш за все, свобода у ставленні до музичного матеріалу. З цими новими настроями вони записали 14 композицій альбому «Blur», які відрізняються від попередніх гітарним нойзом та непригладженими, «неголеними» (за словами Алекса Джеймса) аранжуваннями. BLUR зізнаються, що ще ніколи не відчували такої розкритості та задоволення від роботи під час запису пісень. В них було тверде, стопроцентне відчуття, що вони роблять те, що повинні робити, що це — їхнє, навіть, якщо новий матеріал не повторить комерційного успіху попередніх альбомів. Незважаючи на те, що, дійсно, з першого разу важко звикнути до нового звучання «Blur», при подальшому прослуховуванні ви починаєте відкривати чудові композиції і справжні сюрпризи. Одним з таких є, безперечно, пісня «You're So Great», яка написана та виконана гітаристом групи Гремом Коксоном. Вперше за всі 8 років існування BLUR Грем заспівав сам, і зробив це чудово. «You're So Great» записана нібито недбало, а насправді — майстерно і стильно, з акустичним бринчанням розстроєної гітари та з вока-

лом Коксона, який лунає ніби зі старого, затертого вінілу (привіт власникам компактів, які так пишляються, що у них «не шипить»). Це одна з дуже небагатьох пісень BLUR про кохання. Композиція «Theme From Retro» звучить як оригінальний саундтрек до нової серії «Тайм Пікс». «I'm Just A Killer For Your Love» — підказує, що, крім артиста на ім'я Beck, BLUR останні роки слухали також Tricky і компанію. Перший тріп-хоп брит-попа? Пісня «Death Of A Party» була написана ще на початку 90-х років і, пролежавши всі ці роки на полиці, ідеально вписалась в концепцію нового альбому, що вказує — зміна курсу не була такою вже несподіванкою для BLUR, як для нас з вами.

«On Your Own» написана в традиції американської подорожньої пісні, і критики, намагаючись визначити її стиль, вказують, що це щось середнє між Бобом Діланом та HAPPY MONDAYS. А на зв'язок «Strange News From Another Star», мабуть, найбільш традиційної для BLUR пісні, з «Space Oddity» Девіда Боуї, не вказали тільки ліниві.

Деяка частина британської і світової громадськості зараз, можливо, розчарована затримкою з продовженням серіалу «BLUR vs OASIS». Останні поки що відмовчуються, працюють над новим альбомом. Ім є над чим поміркувати. BLUR зробили свій вибір, той, який робили до них U2, REM, DEPECHE MODE — кожна група, яка претендує на щось більше, ніж простий комерційний успіх. А поки що: Не дивлячись на тимчасове затишшя в стані своїх основних конкурентів, BLUR, як завжди, поведуть себе дуже по-спортивному. Так, перший хітовий сингл з нового альбому «Beetlebum» (Албарн сам не знає, що означає це слово), можливо, повинен був когось щось довести. Щось на зразок: «Так хто тут у нас нові BEATLES?» Хоча, знаючи характер Албарна і компанії, можна здогадатись, що їх цілком влаштовує бути новими BLUR ●

Світла пляма BLUR на смокінгу ПОПА МАККАРТНІ

Бостонський квінтет не поспішав з релізом цього жорного альбому. Може, вислів «не поспішав» трохи недоречний – скоріше не мав часу на доведення цієї справи, важливої для усіх «по-цей-бчнх» шанувальників їхньої творчості, як на відміну від закордонних фанів не можуть потрапити на їх концерти та отримати достатньо творчої інформації під час тиші між релізами. Для прикладу, чи багато шанувальників і навіть музичних фа-

Та, звичайно, яке відношення до творчості мають всі ці позамузичні справи – головне, що вони нам подарували в новому альбомі.

Суто арифметично, новий альбом – це 7 беззаперечних хітів та дві композиції, що чіпляють одразу, на додаток. Дуже непогано для 14 спроб. Для порівняння, передостанній «Get a Grip» мав 6 хітів, яких вистачило, щоб мусолити їх AEROSMITH протягом двох з половиною років.

AEROSMITH «Nine Lives» Sony Music, 1997

хавців знають, що незадовго до появи альбому «Nine Lives» в Америці вийшов EP під назвою «Made in America», що складався з шести композицій та відтворював невідомі сторінки творчості групи середини 70-их.

Насправді, bad boys з Бостону не тільки бавилися та пропонували свій ніс у якості знаряддя для відобування прибутку торгівцями кокаїном. Виснажливе світове турне, пошук нової рекордінгової компанії на заміну «старого лиса» Геффена (новий «стайною» бостонських «зубів» за 30 млн. доларів тепер має честь бути Columbia Records), півторарічна праця над альбомом, заміна продюсера Глена Балларда на Кевіна Шрлі, персональні проблеми драматера Дюї Кремера, з причин яких він витав з «музичного об'єму» групи майже на рік – чи багато залишилося від трьох років мовчання?

погляд перший:

погляд другий:

РОБОТА НАЗАВЖДИ

У 92-му в мене були во альбомі AEROSMITH, я з нетерпінням чекав на наступний альбом. У середині 93-го я стер та розпродав все й взагалі позачував, що колишній шанувальник цієї групи. Їхнє рідне місто відоме історичною «чайною церемонією», хокейним клубом «Брюїнз», який в цьому році успішно посів останнє місце та однойменною рок-групою. EXTREME також з цього міста. Так що місто тут не в чому не вининило назву перепадають як ПОВІТРЯНИЙ КОВАЛЬ. Але я впевнений, що воно започлене з книги «Ероусміт» – «прогресивного» американського письменника Ептона Сінклера. Ероусміт – головний персонаж цього ніччяного роману. Байдуже, аби не Сміт. У 70-х квінтет «задовбали» аналогією з ROLLING STONES. Мовляв, тандем Перрі-Тайлер – копія тандему Рі-

чардс – Джаттер. Переважно, звичайно. Кобитові камені в зубах обох колістів, манери, обличчя, ролі (і). Важкий ROLLING STONES з Бостону прославився Бітловським кавером «Come Together» та першою баладою «Dream On» (господи, якби знати, на яких монстрів типу «Crazy» та «Amazing» перетвориться ця нежна мелодрама). У 75-му ще один хіт – «Walk This Way», завдяки якому й реанімували у 80-х труп AEROSMITH і зробили хітового зомбі. Та що це я все про хіти: альбоми 75-78 років – просто блискучі. Чудовий хард-рок для тих, хто не цикліється на DEEP PURPLE, URIAH LEE та NAZARETH. Потім був кокаїн. Тайлер та Перрі пропустили крізь несе один валовий дохід середньої африканської держави. У 80-х групу поховали під уламками металічних тар та блискітками з

На мій погляд, група не атрала жодного енергетичного надбання, завдяки невмирущому менеджерові Коллінзу вона змогла відродитися наприкінці 80-х років після довгого орого існування у ролі застарілої пародії на ROLLING STONES. Від високоенергетичного напору в композиції «Falling in love (It's hard on the knees)» через приманкований звіт «Crash» та східно-духм'яну «Taste of India» до випалюючих нутро балад «Ain't that a bitch» та «Fallen Angel» AEROSMITH проводять нас країною «тих, що живуть, стоячи на межі», але і в такій ситуації здатні мріяти.

Одна з диких шанувальниць групи, якій пощастило побувати

на вечірці, присвяченій появі альбому і організованій у Manhattan Center у Нью-Йорку, так висловила свої почуття від презентації та багатьох днів, що відбувалися там (факти, що професійно критики шаблі, східні танцюристи): «Це як канюли, віне канюли. Я була в океані, на човні з 10.000 найкращих друзів!»

Якщо зв'язати, що «Nine Lives» став «золотим» альбомом вже за перший тиждень, продажі (незважаючи навіть на бойкот з боку деяких супермаркетів), – не так вже й мало людей, котрим кортить вічних канюли. Ви б не хотіли?

ВС.

КАНІЖУЛИ НАЗАВЖДИ

творчий процес працює собі, як звичайний Сміт біля станка. Вилікувалися від наркотиків, стилісти допомогли їм повернути молодісний вигляд. Америка потрібна рок-н-рольній герої. До BON JOVI спочатку додали GUNS'N'ROSES, а потім і AEROSMITH. Дякуйте MTV. Бабки та хіти, зроблені «cheap & nasty», перемогли. Після «Get A Grip» їх стало болісно слухати. Фальш та звична американська сентиментальність перетворили талант на автомат з виробництва банальностей. Замість відвертостей та справжніх людських почуттів – чабурге-ри та освітлення в коханні. Скарамуша лялька Барбі в «Nine Lives» до загального барвистого пакунку прикладається ще й «sweet taste of India». Дуже оригінальне рішення. Кода «Fallen Angels» настільки схожа на останній варіант «Kashmir» проекту PAGE & PLANT, що доречно говорити: тандем Тайлер-Перрі – полсовий варіант двох «целівнів». Та й ще ця відверто котича тематика: непомірне сластолюбство та істеричний склад психіки. Від пухлястості, привабливої істоти залишилася тільки бутафорський хвіст та невмируща тяга до божественного dolce vita. От, скажете ви, «нахав» на таку «козирну» групу. Що ж, можна й подяку скласти. Тайлерова дочка, чарівна красуня, Лів, стрибнула з вертольоту «Crazy» на пісню свого хитового тата приємнішою у фільм «Stealing Beauty» самого Бернардо Бертолуччі. Щоб мати таку доно, потрібні чималі кошти. Що ж, краще Лів Тайлер, ніж Лена Зосмова. Вибачимо ж заради цього ще один «Nine Lives». А за 300 тис. \$ Джо Перрі купував собі місце на цвинтарі поряд із могилою Джимі Хендрікса. Може, той його, хоча б після смерті, навітнє, що не в грошах щастя.

А.Б.

BUSH

Razorblade Suitcase
Interscope, 96

Поперед усе, вибачаюся, що рецензія на останній альбом BUSH спізнилася принаймні на пів-року. Але це не наша провина, а вітчизняних пратів, які довгий час ігнорували «Razorblade Suitcase». Проте, перший альбом цієї англійської групи «Sixteen Stone» (можна перекласти як «100 кг», за вагою виходить приблизно однаково) і досі можна спокійно придбати навіть у найзабідлішому кіоску. Про якіс «офційні» пошуки» компакт BUSH і мови не йдеться. Замість них пропонують Кейт Буш, яка страхнула LA BOUCHE і навіть Джорджа Буша (чи Білла Клінтона?). І ось, нарешті, Слухаю, отримую на солоду і тільки-но намагався вам радити...

Слухайте, може, ця критика на фі не потрібна? Читаю «Rolling Stone» — бідні BUSH, проглядаю зведення «Billboard» — BUSH багаті. Читаю ще щось американське («Spin», наприклад): BUSH — монстри плагіаторства та безсоромні наслідувачі NIRVANA. А якщо взяти до уваги просту арифметику успіху, то вийде так: лише два альбоми 94-го та 96-го років, понад 4 мільйони примірників продано і Гевін Россдейл — зірка, що посміхався з обкладинок популярних часописів.

Чому ж так накинута американські музичні журнали на BUSH? А саме через те, що BUSH — англійці і грають не доречний для британців брит-поп, а «наш», рідний, засмаглий» грандж. Проїхалися й по Стіву Альбіні, людині, яка зробила й робить для сучасної британської сцени не менше, ніж для американців Флад. Найсмішнішим пловком американської преси в бік BUSH була фраза: «BON JOVI від гранджу». Ну, трохи схожі голоси Кобейна та Россдейла, так що ж, останнього за це каструвати? Та й самотність BUSH досить відчутна. Ритмічно їхні композиції нагадують важкий валіс. Балади, особливо

во із симфонічним супроводом, насичені та довші («Glycerine» з 94-го, «Bonedriver» та «Straight No Chaser» — з останнього). Мелодії цікаві та хвилюючі, хітів — купа. «Swallow» значить майже всі, до нього ще пара-тройка класичних речей («Insect Kin», «Mouth», наприклад). За такий альбом не було б соромно і селітським грандам жанру. Отже, братики-журналиги, американські колеги, якщо наїждати на когось, то вже по-крупному треба це робити. Назвіть Россдейла «Френком Синатрою від гранджу». Але я б на вашому місці просто радів би: адже грандж «шагає по планеті».

QUEENSRYCHE

Hear in the Now Frontier
EMI, 97

QUEENSRYCHE, мабуть, єдина група пауер-металу, який ще поки вдається підтримувати інтерес до себе у 90-х роках — у такий нещасливий для цього жанру час. Сказати, що QUEENSRYCHE — пауер-металісти — не сказати нічого. Це не HELLOWEEN, це, скоріше, якийсь прогресивний хард-рок з яскраво виявленим прагненням концептуалізувати все, що ворухиться. В мене якийсь патологічний нахил до підопічних Пітера Колліна. SUPERTRAMP, RUSH, QUEENSRYCHE похнюють деякий зворушливий шарм та надзвичайна ширість. Коллін знову повернувся до своїх улюблених і став продюсером останніх альбомів RUSH та QUEENSRYCHE.

Пригадаємо ж кроки американського квінтету в останньому десятиріччі ХХ століття. В 90-му був «Empire»; хіт з цього концептуального альбому «Silent Lucidity» декілька тижнів очолював краш двадцятку MTV, альбом по-перше місце у штатах. Гранджової революції не передбачалося тоді.

Проте вже через рік про подібне до QUEENSRYCHE групи забули водночас. Лише через 4 роки вийшов «Promised Land». У цьому альбомі кожна пісня зберігає сюжетність, але від концепції залишилося лише загальний настрій. Особливо вдалим стали балади. Пісні соліста Джоффа Тейта, які завжди, словенні турбот про глобальне, на жаль, стали якимись недовершеними. Його вокалу вже не довіряли — надто він нагадував те глемове позерство, яке з успіхом викорчували треш- та грандж-сцени. Основний композитор гурту — гітарист Кріс де Гармо — навіть намагався співати сам. У цьому ж, «Promised Land» вийшов на тречку. І ось на початку квітня з'явився новий альбом «Hear in the Now Frontier». Альбом досі 19-и сходинки в «Billboard».

Перша пісня «Sign of the Times» та обкладинка альбому викликають асоціацію з відомою картиною Сальвадора Далі. Тільки замість рідноманетичних аморфних циферблатів у QUEENSRYCHE — вуха. Навіть у назві обігрується тема слуху. Альбом позбавлений розважальності, та разом з тим і концептуальності. Саунд QUEENSRYCHE змінився категорично. Нарешті їм вдалося адаптувати сучасний саунд до незвичайного голосу Джоффа. На останньому альбомі відчувається деяка епічність. Незважаючи на вік та епоху гранджу, QUEENSRYCHE вдалося створити дещо.

SUPERTRAMP

Some Things Never Change...
EMI, 97

Десять років минуло з тих пір, як вийшов останній альбом цієї групи «Face As A Bird». І ось, нарешті, він став передостаннім. Ще більше — 15 років — минуло, як з групи пішов вокаліст, гітарист та клавішник Роджер Ходжсон. Він випустив два більш-менш вдалих альбоми й зник з великої сцени. Років зо два тому я бачив його виступ у якійсь «солонці» в Італії; він співав старі супертремпівські хіти, але творчо він не працює давно. Це була найкраща група з найкращою назвою та зі щиро хіпівською темати-

кою пісень. Вони стартували ще у 70-му. Альбоми 74-82 років увійшли до скарбниці класики рок-музики. Два солісти — вищезгаданий Роджер Ходжсон та Мік Девіс — з протилежними голосами, Хеллвел, який грав на всіх можливих духових інструментах, та фортепіанний карікс майже всіх композицій зробили саунд SUPERTRAMP унікальним і дуже привабливим. Альбом «Cryme Of The Century» взагалі, напевне, найулюбленіше моє творіння, композицію «Dreamer» залюбки виконує Лондонський Симфонічний Оркестр, «думова» команда GROOMY THORN

несподівано зробила кавер-версію пісні «Cryme Of The Century», пісні «Two Of Us», «Logical Song», «It's A Rain Again», «Give A Little Bit», напевне, чули всі. У 82-ому був останній альбом SUPERTRAMP із двома солістами. Потім дві спроби Міка Девіса утриматися на поверхні без Ходжсона (84 і 87 роки). І ось, нарешті, «Some Things Never Change». Якщо трохи побавитися з назвою, то SUPERTRAMP звучить так, ніби-то нічого не змінилося. Альбом рівний та надійний. Я, нарешті, відчуваю, що вони грають такий собі легкий надвечірній джаз з чітким малюнком репайту, справжніми таперськими клавішними Міка Девіса та чарівними простими, але дуже мелодійними імпроваізаціями саксофону. Бракує лише ніжного вокалу Ходжсона, але інколи його вдало замінює новий гітарист групи (як в пісні «Sooner Or Later»).

А.Бенай

DEPECHE MODE

Ultra
Mute Rec. 97

Новий альбом британських поп-монстрів DEPECHE MODE «Ultra», на відміну від попереднього «Songs Of Faith And Devotions», записаного аж в 1993-му році, безумовно, є поверненням до традиційних електронних коренів групи. «S.O.F.A.D.» — похмурий і найбільш «роковий» за всю дискографію — був подорожжю до темного боку DEPECHE MODE. Це було зумовлено важким психологічним та фізичним станом музикантів: Девідова героїнова залежність, небажання Алана Вайлдера залишатися в команді, нервові зриви Гора та Флетчера. Чорна смуга тривала до 1996-го року, коли Гехен, підійшовши до самого краю прірви і навіть кілька разів зазірнувши за край, таки викарабкався, відлежавшись в лос-анжелеській клініці для реабілітації наркоманів.

Після його «зав'язки» DEPECHE MODE збираються разом для запису «Ultra», але вже без Вайлдера, який повідомив, що його музичні смаки не збігаються з подальшими планами групи. Для заміни його в студії (Алан традиційно відповідав за запис та саунд DEPECHE MODE) Мартін Гор запросив Тіма Сіменона («Bomb The Bass»), відомого британського електронного продюсера. З заправленими з рок-н-ролом було покінчено. DEPECHE MODE зрозуміли: для того, щоб при нинішньому розквіті денс-культури лишатися модними та ультра-сучасними, їм достатньо залишатися самими собою. 11 композицій «Ultra» (власне 9 пісень і 2 інструментальні) наповнені пульт-

сучасними ритмами, аутентичними «модельськими» клавішними і вражають витонченістю аранжарки. До речі, партії ударних на деяких треках записав Які Лбецайт з легендарної групи CAN. Голос Девіда, який речить як поранений звір в «Barrel Of A Gun», набуває незвичних чутливих інтонацій в «Useless». Мартін Гор розповідав, що вони навмисно змушували Девіда співати в незвичній для нього тональності, щоб отримати якісно нові результати. Ці дві пісні та ще, звісно, «No Good» — найкращі композиції з цього альбому — безумовно, увійдуть до золотого модельського класики.

Всі пісні написані Гором в діапазоні від 69 до 100 уда-

рів на хвилину. Він взагалі пише зараз лише повільну музику, не більш ніж 100 ударів. Бо знає, що швидко зробить за нього інші. Відразу після виходу синглу «Barrel Of A Gun» з'явився альбом реміксів з такою ж назвою, на якому відомі техно-групи (UNDERWORLD, PLASTIKMAN, інші) лобовно почвечили оригінал. Обов'язково послушайте. А ще, як заведено у DEPECHE MODE, на нас чекає низка класичних, високохудожніх відео.

U-2

Pop
Polygram Rec.97

Ще задовго до того, як новий, десятий в дискографії U-2 альбом «Pop» з'явився в музичних крамницях, в пресі почалося жваве обговорення, що ж саме готують нам славетні ірландці. Відомості надходили невтішні. Говорили, що Боно та компанія вже зовсім втрапили розум через техно та інші модні штучки, що записують вони мало не тріпотом, що верховодить в студії шотландський діджей Хоуї Бі тощо. Чутки ці циркулювали протягом довгого часу, оскільки, завісши в студії на початку 1996-го року, і пообіцявши випустити альбом десь під Різдва, U-2 змушені були

кілька разів переносити да-
ти, і
«Pop» вийшов тільки на-
весні 1997-го.

Перший сингл та відео
«Discotheque» підлили мас-
ла у вогонь, роздуті чут-
ками. Завдяки назві та тан-
цювальному антуражу не
всі відразу помітили, що
пісня може й ритмічна, але
аж ніяк не диско. Це якщо
ви не сплутаєте оригінал з
техно-ремиксом (будьте
уважні, там немає гітар).
Крім «Discotheque», в тех-
но-ритмах записана ще од-
на композиція — «Mofo»,
та взагалі весь альбом має
цього року ритм-рольну
спрямованість. Оцінюється
критикою він по-різному.
Вам зрозуміло, що це не
«Joshua Tree» чи «Achtung,
Baby». Melody Maker у сво-
їй вбивчій рецензії взагалі
написала, що на альбомі
відсутні будь-які мелодії.
Це, звичайно, велике пере-
більшення, якщо просто не
бредня, бо перші 5 пісень
альбому, що затиснуті, мов
в печатах, між двома хіт-
ами — «Discotheque» та
«Staring At The Sun», слуха-
ються, як кажуть, на одно-
му подиху.

На жаль, друга половина
«Pop» не витримує задано-
го темпу, відчуття легкості,
політності зникає і музика
групає іноді нагадує потужне
ночне авто, що вхолосту
накручує кілометри на стен-
ді. Є негості балади — «If
You Wear That Velvet

Dress» та «Wake Up Dead
Man», але вони не йдуть ні
в яке порівняння з колиш-
німи «Stay» чи «One». Зда-
ється, що випущене раніше
пісню «Hold Me, Thrill Me...»
та «Miss Sarajevo» не були
б тут зайвими. Але, що б
не бурчали критики, U-2
знову «в строю», тобто в
турне. Темою їхнього ни-
нішнього світового туру бу-
ло оголошено супермаркет.
Готуйте роликові візочки.

Я. Степаненко

Paul McCartney Flaming Pie EMI, 97

Скоро тридцять років, як
погризлися між собою
BEATLES, та двадцять років,
як підстрепили Джона Лен-
нона («сам кулек, як в Са-
раєві» — це з Гашека). Нос-
тальгію за BEATLES пропо-
нується окупати багатомо-
ною антологією на CD та ві-
део, що містить часом і
справді цікаві матеріали. На
цей же хвилі друкують свої
unreleased-и Boyz та,
мовляв, збираються друку-
вати THE DOORS (а того
року вийшли аналогічні
збірки BAD BRAINS та
DEAD CAN DANCE).
Продовжуємо перерахову-
вати. Десять років тому у
Харрісона («Cloud Nine») та
чотири роки тому у
Маккарті («Off the
Ground») вийшли останні
платівки. Альбом Маккарті

було слухати справді важ-
ко, як і всі його попередні
альбоми останніх двох де-
сятиріч. Але життя триває і
різномірній музичній гармонії
надсилає суворі імпульси у
мозок підстаркуватого «вчи-
ного злочина» щось співати
та грати, коли вже давно не
співались і давно не
грались. Отже, сміливо
можна не друкувати LP чи
CD та веселити рок-ро-
лом собак та сусідів, сидю-
чи з пивом на веранді. А
тут ще сталося лихо: улюб-
лена дружина захворіла на
канцер молочної залози.
Нічого дивовижного, що
«Flaming Pie» Маккарті
присвячує саме їй.
Добре. А зараз питання ве-
чора: для чого було друку-
вати цю платівку? Відпові-
даю: дивись вище. І тільки.
Незважаючи на цинічні
заяви Маккарті, що,
мовляв, новий альбом бу-
де звучати майже як BEAT-
LES я був спійким та суво-
рим. А якщо й старався б,
напружуючи вуха та уяву,
почути щось схоже на BEA-

TLES (хоч краплі...). Даре-
мо. Нічого, крім в міру со-
лодкого брит-попу. У
OASIS та BLUR виходить
пісню. Тато брит-попу став
занадто старим для своєї
музики.

А, може, вся справа в ка-
вері? Там дійсно щось таки
нагадує BEATLES. А-а-а, да-
ремо, бо резюме таке: ка-
тастрофічно не вистачає ін-
ших трьох.

YELLO Pocket Universe Mercury, 97

Поки стильний дідуган Ді-
тер Майер десь вештався
по своїх аван-гардних
справах, інший стильний ді-
дуган Борис Бланк писав
матеріал для нового альбо-
му, іноді запрошуючи пер-
шого наспівати потрібні
треки. Мета була проста й
ясна: зробити CD, якщо не
ліпший за «ZEBRA», так хоч
здатний підтримати народ-
ну любов до дуету екстра-
вагантних диско- (а нині
техно-) дідів.

Але на відміну від поперед-
ніх записів, «Pocket
Universe» варто слухати не
тільки в компанії вищука-
ного «wine», дорогих «ciga-
rettes» та рафінованої
«girl», міркуючи про май-
бутній романтичний
«coitus», а й на самоті. CD
«у дуці» YELLO: невідмінна
промова зворушливим то-
ном, чаруючий хіт з ба-

нальним текстом про ко-
хання, співі заморських
членів та зовсім вітчизняних
попів, ніби-то пан Шалаян,
та безліч нових чаруючих
звуків. Замість традиційних

Амазонки з джунглями,
буржуйських плясок самбі
і румби та богемних «тусо-
вок» у валютних барах вам
пропонується вийти у самі-
ський космос. Це приєм-
но, аби не стало зле від
з'їдених перед прослухову-
ванням модних таблеток.
Приємно це й тому, що
альбом наглядно демонст-
рує, що ж це воно таке є
«професіоналом» (важке
слово) та «досвід».

Олексій Росовський-
Гіндин.

СП Київ EuroStar пропонує:

- Аудіокасети з записом **"EUROSTAR"**
/більше тисячі фонограм, кольорова поліграфія,
целофанування/
- Комплектуючі **SKC** для виробництва аудіокасет
- Комплекси для виробництва та тиражування
аудіокасет
- Виготовлення поліграфічних вкладок до аудіокасет
з записом
- Тиражування фонограм молодих виконавців
- Компакт-диски
- Відеокасети з записом

TEL/FAX (044) 268-80-00 TEL 269-33-83

м. Київ вул. Горького 158/160

Останні приготування перед виступом. За кулісами стоїть струнка, вишукано вдягнена жінка і прислухається до гомону людських голосів у залі. Час починати: вона охрище пальці (бо вірить у забобони) і швидко виходить на сцену. Тонін на мить вищує, щоб одразу ж вибухнути знов — публіка вітає артистку. Лине пісня, аудиторія затамовує подих, одихаючи овальний голою, який то ледве розчуття, то він злітає так високо, що ось-ось зірветься на історичний фальцет, дивиться на жести, вираз обличчя співачки, яка не просто виконує, яка грає пісню, як роль: співає Селін Діон.

ДОЛЯ

«перевіркою на міцність» співоної кар'єри Селін. Від того, як сприйме її Америка, залежало, чи зможе вона стати «зіркою» світового масштабу, чи назавжди лишиться лише заїжджою провінціалкою на великій сцені.

Та все було гаразд: чудова англійська, яку Селін довелося вивчити всього за кілька місяців спеці-

Брайсона Селін записує пісні до саундтреків фільмів «Безсоння в Сіетлі», «Красуня та чудовисько». Пізніше ці та багато інших пісень, навіяних американськими гастролями, увійшли до першого повністю англійськомовного альбому Селін Діон «Кольори мого кохання».

Нарешті настав час, коли Селін Діон вже готова співати у столиці

СПРАВЛЯТИ ВРАЖЕННЯ НА ЛЮДЕЙ

■ Ще декілька років тому ім'я Селін Діон було відоме лише невеликій кількості справжніх меломанів та професіоналів шоу-бізнесу. Роками співачка робила більш чи менш вдалі кроки, записуючи та виконуючи пісні, але залишалася осторонь великого «музичного шляху», ніби набираючись сил для того, щоб у свій час оголосити про себе всьому світові.

Коли на початку вже далеких відтепер 80-х нікому не відома дванадцятирічна дівчина з багатодітної родини (в Селін майже півтора десятки братів та сестер), що по п'ятнадцять годин на добу займалася співом, перемогла у телевізійному конкурсі-шоу юних талантів на місцевому телебаченні у Квебеку, мало хто звернув увагу на цю подію. Але серед тих, хто звернув і, головне, зацікавився, були люди, завдяки яким ім'я Селін Діон стало відомим: Едді Марне, автор багатьох відомих пісень, який працював з такими «суперзірками» як Мірей Матьє, Клодом Франсуа та ін. Разом з Рене Анже-

ліом, який став менеджером та продюсером Селін (а у свій час і чоловіком), вони вирішують записати платівку пісень в її виконанні. Едді Марне був автором майже всіх пісень першого альбому Діон, Рене Анжелілі розпоряджався фінансовою частиною проекту, який коштував таких грошей, що Рене був змушений закласти власний будинок, аби довести його до завершення. Професійне чуття йому не зрадило — альбом мав грандіозний успіх, вкладені гроші повернулися з великим прибутком, а такі пісні з нього як «Дружба чи кохання» та «Я так тебе кохаю» стали трохи не гімнами, серед одноліток виконавиць, першому коханню та любові до матері: Селін Діон увійшла до серцець співвітчизників.

Йшов час. Селін подорожує по Канаді, співає франкомовні пісні з свого репертуару і ще не наважується заявити про себе за межами своєї батьківщини.

«Стартовим майданчиком» було обрано Сполучені Штати Америки. Американські гастролі були

альо для виступів у Штатах, виконання добре відомих американській аудиторії англійськомовних пісень і, безперечно, самовіддана праця Діон варті того, щоб її слухали.

США залишили по собі добрі спогади в Селін, які вона передає своїм слухачам у піснях «Я пам'ятаю Лос-Анжелес», «Я зустрів тебе» та інших. Під час перебування в Америці Селін Діон співпрацює з багатьма відомими в цій країні діячами шоу-бізнесу, співаками. За допомогою американських продюсерів Уолтера Афанасьєва (який сприяв випуску альбомів Мерайї Керрі), Деvida Фостера та співаків Клайва Гріффіна, Пібо

історичної батьківщини своєї родини — Франції. Та якщо Сполучені Штати й прийняли співачку Селін Діон, то у Франції, з її давніми та багатими традиціями трубадурів та шансон'є, все треба було доводити спочатку.

Виступи Селін Діон у паризькій «Олімпії» відбулися 28-29 вересня 1994 року. В перервах між піснями Селін розповідала слухачам, як вона чекала на те, щоб «...співати в «Олімпії»: чекала на цей момент так довго, цілих десять років: це було мрією, яка, нарешті, стала реальністю...» Чекала вона не дарма: слухаючи запис цього виступу, іноді спадає на думку, що співачка

Фото REUTERS

більше слухає оплески, ніж публіка слухає пісні — так довго і часто аплодують... Це було справжнє свято і для Селін, і для слухачів. Крики «ура» після пісні-монологу Ж. Бреля «Коли є лише кохання», якою Селін завершувала свій концерт, лунали кілька хвилин!

Але будь-яке свято має особливість закінчуватись і поступатись місцем повсякденному життю.

Власний міжнародний фан-клуб Селін, яким керує її сестра, мережа не дуже дорогих кафе та ресторанів, побудований на власні кошти медичний дослідний центр для лікування онкологічно хворих дітей у Квебеку — все це теж Селін Діон. Коли є час, вона особисто відвідує ці заклади: як добра господиня, роздивляється хід справ, розмовляє з людьми, яких біля неї завжди збирається велика кількість. Особливо багато серед них дітей, яких Селін дуже любить: вони просять автограф, дарують іграшки.

В Селін багато племінників та племінниць, на згадку про одну з них, яка загинула від злоякісної пухлини Селін співає пісню «Лети», написану за її проханням «патріархом» французького рок-н-ролу Жан-Жаком Гольдманом. Цей автор написав для Селін Діон і виконав разом з нею багато пісень (вони представлені альбомом «Про них»), але саме цю пісню важко слухати спокійно. В ній одночасно — туга матері за навіки пішовшою дитиною, ревієм та сила любові, яку не здолати навіть смерті...

А ще Селін Діон — життєрадісна, романтична і, водночас, схильна до авантюри особа. Вона закохана в музику «реггі» («...це так сексуально...»), «колекціонує» взуття, яким вже завалені три її великі будинки...

Як натура романтична, за саму дорогу для себе рід вважає обручку («...з нею пов'язано так багато спогадів...»), та, разом з тим, коли вона сідас за кермо, поліції становить неабияких труднощів, аби зупинити водійку Селін Діон, щоб оштрафувати за перевищення швидкості...

У своїх піснях вона, безумовно, пропагує високі взаємини поміж чоловіком і жінкою, та на запитання, ким би вона стала, якби не стала співачкою, несподівано оголошує: повією чи порнозіркою! Чому саме так? Бо в неї така доля, «доля справляти враження на людей».

І коли її запитують, яку б музику вона замовила б на власний похорон, Селін відповідає, що більш за все її цікавить та музика, яку виконує вона сама. І взагалі, ставити крапку ще надто рано. У Селін Діон, якій ще і тридцять років не минуло, все попереду.

В'ячеслав Порохно

РОКАБІЛІ, ЯК ВОНО Є

Вадим

КРАСНООКИЙ

**5-6 років тому «рокабіл»
у багатьох асоціювався хіба
що із словом «крокодил».
Кількість рокабілів, на-
приклад, у Києві, не переви-
щувала двох десятків,
і всі ми знали один одного
особисто.**

Сьогодні у столиці мало кого здивуєш стильною зачіскою та відпо-
відним «прикидом». Слово «рокабілі» більше нікого не дивує, воно
вже міцно укорінилося в українському музичному лексиконі. Зростає
кількість гуртів, які намагаються грати цю музику або щось подібне,
поширюється інтерес до стилю...

Але, стоп! Що ж таке рокабілі? Чи багато знайдеться людей, які б
могли дати відповідь на це запитання? Багато хто скаже: «Рокабілі?..
Ну як же, це, звісно, Елвіс Преслі!». Інші додають московський МІСТЕР
ТВІСТЕР, дехто згадає Бадді Холлі, або Джина Вінсента з Бі-Бі-ОП-А-ЛУ-
ЛОЮ, і вже зовсім обізнані нагадають про СТРЕЙ КЕТС.

Загалом, коли у нас говорять про рокабілі, в голові чомусь крутить-
ся інше слово — «ретро». От, мовляв, колись в Америці було весело, а
деякі диваки і досі це грають. Ні, панове, рокабілі — це не ретро! Мода
на ретро приходить і йде, як і будь-яка мода. Рокабілі ж існує вже
більше сорока років, і не десь там, на старих платівках, а в поколіннях
живих музикантів та прихильників.

Музика рокабілі з'явилася в середині 50-х років в Америці. В 70-х
вона знову підкорила Великобританію, трохи згодом — всю Західну
Європу, наприкінці 80-х її популярність поширилася на Японію. Зараз
рокабілі-бум відбувається у Фінляндії, на черзі — Іспанія. Якщо ви
пригадаєте початок нашої розмови, то усвідомите — в Україні інтерес
до рокабілі також неухильно зростає. Переважна більшість з нас від-
криває для себе цей стиль вперше, так що для України це — саме му-
зика майбутнього!

Сотні гуртів в десятках країн грають рокабілі, і в той час, коли одні
намагаються відтворити саунд п'ятдесятих, інші безжалісно експери-
ментують, домішують інших стилів, прискорюють ритми...

Тепер ви можете сказати мені: «Стоп! А чи ти нас не дуриш? Уже
багато років немає радянської «залізної завіси», ми все знаємо, тому
що дивимось кліпи MTV, але там тільки негри співають хіп-хоп, та іно-
ді з'являються Джордж Майкл або Мадонна. Де ж твоє рокабілі?»

Ну що ж, MTV робить передачі для дітей (у нас теж є одна дитяча
музична програма). А от коли діти дорослішають, і мамусі з татусями
починають відпускати їх на справжні (живі) концерти, вони й дізна-
ються про рокабілі, панк, джаз, хеві-метал, блюз, хардкор (я навімис-
но їх так перемішав) — про все, що існує в житті і не потрапляє до MTV
(справжній рейв, до речі, теж туди не потрапляє). Не берусь напевно
відповісти, чому це так, але принаймні одну причину наведу: живий
концерт (музики будь-якого стилю) — це стопроцентна передача
енергії від музиканта до слухача. Телебачення не може передати й де-
сяти відсотків всіх емоцій та вражень. Для тих, хто не бував на справж-
ніх рок-н-рольних концертах, наведу інший приклад — порівняйте
своє сприйняття футбольного матчу на стадіоні та вдома по телевізору.

Західні рокабілі, більшість з них, не знімають відеокліпи, не штур-
мують модні музичні журнали (натомість видають свої). За всіма за-
конами шоу-бізнесу вони давно повинні були б зникнути. Але вони іс-
нують і почуваються чудово. Вони збирають сотні слухачів на сольні
концерти, тисячі — на фестивалі, вони видають платівки — десятки
альбомів на рік. І сьогодні рокабілі — це не єдиний стиль, а музичний
напрямок, який включає в себе цілий ряд різноманітних рок-н-роль-
них стилів, інколи, навіть, зовсім не схожих на музику 50-х.

Чим ближча Україна до Заходу, тим ближче рокабілі до нас. Ця му-
зика буде ставати у нас дедалі популярнішою, а, враховуючи досвід
інших країн, можна, навіть, прогнозувати рокабілі-епідемію у зовсім
недалекому майбутньому!

Враховуючи все вищезгадане, читачу, напевно, цікаво буде дізна-
тися, як з'явилась рокабілі-музика, як вона змінювалась і в яких фор-
мах існує зараз. Отже, почнемо з самого початку.

В 50-х роках рокабілі було тісно пов'язане з рок-н-ролом, настільки тісно, що й не розбереш, хто ж був рок-н-рольником, а хто рокабілом, і чим вони відрізнялися. Тому, мабуть, варто почати наш екскурс в історію з офіційного народження рок-н-ролу.

12 квітня 1954 року популярний американський радіо-ді-джей Алан Фрід на прізвисько «MOONDOG» («Місячний Пес») вперше використав в ефірі нове слово — «ROCK-AND-ROLL» для того, щоб визначити стиль нової пісні Біла Хейлі (Bill Haley) «Rock Around The Clock» («Рок цілодобово»), яку всі ми добре знаємо. Отже, 12 квітня — не тільки День космонавтики, але й день народження рок-н-ролу, початок нової ери в сучасній музиці.

Щоправда, для самого Біла Хейлі та його гурту THE COMETS (КОМЕТИ) ця дата не мала особливого значення, тому що свій справжній рок-н-рольний саунд він винайшов ще кілька років тому, і бойовики типу «Shake, Rattle And Roll» («Трясися, грими й крутись») потрапляли в ефір і раніше. Що ж до популярності, то вона спіткала Біла трохи згодом, коли «Rock Around The Clock» став лейтмотивом нового підліткового фільму «Blackboard Jungle» («Шкільні джунгли»), який викликав глобальний резонанс у свідомості американської молоді. Ця стрічка мала не менший успіх, ніж фільми того часу з Марлоном Брандо, і якщо «Wild One» («Дикуни») — перший фільм про мотоциклетну банду посадив багатьох на «Харлей-Девідсон» та «Тріумфи», то «Шкільні джунгли» примусили всю Америку танцювати рок.

Біл Хейлі з КОМЕТАМИ вмиль опинився на гребені слави, але, відверто кажучи, на постаті короля рок-н-ролу він не тягнув. Біл був застарий, недостатньо сексуальний і до того ж мав репутацію бездоганного сім'янина. Погодьтеся, така характеристика більше личить кандидатам в губернатори штату, а ніяк не королю божественної музики. Крім того, в його репертуарі не було жодної балади, яка б примушувала обливатися сльозами вразливі жіночі серця.

Потрібна була людина, здатна стати легендою, справжнім культовим героєм, хтось на зразок Джеймса Діна у кінематографі, щоб «всі дівчата хотіли бути з ним, а хлопці мріяли бути ним».

В той самий час у Мемфісі, штат Тенесі, Сем Філіпс, власник невеличкої компанії «Sun Records» («Сонячні платівки»), чекав на свою вдачу. Ця студія свого часу вже дала путівку в життя таким майстрам блюзу, як B.B. King та Howlin' Wolf — вони робили тут свої перші записи. Але пан Філіпс чекав на справжнє диво. Саме завдяки цьому напруженому чеканню дядечко Сем не прогавив хлопчика, який і гадки не мав про музичну кар'єру — Елвіс Преслі завітав до студії, тільки щоб записати музичне вітання для своєї матері. Але Сем Філіпс почув те, що шукав — «...білий голос, співаючий з негритянським почуттям ритму, та запозичуючий настрій в музиці кантрі».

Спочатку майбутній король рок-н-ролу був ангажований саме як кантрі-співак. Але невдовзі, почувши декілька пісень, які Елвіс з музикантами виконували в студійних перервах для власної розваги, Сем Філіпс намагає на розкрутці саме цього матеріалу. Невдовзі цей новий стиль буде названо ROCKABILLY.

Саме на «Sun Records» HILLBILLY («хільбілі» — різновид кантрі) перетворилось на ROCKABILLY. Протягом кількох років потому Сем Філіпс підписав контракти з багатьма музикантами, майбутніми рок-н-рольними легендами — Карл Перкінс, Джонні Кеш, Джеррі Лі Льюїс, Рой Орбісон.

Невдовзі Сем Філіпс перепродав Елвіса акулам американського шоу-бізнесу, які швидко зробили з нього титулованого короля рок-н-ролу, мішок з доларами (а також — людину із скаліченою долею, але про це — окрема розмова). Тим часом інші акули, ведучи звукозаписуючої компанії, заходилися шукати «відповідь на Елвіса», себто хлопця, який міг би змагатися за право бути першим. Не треба пояснювати, що цікавились саме рокабілами.

Так здобули шлях до великої слави Бадді Холлі (Buddy Holly) — його шанси проти Елвіса були найбільші, Еді Кокрейн (Eddie Cochran) та Джин Вінсент (Gene Vincent). З'явилося також чимало зірок по-

менше, ті, яким щось перешкоджало дістатися самої верхівки музичного олімпу.

Так, Річі Валенсу (Richie Valens) не вистачило часу — йому було лише сімнадцять, коли він загинув в авіакатастрофі разом з уже ушлюбленим Бадді Холлі та Бір Бопером. Був, також, Джонні Бьорнет (Johnny Burnette), занадто крутий для свого часу (теперішні рокабілі вважають його одним із кращих) — жорсткі ритми, мініорні гітарні рифи, занадто відверті тексти пісень: «якщо ти збираєшся піти від мене, давай покохасмося востаннє», або «заткни пельку, жінко, бо получиш бейсбольною битою».

Треба нагадати також про чорних рокерів — Чака Беррі, Літтла Річарда, Фетса Доміно. Ці хлопці, безперечно, зробили величезний внесок у зародження та розвиток рок-н-ролу. Можна навіть сказати, вони й були рок-н-ролом. (Але не рокабілі, оскільки оригінальне рокабілі — то біла музика з південних штатів).

Отже, то були справді золоті часи, коли всі танцювали рок-н-рол (як от зараз у нас техно), батьки його забороняли, і від того він подобався ще більше. На екрани виходили рок-н-рольні стрічки, перші телевізори показували перші рок-н-рольні телешоу, а радіоефір просто збожеволів від постійного «ROCK! ROCK! ROCK!».

Було справді весело... але не для батьків! Їм зовсім не подобалось те, що їх діти збожеволіли. Та й акули шоу-бізнесу втомилися від витівок незалежних та непокірних рокерів, рокабільних бунтарів, які все намагалися робити по-своєму (а Бадді Холлі якось навіть відлупцював одного продюсера!).

Оскільки рок-н-рол не можна було заборонити, його вирішили підробити, та так, щоб в кишенях тільки побільшало. І от уже з'являється цілий легіон умитих та зачісаних хлопчиків, що співають безбарвні пісеньки для тринадцятирічних дівчаток. TEENAGE IDOLS — кумири-малолітки, соплі 50-х років, прообраз ЛАСКОВОГО МАЯ, NEW KIDS ON THE BLOCK та TAKE THAT.

Тим часом доля наносить нищівних ударів по ватажках рок-н-ролу (існує навіть версія про суперсекретну акцію американських спецслужб). Елвіса забирають до армії. Бадді Холлі разом з двома іншими рокерами гине в повітрі, а Джонні Бьорнет — у воді. Еді Кокрейн та Джим Вінсент потрапляють в авіакатастрофу. Еді гине, а Джим, на очах якого загинув ліпший друг, так і не зможе оправитись від депресії. Літак Літтла Річарда також потрапляє в аварію, і, хоч все закінчується щасливо, наляканий Літл Річард кидає сцену заради служіння Богу. Чак Беррі потрапляє до в'язниці. Екстравагантний Джері Лі Льюїс одружується на своїй 13-річній кузині, чим викликає глибоке обурення суспільства (зараз такий шлюб тільки спрацював би на популярність, он гляньте на Кіркорова).

Рок-н-рол із карколатною швидкістю втрачає свою популярність. Карл Перкінс, Джонні Кеш та інші провідні рокабілі, які ще лишилися в живих, повертаються до музики кантрі, яка завжди мала в Америці стабільний успіх.

Так закінчилися «золоті п'ятдесяті». Щоправда, рокабілі не зникло. Воно лишилось в клубах і барах (там, де переважно мешкають кантрі, джаз та блюз) у вигляді національної американської музики, і завжди буде там. Дідуган Рей Кемпі, який починав в 50-х, грає і сьогодні. Його саунд майже не змінився, і він має постійну аудиторію (Рей тепер легенда і король техаського рокабілі).

Регулярно гастролюють Карл Перкінс, Джонні Кеш та Джері Лі Льюїс. Вони збирають чималі зали і в своїх кантрі-програмах завжди виконують декілька старих рокабільних бойовиків.

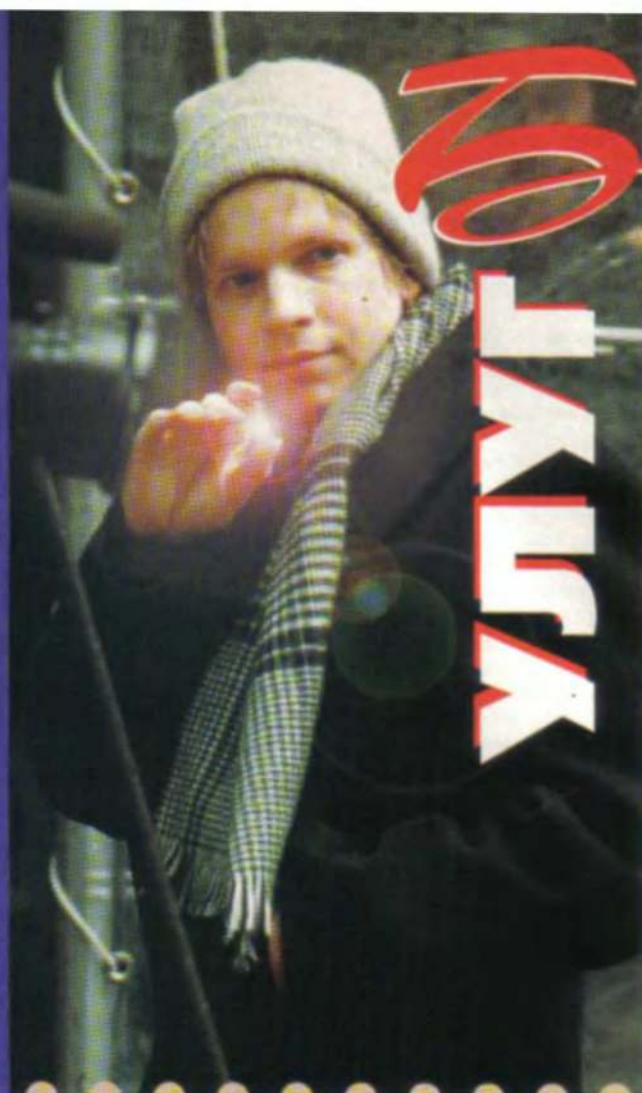
Нагадаємо також про Елвіса Преслі. Він мав і має мільйони прихильників в багатьох країнах світу. Його дочка — найбагатіша спадкоємиця Голівуду.

Але все це стосується традиційного американського рокабілі. Нас же цікавить розвиток, прогресія і перетворення рокабілі-музики на космополітичний музичний напрямок, до якого кожна нова нація домішує щось своє (як це відбувається у всій сучасній рок-музиці). Але про це...

Далі буде.

ВИКЛАДУ ОДРАЗУ
ВСІ ПУНКТИ. В
НАРИСАХ ПРО
БЕКА ІСНУЮТЬ ДЕКІЛЬКА КЛІ-
ШЕ, ЩО КОЧУЮТЬ З ОДНІЄЇ
СТАТТІ В ІНШУ, З ОДНИХ ВУСТ В
ІНШІ. ОДРАЗУ ВИКЛАДУ ЇХ,
ЩОБ ВОНИ НЕ МОРОЧИЛИ МЕНІ
ГОЛОВУ. ПО-ПЕРШЕ, ВІН CHILD-
LIKE, ЧИ, Й ТОГО ПРШЕ, MAN-
CHILD. ЦЯ ТЕМА ОБІГРУЄТЬСЯ В
РІЗНИХ ВАРІАНТАХ, ПОЧИНАЮ-
ЧИ ВІД «ВИГЛЯДАЄ НА 12 РО-
КІВ» І ЗАКІНЧУЮЧИ «КОЛИ ВІН,
НАРЕШТІ, ПОЧНЕ ГОЛИТИ ВУ-
СА», ПРОГОЛОШЕНИМ У ВІД-
НОШЕННІ ДО ЦІЛКОМ ТУМАН-
НОГО МАЙБУТНЬОГО.
ДРУГЕ КЛІШЕ — ЦЕ «SLA-
SKER». АМЕРИКАНСЬКИЙ ЕВ-
ФЕМІЗМ СЛОВА «ЛЕДАЩО». ЦЕ
— ПРО ЙОГО ЛЮБОВ ДО БРУД-
НИХ ФУТБОЛОК, РОЗХЛЯБ-
НИЙ ГОЛОС, НЕБАЖАННЯ ДО-
ВОДИТИ СВОЇ РЕЧІ ДО ДОСКО-
НАЛОГО СЯЯННЯ. МАБУТЬ,
СВОЇМ ОСТАННІМ АЛЬБОМОМ
БЕК ЙОГО ВЖЕ СПРОСТУВАВ.

БЕК

Що ще? Діланоподібність, інтелектуалізм, сплав фолька, панка та хіп-хопа. Начебто — все. Трошки історії. Бек випустив свій перший альбом «Mellow Gold» на «Geffen Records», яка звернула увагу на «Loose» — він був записаний у 93-му вдома у приятеля і крутився по Лос-Анжелесському радіо. Раніше Бек мандрував по Америці — автостопом, на автобусах, періодично виступав у рок-клубах, тусувався з бомжами й грабіжниками. Ніколи не розлучався зі своєю старенькою гітарою. Маючи з собою пачку запасних шкарпеток. Не мріючи про світову славу. Так прийнято вважати.

Бек займався гітарою все своє життя. Займався — то, мабуть, надто гучно сказано. Наспівував собі під ніс. Батько його був вуличним музикантом. Традиційна вана.

Тим часом хмари густішали. Вся приємність Бека у тому, що він, здається, нічого не робив, щоб сподобатись. Длубався у свої мізерії, видавав звуки. Панківської озлобленості, на яку можна було б чекати у подібних обставинах, не спостерігалося. На рахунок панку можна було списати лише жакливе звучання інструментів, але інших просто не було. Бек працював

DON'T SPEAK «NO»

Ви вже помітили їх? Було б дивно, якщо ні. Без сумніву, вже кільканадцять разів бачили по ТБ їхнє відео «Don't speak» і можливо, навіть назву групи запам'ятали. NO DOUBT — так вона зветься. Найбільш активні з вас, зачаровані мелодійною баладою та чудовим вокалом співачки, вирішили, що досить стирчати перед телевізором в очікуванні чергового хіт-параду і придбали альбом групи під назвою «Tragic Kingdom». Купили касету чи CD, витративши якісь гроші. Та не сумуйте за грішми, не ви одні такі. Тільки в США, на батьківщині «ноудатів», що ж саму операцію проробили до вас 5 мільйонів чоловік. І тепер ви, тримаючи в руках яскраву коробочку з апетитною, засмаглою білявкою та червими апельсинами на обкладинці, можете із задоволенням констатувати: «5 мільйонів і один». Приємно підтримувати талановитих дебютантів.

Хоча, стоп. Хто каже про дебют? З'явившись нізвідки і злетівши до вершин чартів США та Європи спочатку із альбомом «Tragic Kingdom», NO DOUBT не належать до тієї славної плеяди колективів, що підраховуються на комп'ютери та виводяться в пробірках світлих та просторих лабораторій шоу-бізнесу.

Гвен Стефані — вокал, посмішка; Тоні Кенал — бас; Адриан Янг — ударні та Том Дюмон — гітара, а всі разом — NO DOUBT — справжні ветерани американської альтернативної сцени і вже 10 років займаються своєю справою. Що цікаво, вони самі ніколи не вважали, що зможуть отримати ТАКУ популярність, до цього вони грали не зовсім ту музику. До речі про музику, п хто пішов далі «Don't Speak», змогли довіда-

тись, чому з виходом «Tragic Kingdom» заговорили про відродження «ска», основного стилю, який вплинув на музичні смаки NO DOUBT. Так, що футболка MADNESS на ударнику в кліпі «Don't speak» була не просто випадковою відяганкою. Інший суттєвий вплив, звісно, — грандж, куди зараз без нього в Америці, хоча грандж NO DOUBT більш м'який, поп-грандж, так би мовити. Дасться взнаки захоплення англійською новою хвилею та бритпопом. Лише NO DOUBT досить симпатичне: Гвен Стефані — ексцентрична молода жінка (зараз їй 28) з чутливим та емоційним голосом. З ким тільки її не порівнювали після їхнього успіху! Найчастіше звучали імена Мадонни (що здається зовсім дурницею) та Сінді Лопер (що більш справедливо стосовно вокалу).

NO DOUBT живуть у невеличкому містечку Анахайм — близько 300 тис. жителів, неподалік від Лос-Анжелесу. Район цей, чи графство (county) називається апельсиновим, звідки і черпали апельсини на обкладинці та у відео. Саме тут в 1987 році Ерік Стефані, брат Гвен, вирішив організувати ска-групу, на зразок своїх улюблених MADNESS, 2 TONE, SELECTOR. Спочатку він майже силом примушував Гвен співати бек-вокалом. Першим вокалістом в NO DOUBT став приятель Еріка, Джон Спенс, але пробував він на цій посаді недовго, бо в кінці того ж таки 1987 року вчинив самогубство. Ця смерть, не така вже й рідкісна для рок-н-рола, звісно, сильно вплинула на всіх інших учасників групи, тим більш, що всім їм тоді було лише по 16–17 років. Після кількох невдалих спроб заміни вокаліста всі члени NO DOUBT вирішили, що

співати повинна Гвен. Рішення це приймалося не без вагань, оскільки Анахайм (хоча його жителі й стверджують, що їхнє місто не є передмістям ЛА) все ж таки знаходиться під впливом каліфорнійської мамо-орієнтованої сцени. Дівчина-фронтмен (от бачите, навіть термін «чоловікостановий», — фронтвумен ріже вухо) сприймалась як якась аномалія. Дівчата повинні стояти перед сценою, верещати і просити автограф у лідер-вокаліста.

Гвен згадує, що як тільки у них в кінці 80-х почалися перші клубні гастролі в інших містах, бо в Анахаймі їх всі знали з дитинства і відносились майже по-сімейному, вона відразу зіткнулась з цією проблемою — дівчина в рок-групі. Бо коли вона протягом години чи півтори намагалась завести натовп молодих, залитих ливом самців, то чи не єдиною оцінкою її творчості були вигукки типу: «Покажи свої щипці!» чи щось подібне. Це був час, коли Гвен задавала собі питання: «А що я, власне, тут роблю? Я що, дійсно така, як вони про мене думають?» Можливо, вона не залишила NO DOUBT тільки тому, що ця група була її майже сімейною справою. Тут грав її брат і, мабуть, головніше — тут грав її хлопець — Тоні (Тоні Кенал — також дуже цікава особа — індуз за походженням, до 11 років жив в Індії, має британське громадянство і живе в США).

Пройшовши школу клубного концертування, наші герої вирішили, що вже дозріли до запису свого матеріалу на студії та випуску альбому. В 1991 році вони підписують контракти з лейблом «Interscope» і їхній дебютний альбом, названий просто «No doubt», виходить наступ-

МАТЕМАТИКА УСПІХУ

на глибинному рівні, за початок відліку приймаючи радість від одержування звуків, а не потенційні вимоги часу й оточуючого світу. Деяка частка кокетства в цьому, звичайно, була. Бек — артист, і не міг не робити з своєї байдужості культ. Це соціальний бунт, обгортка, приваблива для потенційного покупця.

На першій речі «One Foot In The Grave» (акустичний альбом 94-го року, «K Records»), Бек посмоктує цукерку. Спів дещо відриває його від цього солодкого зайняття, але він не здається. Печери, труни, очередині зарості його перших відеокліпів — та ж сама обгортка, відповідна до реальності, але від цього не менш приємна. Від «Mellow Gold» тхне помийкою, але слабе сяйво, що йде від Бека, на цьому тлі тільки більш помітне. Бек на тлі смітника виглядає гарно.

Іронія в тому, що всі помпезні декорації його останніх відеокліпів — усі ці мегазімми міст, красуні на сценах, яскраві гарні шати — виконують роль того самого тла. Того самого смітника. Ставлення Бека до слави так само іронічне. Бек так само зворушливий і незграбний у ролі зірки, як і в ролі соціального покидька. Усвідомлення цієї

незграбності лише підсилює його чарівність.

Це не незграбність із знаком «-», а незграбність із знаком «+». Ясне усвідомлення усіх плюсів та мінусів. Свого слабкого голосу й своєї голови. Своєї непрезентабельної зовнішності і зворушливості, з цією непрезентабельністю пов'язаної. У підсумку ми маємо не холодний розрахунок, а відверте звернення до людей. Коли Бек зрозумів, що від нього чекають розваг, він почав розважати. Так само ґрунтовно і незлобиво, як він морочиться із своєю старою мізерією. У своїх шоу він використовує рор-н-локінг, Лос-Анжелеський різновид брейка, який хтось влучно назвав «контрольованим приступом епілепсії». «Публіка хоче бачити на сцені когось, хто мав би вигляд абсолютного ідіота. Якщо вони прийшли й заплатили гроші за шоу, я повинен повернути їм їх п'ять разів». Турне Бека 96-го року було визнане критиками одним з найкращих.

«Зверненість» Бека до глядача виявилась і в зверненості до всього нового (в плані технології). Ряснота семплів, ритми від CHEMICAL BROTHERS (модні ритми), Чарлі Хейдн у ролі басиста (що

найбільше личить йому, бо ж він і є басист, джазовий, і вельми відомий), усе це приємно осяяло останній альбом Бека «Odelay», що негайно помітили як критики, так і слухачі. Бек став модним.

Насправді від запису свого другого альбому він чекав того ж, що й від першого — приходу. «Під час запису «Mellow Gold» я зазнав подиву від того, що все це діється — подив від свого власного матеріалу. Того ж я хотів зазнати й від другого альбому». Це у відповідь тим критикам, що розвели бузу з приводу «комплексу другого альбому», який іде слідом за записом чудового першого. Бек з'їв першу грушу, з'їв і другу. Інших розмірів та соковитості, але з тим самим апетитом.

Залишається додати ще про слова. Ділаюподібність Бека полягає в сюрреалістичності, або, як кажуть на цьому боці землі, безбашеності його лірики. «Голови звисають з дерев смітника, про-

мивка рота, jukebox, бензин, пістолети спрямовані на кишені бідняка, усміхнені очі стирчать зі своїх ямок, диявольська стрижка на моїй голові» — класичний приклад. Бек бере за початок відліку «звучальність» слова, а не його зміст. Це здорово. Мрія Бека — перевести величезні 13-ти-складові фінські слова у довільному порядку і наповнити ними свою лірику.

Оце, мабуть і все. Такий він, Бек. Екзорцист, комуніст, пофігіст. Не сприймайте мої слова буквально, я просто намагаюсь наслідувати його. Варто ще додати, що на Бека навішують ліхтар BEASTIE BOYS — цьому сприяє те, що «Odelay» був зпродюсований «Dust Brothers», відомими по HAUL'S BOUTIQUE. За зав'язанням стосовно Бека — п'ятірка, але за нехтування BEASTIE BOYS — незадовільно, вони ще себе покажуть. З нетерпінням будемо на це сподіватися. Закінчили.

Сергій Лучной

ПОКИ DOUBT

ного року. Альбом цей можна вважати цілком провальним і просто дивом, що NO DOUBT тоді ж і не розвалились.

Втрати такі були. Ерк, брат Гвен та автор майже всіх лірики ND, залишає групу для кар'єри художника-аніматора («В школі він практикувався на мені, весь час зображаючи як свиню», — згадує Гвен). Гвен та Тоні тоді ж розривають близькі стосунки і надалі залишаються просто приятелями та партнерами по команді. Саме про цей розрив йдеться в лірично-сумній «Don't Speak», яка згодом зробила їх зірками. (Не було щастя, так нещастя допомогло — народна мудрість). Та був в них, очевидно, якийсь запас міцності, якщо, не дивлячись на все це, NO DOUBT залишилися єдиною командою, бойовою одиницею, що продовжувала записувати та відшліфовувати пісенний матеріал в домашній студії.

Наприкінці 1994 року через відсутність лейбла та бажання випустити деякі забраковані раніше пісні NO DOUBT організовують свій власний лейбл «Beacon Street» і випускають в січні 1995-го свій другий альбом — «Beacon Street Collection». І в тому ж таки 1995-му вони записують на новому лейблі «Trauma» вже відомий нам альбом «Tragic Kingdom». 90% на ньому написала сама Гвен, що, за словами інших з учасників NO DOUBT, надало всім пісням більш відвертий, ширший характер. Гвен тепер співала від першої особи про свої почуття та емоції, а не її думки, які вкладав в неї брат Ерк. Це відповідним чином відобразилось на аудиторії N.D., яка значно поповнилась за рахунок дівчат, що стали бачити в Гвен свою однодумицю, подругу,

«Tragic Kingdom» виходить в світ в листопаді 1995-го, весь 96-й рік проводить в верхній десятці «Billboard», добираючись до першого місця наприкінці року.

Свій успіх NO DOUBT сприйняли досить іронічно. За їхніми словами, вони кожен день регочуть, коли згадують про своє перше місце в чартах.

Гвен, посмішка якої не сходить з обкладинок різноманітних видань, забула на деякий час про свої коротенькі концертні масочки з відкритим пупком для блискучих вечірніх туалетів та коштовностей. Вона не робить таємниць з того, що завжди любила чепуритись. Ну, що тут скажеш? Просто дівчина. Just a girl — як вона співає про себе в однойменній пісні. До того ж вона захоплюється старими добрими американськими фільмами про бідних дівчат, яких ображали і змушували страждати, але вони все одно ставали зірками, одягали білі розкішні плаття і танцювали, танцювали, танцювали...

Варіації на тему Попелюшки. Гвен зараз має свого принца. Це Гевін Россдейл з BUSH і їх вже називають першою парою американської альтернативної музики, як ще зовсім недавно Курта Кобейна та Корті Лав.

Отже, здається, ця казка закінчується добре, і якщо чари феї раптом зникнуть, то наша Попелюшка не втратить ні карети, ні казкового вбрання, ні будемо сподіватись, свого принца. Можливо, вона навіть не буде сильно за всім сумувати. Адже філософія NO DOUBT — надійся на краще, готуйся до гіршого і не дуже цим переймайся.

Ярослав Степаненко

BLACK SABBATH

**КАЖУТЬ.
АРХІТЕКТУРА — ЦЕ
МУЗИКА, ЗАКУТА В
КАМЕНІ. ЯКЩО ПРОВЕСТИ
ЗВОРОТНЮ ПАРАЛЕЛЬ,
BLACK SABBATH — ЦЕ
АРХІТЕКТОРИ HEAVY
METAL. САМЕ ВОНИ
ЗАКЛАЛИ ФУНДАМЕНТ І
СТВОРИЛИ ФАСАД БУДІВЛІ
ПІД НАЗВОЮ HEAVY METAL.
БАЛКОНЧИКИ,
ФРОНТОНЧИКИ, ІНОДІ І
КОЛОНИ — ЦЕ ВЖЕ РОБИЛИ
ІНШІ, АЛЕ ПЕРШІСТЬ У
ЗАКЛАДЕННІ ПІДВАЛИН
НОВОГО СТИЛЮ НАЛЕЖИТЬ
САМЕ BLACK SABBATH**

■ Їх величезний вплив справляється на всі типи груп, від сатаністського металу скандинавських країн до класики сучасного року — як то SOUNDGARDEN.

І взагалі, хто, зрештою, не запозичував, не мав за взірця, не копіював, а то і просто не слухав BLACK SABBATH?

Четвірка: Тоні Іоммі, Джізер Батлер, Білл Ворд і Оззі Осборн прославилися у 1970 році завдяки «Paranoid» — саме він зробив їх відомими по обидва боки Атлантичного океану і «засвітив» у американських хіт-парадах на протязі року.

Дебют BLACK SABBATH визначив шлях, який відрізнявся від того, яким слідували групи, натхненні хард-роком. А гітару Іоммі і у розвитку heavy metal можна порівняти із впливом Чака Беррі у народженні рок-н-ролу.

До речі, ви знаєте, чому Іоммі тримає

■ BLACK SABBATH працює без Оззі вже майже 20 років, що вдалі перевищує термін праці з Осборном. Ніхто з трійці й не думав засмучуватися, коли Оззі пішов. Насправді він і не збирався назавжди поривати з групою, а просто записати студійну платівку. Протиріччя між ними були, але не в такій мірі.

Хлопці запросили Діо. Цей малий мав такий діапазон, що Іоммі, Батлеру та Ворду — надзвичайним професіоналам — залишилося тільки розкуто працювати і не хвилюватися, що хтось там чогось не витягне. Отже, «Heaven And Hell» став альбомом не просто не гіршим за розквіт осборнівського B.S., а, насамперед, альбомом революційним і епохальним. Кожна з восьми композицій альбому — ода важкій музиці. Саме «Heaven And Hell» був першим альбомом у новому затишному куточку хеві-метал-пауер металі. Далі були «Mob Rules»

АРХІТЕКТОРИ ХЕ

гітару на ліву сторону — бо лівша? Ні. Ще в юності йому скалічило кисть правої руки. Тоні не впав у розпач, переклав гітару в іншу руку і грав. І як грав!

Не дуже часто трапляється знайти команду, учасники якої знають один одного зі шкільного періоду.

Четвірка SABBATH були друзями зі школи Бірмінгему і зростали в атмосфері прихильності до блюзу, а точніше, ритм-н-блюзу, що було природно в ту епоху. Але це не завадило тому, що незобором весь світ говорив про них, як про найбільш жорстку групу планети, з важкою ритмічною базою та вокалістом, який волав своїм пронизливим голосом історії потойбічного світу та персонажів містерій. Існує легенда, що причина надмірно гучного звуку досить банальна: просто в одному з лондонських клубів за балачками було зовсім нечутно музикантів, — от і довелося грати голосніше... Згодом це стало ознакою стилю. Як і ореол містицизму... Отже, трохи про містику. Не думаю, що SABBATH жартували із сатанізмом, але і не вірю, що вони були затятими практиками чорної маії. Саме ореол містицизму багато в чому допоміг їм привернути до себе увагу: перевернуті хрести, якими виблискував Оззі, гітара Іоммі з диявольськими символами, страхітливі обкладинки альбомів та гробові звуки.

Щодо диявольських витівок, то Джізер Батлер якось спробував викликати диявола на подвір'ї свого будинку. Це, здається, вдалося, оскільки Батлер страшенно перелякався і пообіцяв більше ніколи не жартувати такими речами.

Отакі, сатаністи теж бояться чортівні, незважаючи на зовнішню атрибуту-

ПІСЛЯ ОЗЗІ...

та несподівано цікавий живий 2LP «Live Evil». Але Діо невдовзі пішов геть. Недалеко, був завжди поряд, але став незалежним і не менш популярним. А з ним пішов і новий дроммер — Вінні Еппіс.

Щось там завадило Біллу Ворду працювати далі. Кого ж ще після Оззі та Діо допустити до мікрофону в легенді хеві-металу? Ян Гіллан останнім часом теж «поважчав», про потойбічно-демонічне заспівав. Ага, ну то йди до BLACK SABBATH. На радощах і Ворд «поворднувся». Альбом зі старим D.P.-шиком «Born Again» — мабуть остання достойна робота B.S. Він настільки відчувався потужним навіть у ті металічні роки, що запитаєш іноді: «А хто такий, до речі, Оззі?»

Але Гілланові капусту зручніше було рубати з D.P. Ото туди він і пішов. І BLACK SABBATH розсипався, мов намисто старого хіппі.

У 86-му вийшло якесь страхіття «Seventh Star» зі цинтиливою ремарочкою: «Тоні Іоммі презентує BLACK SABBATH». Табто зі старих BLACK SABBATH він залишився один. І надовго. Мрія здійснилася: Тоні став командиром. А співав на цьому ляпсусі Глен Х'юз — ще один D.P.-шик.

Потім з'явився Тоні Мартін із майже дівочим вокалом. Іоммі його розкопав у якомусь QUANCE. «Eternal Idol» терміново перемішували на Мартіна, тому що ані Рей Гіллен, ані Філ Донато доспівали до хоч єдиного концертного виступу не змогли. Трохи очуняли з «Headless Cross» та «Tyr». Мартін затримався.

З'явилися у складі й Імена: прибулуда-наймит Kozі Payell (RAINBOW, Plant, Moore, ELP, WHITESNAKE, та де тільки він не грюкав) та Ніл Мюррей (WHITESNAKE). Ще не забудемо Джозфа Ніколза — клавішника, який крутився (і досі це робить) навколо B.S. вже довгий час, а іноді Іоммі його навіть до складу прираховував. Пісні іноді чоловіки непогані писали, але це вже був типовий «рутинний» і, на жаль, вже ортодок-

BI-METAL

ну браводу!

Разом з тим, загравання з дияволизмом призвело до цензурування в багатьох країнах, але, як це часто буває, контрпропаганда тільки додає привабливості — чим більше критики, тим більше фанатизму у прихильників і кількість проданих альбомів.

З 1970 по 1975 рік було видано шість базових класичних альбомів: «Black Sabbath», «Paranoid», «Master Of Reality», «Volume IV», «Sabbath Bloody Sabbath», «Sabotage». Кожного разу стають тривалішими американські турне і BLACK SABBATH затримуються в США більшу частину року.

Дивно, але сьогодні в Америці більш відоме ім'я Оззі (який після виходу з BLACK SABBATH тріумфував із сольною кар'єрою), ніж власне самих BLACK SABBATH. А дарма. Хіба ж можна забувати архітекторів, поки будівля існує?

Ярослава Наумова

сольний хеві-метал.

У 92-му трапилося маленьке диво: на свято «Dehumanizer» зібрався склад 81-го року. Діо та Батлер на славу кістки розім'яли. Вийшло непогано, але пригадали про 25 років колективі. Оззі сказав «Yes», Діо — «Fuck you». Коли «по улицам слона водили» (тобто, B.S. — живого монстра — показували підліткам) у першому відділенні дівчак та мартіновський речі співав Роб Халфорд (садомозохіст з JUDAS PRIEST). І тільки я почав нахвалювати «Cross Purposes» із Мартіном, Батлером та Бобом Рондінеллі (драмер RAINBOW, DORO), ці поганці знов змінили склад ритм-секції та записали нікчемний «Forbidden».

Залишилося лише пригадати непогані пісні після 86-го: «Scarlet Pimpernel» (інструменталка з 87-го), «Valhalla» та «Jerusalem» (90 р.), «When Death Calls» (89 р.), «Kiss Of Death» (95 р.). Альбоми 92-го та 94-го можна сміливо придбати навіть великим шанувальникам Оззі. Вартий уваги й сольний проект Батлера — G/Z/R, який сповнений екстремізмом сучасного металу. Здається, він єдиний з групи, хто не мутував, не пом'якшав крізь роки, адже й Оззі, й відокремлений від нього BLACK SABBATH позбавилися із часом металічної наснаги.

Андрій Белай

На початку цього року меломани всіх країн і народів були зворушені виходом нового альбому Ніка Кейва «The Boatman's Call». Його цілком ліричний зміст, а також шалена популярність альбому (безумовно, підготовлена тогорічними «Баладами вбивці»), стали приводом для багатьох музичних критиків назвати Кейва Леонардом Коеном дев'яностих. Щодо мене, то Леонард Коен ніколи не міг подобатися мені довше десяти хвилин, і оксамитова тяготина «The Boatman's Call» викликала в пам'яті не тільки Коена, але й деякі опуси Тома Вейтса початку вісімдесятих. Однак Нік Кейв, давно славний своїми постмодерністськими пристойками, навряд чи залишиться згодним бути як Коеном, так і комось іншим.

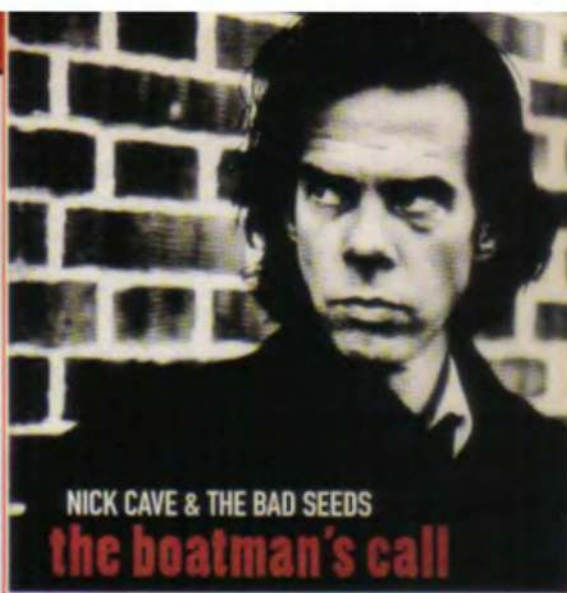
Відомо, що більшість талантів народжується в провінції. Але якщо у нас провінція — це Біла Церква або Новооволинськ, то в цілком інформативному американсько-європейському світі глибинкою є Австралія. Саме там, у містечку Вангаратта в 1957 році народився Ніколас Едвард Кейв. Згідно з суспільним станом Австралії музика, що доходила туди, була виключно суперпопулярною (тобто якісною) і не дуже «інтелектуально завершеною». Таким чином, Нік Кейв з друзями до злетіли слухали РОЛІНГ СТОУНЗ та СЕКС ПІСТОЛЗ.

Крім того, дитинство та юність Кейва проходили серед звичайних австралійських кенгур та кролів, що знищували поля батька Ніка, і хлопець ходив з рушницею на полювання та вбивав, вбивав цих сірих меришників. Мабуть, уже тоді Нік Кейв узяв себе Королем Чорних Круків, котрі ніколи не відмовлялись від крольчатини. Всі ці фактори і сформували суворо-іронічний постпанківський менталітет майбутньої зірки.

Під час навчання в школі (звідки, до речі, його мало не вигнали за порушення дисципліни) Нік Кейв зі своїм однокласником Майком Харві утворили гурт THE BOYS NEXT DOOR. Перші пісні з'явилися у 1978 році. Це ще не можна було назвати повноцінним альбомом, але збірка мала свою назву — «These Boots Are Made For Walking» («Ці чоботи зроблені, щоб гуляти»). Отже музиканти «взулися» і через «Doog, Door» (альбом 1979 року) поїхали до Лондону, де й перетворилися на THE BIRTHDAY PARTY.

Хлопці знали, куди їхати: вони одразу звернулися до Айво Расса та студії 4AD, відомого своїми симпатіями до некомерційної музики (він, наприклад, записував DEAD CAN DANCE). З Рассаєм Нік Кейв і THE BIRTHDAY PARTY співпрацювали до 1983 року та встигли зробити за цей період чотири альбоми: «The Birthday Party» (Self Titled), 1980; «Prayers On Fire», 1981; «Junkyard», 1982; «Hec-Haw», 1983. Під час запису першого з них музиканти навіть ночували в студії, бо не могли перемогти сили натхнення, і, крім того, не мали де жити.

Але незабаром перші труднощі промайнули. Австралійські гості освоїлися, придбали собі людське житло, в них з'явився вільний час, і Нік Кейв вирішив розширити коло своїх творчих пошуків. Він почав писати романи, повісті, новели. Деякі з виданих книжок Кейва стали бестселерами не лише серед його музичних прихильників.

NICK CAVE & THE BAD SEEDS
the boatman's call

БУРЛЕСК НІК КЕЙВ ПРОТИЛЕЖНОСТЕЙ

В тому ж 1983-му Кейв з гуртом їздив до Берліну; після повернення до Лондону вони змінили студію на «Mute Records», а назву — на THE BAD SEEDS.

П'ять років активної діяльності породили шість альбомів. Саунд гурту склався і міг би бути визначений як романтичний постпанк.

«Той, кого розшукують», «Я збираюся вбити цю жінку», «Співак», «Король чорних круків», «Брате, моя пляшка пуста», «Залізна пісня», «Щось торкає моє серце» — такі пісні гуркотіли на концертах.

Все було добре, але поступово набридло Кейвові, бо згодом почала відчуватися обмеженість відпрацьованості.

В 1988-му Нік Кейв переселився до Бразилії (до речі, теж ніби провінція), де мешкав до 1993-го. За ці роки було записано чотири альбоми, Кейв одружився, став дорослим і побачив подальший шлях.

В 1994 році з'явився перший з трьох тріумфальних альбомів Ніка Кейва. «Let Love In» приніс миттєву світову популярність, крім того про Кейва, нарешті, почули і в нашій країні. Тобто — багато людей почули Кейва, а не тільки його ім'я, котре епізодично лунало в фільмі С.Соловйова «Асса».

Але справжньою вибухівкою став «The Murder Ballads» 1996 року. Дитячі страховиська і гангстерські балади, сповіді маньяків та іронічне філософствування, використання виконавців найрізноманітніших напрямків і стилів (від Кайлі Міноуг і Пі Джей Харві до Білкса Баргелда) склали таку, насправді вбивчу суміш, що й досі не можна від неї отямитися. Про «Балади вбивці» написано вже забагато і немає потреби повторюватися. Хотілося б лише розповісти про два нюанси, котрі, мабуть, продемонструють трохи з іншого боку і сьогоднішній рафінований ліризм «The Boatman's Call»: в неперевіреному за популярністю (і тому — найбільш поповному) хіті «Where The Wild Roses Grow» під час концертів партію Кайлі Міноуг виконував передоднятий в жіноче лідер індустріальної EIN-STURZENDE NEUBAUTEN Білкса Баргелда; інтер'ю для телебачення Нік Кейв дає в маечках з підписами типу «TAKE THAT Love You. No comment».

Н.Медведева

РОЗПОЧАВШИСЬ У НЕВИЗНАЧЕНОСТІ, МАЮЧИ НЕВИЗНАЧЕ-
НІ КОРЕНІ, РЕП МАЄ ТАК САМО НЕВИЗНАЧЕНИЙ СТАТУС. ЧИ
ВВАЖАТИ ЙОГО ПОПУЛЯРНОЮ МУЗИКОЮ, ГІДНОЮ УВАГИ,
ЧИ ВВАЖАТИ ЙОГО МУЗИКОЮ ВЗАГАЛІ, ЧИ ПРОСТО МУЗИ-
КОЮ? РЕП ПОСТІЙНО ІСНУЄ ДЕСЬ ПОЗАДУ, НА ЗАДВІРКАХ,
З'ЯВЛЯЄТЬСЯ В ПОЛІ ЗОРУ ТАК САМО НЕСПОДІВАНО, ЯК І
ВНИКАЄ, ЗАЛИШИВШИ НЕЯСНІ СПОГАДИ І НЕВИРАЗНЕ БА-
ЖАННЯ ДОКОПАТИСЯ ДО НЬОГО ГЛИБШЕ. ЯКЩО ЗАЛИШАЄ
НИЗКА ІМЕН, УРИВЧАСТИХ І НЕЗРОЗУМІЛИХ, ТАК САМО
УРИВЧАСТИХ І ЩЕ БІЛЬШ НЕЗРОЗУМІЛИХ ТЕКСТІВ (ДЕ ВЖЕ
НАМ КОЛИ І ТУБІЛЬШІ НЕ ЗАВЖДИ ЇХ РОЗБИРАЮТЬ), ОДНО-
МАНІТНІСТЬ РИТМІВ ТІЛЬКИ ПІДСИЛЮЮТЬ ЗАГАЛЬНЕ ЗБЕН-
ТЕЖЕННЯ. ЯК ЙОГО ЗРОЗУМІТИ, ЗВІДКИ ДО НЬОГО ПІДСТУ-

ПІТИСЯ, ЩО ЦЕ ВЗАГАЛІ ТАКЕ — РЕП,
ХІП-ХОП? НЕ ПРЕТЕНДУЮЧИ НА РОЛЬ
ОСТАНЬОЇ ІНСТАНЦІЇ, АНІ НА РОЛЬ
ВЕЛИКОГО ЗНАВЦЯ, СПРОБУЮ, ОД-
НАК, ПЕРЕДАТИ ВИМОГЛИВОМУ ЧИ-
ТАЧЕВІ ТЕ, ЩО ВІДОМО МЕНІ, ПРИП-
РАВИВШИ ЦЕ СІЛЛЮ ДЕКОТРИХ ОСО-
БИСТИХ МІРКУВАНЬ — НАСКІЛЬКИ ЦЕ
ДОРЕЧНО.

Останній раз, коли я бачив репера, це було в Нью-Йорку. Він сидів на ступінцях перед будинком, який він називав своїм офісом. Він був чорношкірим, з довгими косичками, одягнений у шкіряну куртку. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях.

Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях.

Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях.

Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях.

Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях.

Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях.

Історію репу можна поділити на три
жмені. Ось як мені це вдалося. Перша
жменьа — це початок репу, коли він
почався в Нью-Йорку. Друга жменьа —
це час, коли реп став популярним у
всьому світі. Третя жменьа — це
теперішній час, коли реп став
одним з найбільш популярних жанрів
музики.

Реп виник у Нью-Йорку як явище
дитячої течії — рап та жа-лі-ні-я.

Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях. Він сидів на ступінцях, і я сидів на ступінцях.

Вимальований жидир. З'явилися
MC's, rappers of the moment, фаворити
серед моря ритмів виділилися ті, що

стали вітаними. Так
розпочався реп-жанр.
Він розвивався, ставав
популярним. Він став
одним з найбільш
популярних жанрів
музики.

Перші репери з Америки
приїхали до Європи. Вони
приїхали до Європи, щоб
показати Європі, що таке
реп. Вони приїхали до
Європи, щоб показати
Європі, що таке реп.

Перші репери з Америки
приїхали до Європи. Вони
приїхали до Європи, щоб
показати Європі, що таке
реп. Вони приїхали до
Європи, щоб показати
Європі, що таке реп.

Репю

ЛЮБИ МОЇ, ОТ ВАМ КАЗОЧКА ПРО YES. ЕПІГРАФОМ ДО МОЄ РОЗПОВІДІ МОЖЕ СТАТИ РОСІЙСЬКОМОВНИЙ ПАЛІНДРОМ (ВИБАЧТЕ ПАНОВЕ): «СЕЙ ЛИДЕР БРЕДИЛ ЙЕС». СПОГАДИ З ЮНАЦЬКОЇ ПОРИ — ЛІРИЧНИМИ ВІДСТУПАМИ. ЯСКРАВИМ ПРИКЛАДОМ МАКСИМАЛІЗМУ ТА МУЗИЧНОГО ШОВІНІЗМУ ФАНАТА БУДЕ ВИПАДОК, КОЛИ ХУТОРЯНСЬКИЙ ДІ-ДЖЕЙ — ВИМАГАВ ВІД КЛУБНОЇ ЮРБИ, ВИХОВАНО

JUST SAY

А.Белай

Скільки мурів, скільки тинів та парт отримали від мене ім'я цієї групи! Я благаю Бога, щоб він обличив мій голос без мутації, щоб я мав змогу співати як Джон Андерсон. Ледве почавши відрізняти погану музику від гарної, я вже знав, що найкраще — YES, це — вершина, до якої решті рости і рости.

Якою ж фразою можна було б почати розповідь про одну з найвидатніших груп в історії рок-музики, стиль якої дуже надумано (але що поробиш — іншого немає, будемо шим користуватись) визначили як «арт-рок»? Лише два слова є, на жаль: «Yes» та «No». «Ні» звучить частіше: NO DOUBT, NO MERCY, NO SHAME, NO MEANS NO, NO MAN. «Так» — лише один раз, лише одного разу Сталін сказав «так» у розмові з Черчиллем, коли той перепитав, чи пан Йосип його добре чує.

Вони зустрілись та зорали групу в час, коли ідея розвинути рок-н-рол до розмірів справжнього сучасного мистецького жанру вже наполегливо втілювалася багатьма групами. Якщо в Америці молоді музичні авангардисти ще дотримувалися рамок рок-н-ролу, тобто психоделічні моменти та інші набір юного новатора накладалися на класичний блюзовий каркас, то випівники з бабусі Англії з успіхом від нього відмовились. Британські прогресивні музиканти зацікавилися власним фольклором, різноманітними музичними елементами та класичною музикою і патхотічно творили щось на той час невірорідне. Найголовнішим стало не просто довести до слухача якусь легку мелодію з безглуздими віршами, а — забезпечити його більш широким діапазоном почуттів. Якщо раніше той, хто неспромож володіти інструментом, йшов до джазових колективів, а той, хто ледве бавився — залишався з рок-н-ролом, то з середини 60-х професіонали все частіше залишалися з «низьким» жанром. Саме тоді, коли

багата на революції Франція була охоплена ще однією — студентською, а в Америці мільйони молодих йшли до Каліфорнії з квітками у довгому волоссі, Британія лишалася вишуканою, вікторіанською, естетською. Найбільш бунтівні групи йшли «відв'язуватись» до Америки. Світ знову захопився лівими ідеями. Тоді ж відбулася ще одна революція — сексуальна. Але Королівство було стриманим та холодним. Може тому саме ця затримка у середині 70-х спровокувала появу панків. Хвиля панк-культури вмиль поглинула всю Британію, минулу чопорність було розпущено за парутринку концертів SEX PISTOLS.

Отже, елітарна молодь, вихована на BEATLES та спадщині великої британської культури, започаткувала щось нове, рок-н-рол відійшов на другий план, з'явився безліч груп, стиль яких визначать по-різному: арт-рок, прогресив-рок, авангардовий рок, симфо-рок (трохи відмінні, але подібні). Всі ці терміни — нісенітні. Кожна з груп — PINK FLOYD, GENESIS, MOODY BLUES, VANDER GRAAF GENERATOR, GENTLE GIANT, KING CRIMSON, SOFT MACHINE, JETRO TULL, CARAVAN, напевно, YES та багато-багато інших — грала свою, відмінну від інших, музику. Для кожної з них потрібне було б підбирати індивідуальний жанр.

Перше, що привертає увагу, коли слухаєш YES, це голос Джона Андерсона, дивний за тембром, м'який та пронізливий. Його перша група називалася TOY SHOP (МАГАЗИН ІГРАШОК). Джон завжди уявлявся мені плоским зайчиком із цимбалками в пухлястих лапках. Але зараз сприйнятий «Дитячий Світ» — клоака худал та нуворичів, обнесена тисим бабутьюх із нехитрим скарбом — перетнув моє юнацьке видіння. Зустрів Андерсона із досвідченим басистом Крісом Сквайром — ось перший камінь з фундаменту історії групи. Кріс і Джон

зійшлися у смаках і саме вони вважаються організаторами групи. Після багатьох років спільної праці вони ще більше часу витратили на суди-пересуди, кому ж із них володіти назвою YES. Навмисно не кажу «лідерами», тому що в YES грало достатньо музикантів, імена яких, навіть окремо від YES, легендарні самі по собі й кожен з них мав усі права на лідерство. Тому й вважається, що YES — найдемократичніша група свого часу й подібних прикладів, погодьтеся, і зараз обмаль.

Старт вийшов не дуже вдалим. Традиційно до репертуару молоді групи потрапило багато кавер-версій, за якими нам легко впізнати смаки її членів. YES виконували пісні BEATLES «Every Little Thing», Річі Хавенса, Саймона та Гарфанкеля «America» та декілька пісень від Кросбі, Спілза та Неша. Основними авторами оригінального матеріалу були Андерсон та Сквайр. Другий альбом «Time And Word» був виконаний у дусі того часу — з відверто кіпівською тематикою текстів («Час — зараз, слово — кохання») та у супроводі симфонічного оркестру. Одну з перших спроб поєднати класичну та рок-музику зробили MOODY BLUES на альбомі 70-го року «The Days Of Future Passed». Найбільш вдалою роботою в цьому плані став альбом DEEP PURPLE 68-го року «Concerto For Group And Orchestra». Експериментували з симфонічною музикою і BEATLES, і PINK FLOYD. Спроба ж YES була визнана критиками невдалою.

У 70-му році з групи пішов гітарист Пітер Бенкс, який вирішив повернутися до блюзу. Пішов, щоб більше не повернутися, що не притаманно для музикантів цієї групи, які йшли, поверталися, знову йшли... Хоча, хто зна, може, й Бенкс колись повернеться. А змінив його Стів Хоу. Цей гітарист з унікальною манерою гри (див. «GalaS» № 1) та з великим творчим потенціалом був раніше

НА ІТАЛІЙСЬКИЙ ПОПСІ, ТАНЦЮВАТИ ПІД «OWNER OF A LONELY HEART». ЛЮБ'ЯЗНИЙ ВИСЛІВ МОГО ДРУГА СТОКІЛОГРАМОВОГО «КАЧКА», ВНУТРІШНЬО СПРАВЖНЬОЇ ДИТИНИ — МОЖЕ КОМЕНТУВАТИ ТЕ, ЯК ВЕЛИКА ПРИЯЗНЬ МОЖЕ ПЕРЕТВОРИТИСЯ НА НЕГАТИВНУ ЕКСТРЕМІСТСЬКУ СИЛУ: «ЗА YES ШИЮ ЗВЕРНУ!» ЕКСТРЕМІЗМ ВІД ПАСІЇ: ДО МАНІАКАЛЬНОСТІ ТА ВСІЛЯКИХ ПАТОЛОГІЙ РУКОЮ ДІСТАТИ.

YES

учасником груп TOMORROW та BODFAST. Особливо вдалим виходили у Сіва акустичні п'єси. З приходом Сіва палітра мелодичних можливостей YES значно зросла.

Наступний їх альбом «Yes Album» став справжнім успіхом групи. І не тільки тому, що він містив перший хіт «I've Seen All Good People», в ході якого чудово впи-тався переспів Ленінівського гімну миру «Give Peace A Chance». YES була однією з тих груп, для яких потрапити до хіт-параду не було самоціллю. Щоб відобразити весь спектр емоціонального навантаження, не забути кожної дрібниці і підкреслити важливі деталі, композиції YES ставали все тривалішими. YES були майже чемпіонами за тривалістю композицій. Принаймні три пісні з «Yes Album» назавжди увійшли до концертного репертуару групи. Мене здивувало, що Пік Вейкмен, який прийшов до групи після виходу цього альбому, виконував композицію «Starship Trooper» з «Yes album» під час приїзду до Києва минулого року. Тільки цю пісню і жодної іншої з часів його перебування в YES.

Слід зауважити й на особистостях ліри-ки групи. YES дивилися на світ очима Джона Андерсона. Його вірші — щось космічне, сповнене світла і завжди суто позитивне. Такий світогляд має, напевно, янгол чи дитина. І останнє про «Yes Album»: це єдиний альбом групи до 83-го року, який отримав чотири зірки за оцінкою відомого англійського часопису «Q». Тенденція «Q» — заохочувати більше «гли-сенну» естетику, а експериментування й те, що йде «проти мелодії чи здорового глузду» залишають «Q»-критиків байдужими. Напевно, в такому аспекті оцінка «Yes Album» (п'ять зірок — вважаються шедевром) — приємна несподіван-ка.

У 71-му році вийшов ще один альбом — «Fragile». Тут склад групи набув своєї зір-ковості. Замість Тоні Кея до YES приєд-

нався клавішник Пік Вейкмен, який до цього грав із Деві-дом Боуї та групою STRAWBS. «Fragile» став першим з чотирьох епохальних альбомів YES. Жанр «рок як мистец-тво» набув у ньому свого апогею. Окрім соло-п'єс «Mood For A Day» та «Cans And Brahms» Хоу та Вейкмена, решта матері-алу виходить за рамки звичайної пісні. Це вже справжні музичні п'єси з багатоступе-невим розвитком музичного сюжету, на-сиченою мелодикою та надзвичайними текстами.

У 72-му на 40-хвилинному «Close To The Edge» — всього три пісні. На наступно-му двоплатівковому «Tales From Topographic Ocean» — 4 композиції, тобто одна композиція дорівнює одному боку платівки. Але не лікайтеся такої трива-лості. З перших звуків музика YES захоп-лює й уносить тебе у дивовижну країну. Враження підсилюється надзвичайним дизайном обкладинок відомого дизайне-ра Роджера Діна. Дін також розробив і фирмове лого YES, а на обкладинці альбо-му «Talk» 94-го року не менш відомий Пі-тер Макс запропонував своє лого.

Колись у свою адресу я почув докір, що YES — це музика для мрійливих підлітків. Все так, але що може бути прекраснішим за мрію, за юність — пору цвітіння й любові. В музиці YES — нескінченний потік емо-цій, постійна зміна напрямку, але завжди присутня одна константа — Світло. І одна домінанта — Мелодія.

У 72-ому сталася чергова зміна: дра-мер Білл Брюфорд перейшов у KING CRIMSON. З того часу вважається, що він має дві рідні групи, з тих пір він брав участь у кожній роботі KING CRIMSON. Його місце в YES зайняв американський драмер Алан Вайт. До цього Алан працю-вав з екс-бітлами Ленніном та Харрісо-ном. Такому сполученню професійних та талановитих музикантів завжди буде нез-

ручно разом. Це звичайно, тому що кожному з них важко себе реалізувати.

У 73-му пішов з YES Вейкмен. Спочат-ку він допоміг BLACK SABBATH на альбомі «Sabbath Bloody Sabbath» (у 95-му він зно-ву працював разом з Оззі над альбомом «Ozzmosis»). В цьому ж році записав пер-шу сольну платівку. Незважаючи на про-холодну оцінку критиків, альбом Піка «Six Wives Of Henry VIII» став золотим. Вейк-мен вирішив продовжити соло-кар'єру. Багато з його альбомів стають класични-ми і високо цінуються прихильниками арт-року. До YES прийшов швейцарський клавішник Патрік Морац. На альбомі «Relayer», а також на триплатівковому «живому» альбомі «Yessongs» група про-демонструвала всю свою майстерність, все шаманство й чародійство. Кожний концерт YES перетворювався на якесь священнодійство, на світлу месу, яка бла-гас Високе зійти до нас і осяяти справж-ньою Красою. Шедевром стала частина з композиції «The Gates Of Delirium», яка на синглі називається «Soon» («I Reason To Be Here»). «Soon» виростає з хаосу, сумбуру, з амбіційних удавань до крайнощів, із стільох та дикого сміху, з безкраїх азійсь-ких степів до урбаністичних ландшафтів вест-енду. «Relayer» став якоюсь межею, підсумком старань музикантів укласти її Величність Музику сучасними заходами. Після цього настав час сольних робіт: і Кріс, і Джон, і Стив, і Патрік записали у 75-му соло-альбоми.

Після тривалої перерви — у 77-му все ніби-то починається спочатку. Повернувся Вейкмен, вирушили у минуле до витоків.

YES

YES

до звичайної пісенної форми, але із ван-тажем досвіду та майстерності. Альбоми «Going For The One» та «Tormato», хоча й зовсім різні за саундом, вийшли цікаві та мелодійні. Проте рано чи пізно повинна відбулася так звана «криза жанру». Того самого вищеозначеного жанру. Сталося неминує спрощення, тобто, засоби та палітра залишилися старими, але саунд таких груп, які вважають, що грають арт-рок, набув комерційного звучання, композиції позбавилися ускладнених текстів та авангардистських винахідок. На цій ниві зродилася ціла низка гуртів, від переліку яких я утримаюсь, аби не образити прихильників стилю. Назву знайшли цьому шведському помп-року. А від помп-року зовсім недалеко до AOR (adult — або: adult-oriented rock), що перекласти можна як «рок для дорослих» (рок, орієнтований на альбоми, тобто, зі звуковими експериментами, які неможливо створити за межами студії). Таке спрощення спровокувало у 80-х появу так званої « нової хвилі». Вплив на «нову хвилю» достатньо, але цей, у минулому арт-роковий, а потім помп-роковий — один з найбільших. Не забувайте й про диско, яке провело окупацію танцювальних та «зітло» моду. Але YES продовжували писати цікаві речі. Пригадаймо хоча б «Turn Of The Century» з «Going» та «Onward» з «Tormato».

А потім сталася «Drama». За контрактом з «Atlantic Rec.» ще один альбом вони повинні були обов'язково записати, і негайно. Рік відмовився, адже його соло-робота стала плідною і, до речі, завжди прикро бути лідером. Цікаво, що одного часу Рік Вейкмен записував свої альбоми в студії, в якій також працювали й SEX PISTOLS. Видатний клавішник скаржився на заплуту ліву апаратуру та недокурки, запхані в усі можливі дірки. Джон також відмовився. Його солні проекти, а також співпраця з Вангелісом Попатанасіу, колишнім клавішником ARRHODITHE'S CHILD, завадили йому працювати з YES. Тим більше електронний дует JON & VANGELIS став популярним і Андерсон неодноразово ще повертався до спільних із Вангелісом робіт останній їхній альбом вийшов у 91-ому і називався «Page Of Life». Якщо моє клавішника в YES часто було вільним, то ситуація з вокалістом виникла вперше (Джон не раз показував про це у періоди неохочих потрібних судя про право володіння назвою YES). Замість знайшли швидко. До складу групи повністю перейшов електрогітаристський дует BUGGLES, соліст Тревор Хорн та клавішник Джофф Даунс.

Отже, «Drama» графілась. Продеси, які мали місце у 79-80 рр., значною мірою вплинули на подальшу історію YES. Після «Drama» Джофф Даунс створив нову групу — ASIA. Це була справжня супергрупа: Джон Вейкмен (FAMILY, KING CRIMSON, URIAN HEER, ROXY

MUSIC, UK, WISHBONE ASH), Карл Палмер (ATOMIC ROOSTER, ELP) та вже згаданий та невідомий від YES Стив Хоу. Давненько не згадуваний Білл Брюкфорд після першого розпаду KING CRIMSON працював соло та випустив кілька непоганих джаз-рокових соло-альбомів, допомагаючи Сантані та приймаючи участь в проекті UK. У 80-му Роберт Фріпп знову запровадив KING CRIMSON з поновленим складом і поновленим саундом. Білл, звичайно, теж увійшов у новий склад, але це інша й не менш тривала історія.

Отже, на сцену виходить ще одна фігура — гітарист та вокаліст Тревор Ребін, до цього він відзначався ще на альбомі Манфреда Менна «Chance». Саме ця людина — молода, повна наснаги й надзвичайно талановита — розкопала прихильників групи на таборі: перший табір поважав старий, класичний YES, другий шанував новий YES із Тревором Ребіном. Хто знав, що такий ставлення сприятиме подальшим протиріччям у групі. Саме Ребін надав саунду групи новітні музичні тенденції, став одним з найважливіших авторів, став свіжим вітром в немінучому старінні YES. Все старі, групи вичерпуються, вмирають. Тревор Хорн став продюсером альбомів YES із Тревором Ребіном «90125» та «Big Generator». І Кріс, і Джон душі не чують у Ребіна. Його гітарна техніка — неперевершена, його дует із Андерсоном став новою родзинкою в саунді YES. До YES повернувся Тоні Кей, адже все повертається. Успіх «90125» неможливо перебільшати усіма епітетами. «Big Generator», який вийшов тільки через чотири роки, у 87-му, подарував світу ще 8 шедеврів. Особливо відзначу «Shoot High Aim Low» та «Holy Land». Між 83-им та 87-им у кожного, хто колись мав відношення до YES — плідна робота. Стив Хоу пішов з ASIA та у 86-му прийняв участь у спільному із колишнім гітаристом GENESIS Стивом Хакеттом проекті GTR. Джон Андерсон з допомогою Ребіна записує чергові сольники.

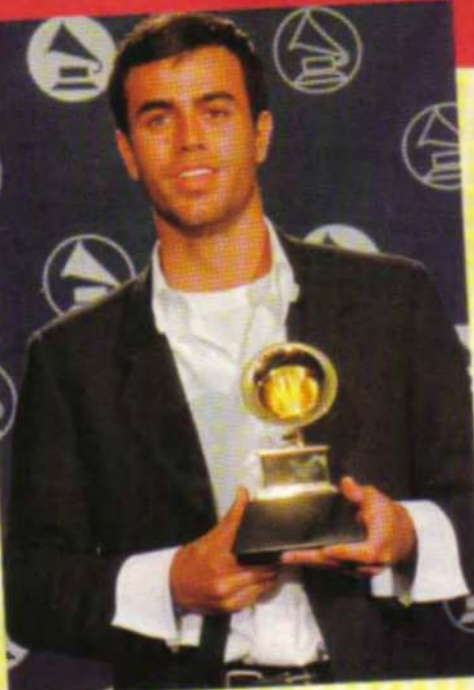
Решта теж не відстає, YES розриває настільки, що змалювання генеалогічного дерева цього було б варіантом розміром з «Воїну і мир (світ)».

Отже, потрапили ми й до судових справ. Трохи раніше подібну справу «запарили» PINK FLOYD. Після YES у таку ж ситуацію влягався MARILLION. З YES, на відміну від цих прикладів, все набагато складніше. Так сталося, що у теплому штаті Америки живе й працює американський варіант YES: Сквайр, Вайт, Кей та решта групи 80-х — Ребін; а в холодній столиці Британії не менш живе і не менш активно згідно працює інший варіант: Андерсон, Брюкфорд, Вейкмен та Хоу. Останні, не дочекавшись судового рішення, випускають у 89-му альбом «Anderson, Wakeman, Bruford & Howe» і до 90-го з успіхом гастролюють. На базі у «англійському» YES грає Тоні Левін (хто такий Тоні Левін?), «Американцями» важче — вже не той час, щоб випустити альбоми без звичного вокаліста. Почали цьому підтвердження: URIAN HEER, ELO, ASIA, BLACK SABBATH. Сквайрова проблема: як перетягнути Джона на свій бік. До початку 91-го року у британського YES вже було достатньо матеріалу для нового альбому. Андерсон їде в гості до «американців» і привозить 3 нові пісні. А з ними й чотири її автори: Сквайра, Ребіна, Кей та Вайта. Так і вийшов «Union». Вдалося продати аж 1 мільйон примірників й звичайно, за рахунок кліпів, написаних Ребіном. Охет YES їде на гастролі. Таке аморфне подання дуже швидко зникло. «Англія» розійшлася по звичних солониках, зраді «американців» разом із Джоном записують не менш вдалий «Talk». Так, склад YES з Ребіном був наче мобільним та більш цікавим. Вейкмену ж, який почав пестити й плати до батькової слави сина Адама, Брюкфорду, який лише у 94-му став причетним до чергового скликання KING CRIMSON; Хоу, який після сольного «Turbulence», побудованого на власному внеску Стива до матеріалу «Union», бракувало юної витівки. Хоча жага «все ускладнювати» зберіглася в них, але її було замало для успіху.

Але інтригу ці бісові діти «карт-року» зберігають. Ще були теплими наші спогади про приїзд до Києва Джона Андерсона, а згодом і Ріка Вейкмена, як восени 96-го з'являється концертник від Андерсона, Брюкфорда, Вейкмена та Хоу з багатовісною назвою «The Evening Of Yes Music». Не встигли ми насолодитися сучасними обробками класичних композицій YES «Close To The Edge» та «Long Distance Runaround», як відбувся ще один вибух. Цього разу Джону вдалося переманити на свій бік Кріса Сквайра та Алана Вайта і YES у складі зразку 73, 77, 78 років видає 2CD «Keys Of Ascension» з матеріалом старих речей, записаних живцем та двома новими піснями «That That Is» та «Be The One». Нарешті, якщо вам цікаво — мій прогноз: у 98-му вийде ще один альбом YES, з Тревором Ребіном.

YES

Латиноамериканська музична традиція займає особливе місце в сучасній музиці. Завдяки видатному джазовому гітаристові Карлосу Сантані латиноамериканські фолькові корені, вживлені в звичайну рокову традицію, стали основою для особливого жанру «рок-латінос». З цим жанром щільно контактують (пов'язані) і такі екзотичні стилі, як «тропікано-рок» та «техаський ритм-енд-блюз». Іспаномовна естрадна традиція дуже вплинула на сучасну естетику музичної культури. А імена таких виконавців, як Хуліо Іглесіас, Луїс Мігель відомі всьому світу, ці співаки мають чимало прихильників і в нашій країні. Роботи гурту LOS LOBOS вражають своєю довершеністю та викликають інтерес у шанувальників більш серйозної музики. Звісна річ, музична естетика пов'язана з особливостями національного характеру. Етнос

мешканців Латинської Америки цікавий не тільки незвичайною мелодикою, а й взагалі культурними цінностями, поведінкою й звичками тих, кого у Сполучених Штатах називають «латиносами». Особливо останнім часом, коли фільми Роберта Родрігеса, які зараз надто популярні, а чудовий актор Антоніо Бандерас став голівудською суперзіркою. І звичайно, любителям літератури добре відомий такий феномен, як «латино-американський магійний реалізм» — імена Кортасара, Маркеса, Борхеса та Бьой Касареса. Отже, про свої спостереження за поведінкою виходців з Латинської Америки у США, особливостях їх мови та характеру і, звичайно, про латиноамериканську музику розповідає Юлій Вишневецький з Лос-Анжелесу.

А.Бслай

АХ, ЦІ РОМАНТИЧНІ «ЛАТІНОС»

ЮЛІЙ ВИШНЕВЕЦЬКИЙ з Лос-Анжелесу спеціально для «ГалаСу»

Як собі уявляє пострадянська людина Каліфорнію? Вечірній курорт, населений дівчатами в бікіні й публікою, в якій, якщо придивитись, можна побачити лише знайомі обличчя, знайомі за кінофільмами. Про щось подібне говорили герої фільму «У джазі тільки дівчата» (оригінальна назва «Someone Like It Not»).

Я ж, відверто кажучи, у Каліфорнії зірок не бачив, із Шварценегером поряд не загорав, на Брюса Вільса не настрикувався. Хоча мої знайомі його бачили та запевняють, що на вигляд він нічого, на себе схожий, і дуже приємний. Все якось спотикаюся за тіла відпочиваючих бомжів (американці їх дуже схоже називають «bats») і якщо я бачу когось часто, так це «латінос». Тут їх неймовірна кількість. Переважно приїхали вони (чи прийшли пішки) з Мексики. Як у них запроваджено, вони відразу починають народжувати дітей, часто переслідуючи меркантильну мету — дитина віком до 16 років отримує вельфер. Через такий збіг обставин демографічна ситуація в США зазнала несподіваної зміни. За прогнозами незалежних спеціалістів, через два десятиріччя більш ніж половина мешканців Сполучених Штатів вважатимуть іспанську своєю рідною мовою. Уряд бореться з нескінченним потоком нелегальних іммігрантів, але без особливих успіхів.

Як і будь-яке ком'юніті в США, латінос оселяються в певних районах LA, які, особливо Південний LA, мають дуже злу славу. Білим з'являється там не рекомендується. Чорних у цих районах просто вбивають. У латінос та чорних складні взаємовідносини. Як люди, які підкреслюють свою етнічну принаду, латінос дотримуються свого стилю

одягу, т.з. «gans». Великі, переважно крилаті сорочки й штани максимального розміру, які повинні «кріпитися» до хазяїна на рівні копчиків чи ще нижче, і відкривати часом кумедну ніжку білизну та спадати до кросовок розкішними драповими зморшками. Я бачив віртуоза, у якого штани починалися трохи вище колін. Завершення штанин при цьому розрізається, що складає ефект шлейфу, який волохиться по асфальту.

Початок такої моди надав досвід вуличних війн, адже у безрозмірному одязі простіше приховувати зброю.

Хочу запропонувати вашій увазі список найпопулярніших в Америці іспаномовних співаків. Популярних, звичайно, у латінос. Решта американців про цих співаків знає, може, трохи краще, ніж ви.

СЕЛЕНА — вона змогла випередити мастодонта іспаномовної естради Хуліо Іглесіаса тільки завдяки тому, що її минулого року зарізав колишній «бой-френд». Голівуд слідами свіжого трупа випустив фільм «Selena», дуже романтичний, але музика, на жаль, залишилася незмінною. Латінос називають це поп-роком. Інший континент, інше відношення до слова «поп» і до слова «рок». Співала Селена про кохання.

ХУЛІО ІГЛЕСІАС — загальновідомий підстаркуватий плейбой, який співає вишмий голос. Відсутність ті-решт, хто не знає старого Хуліо?

ЕНРІКЕ ІГЛЕСІАС — схожий на батька, з успіхом користується своїми родинними зв'язками. Юнак із продумано розтріпанною зачіскою, чотириденною щетиною й великими зубами. Музикою нагадує Губіна, але Губін більш ритмічний, більш жвавий та більш цікавий. На останньому своєму альбомі «Кохати» він дозволив собі втілити в пісню фрагмент фламенко, що не сподобалося шанувальникам Енріке. Вони незадоволено поводять плечима і кажуть: «Не розумію цього діалекту».

ШАЙЕНА — жіночий варіант Енріке Іглесіаса.

ШАКІРА — нагадує Бйорк, яка випила коктейль з десятка сирих яєць (згадайте фільм «Веселі хлоп'ята»). Мені вона здається цікавішою за цю компанію.

ХУАН ГАБРІЕЛЬ — з «марьячіс», за визначенням, якщо забути відомі фільми Родрігеса «Музикант» та «Десперато», марьячіс — це група музикантів, які виконують фольклорну музику Мексики. Мексиканці зловити в їхні серця і, незважаючи на труднощі, з якими вони перетнуть американський кордон, пам'ятають та кохають.

ФРАНКО ДЕ ВІТА — своєчасно почав удавати Енріке Іглесіаса та дуже швидко досяг успіху.

ЛУІС МІГЕЛЬ — з марьячіс.

МАРКО АНТО СОЛІС — співає про нещасливе кохання, ховаючись у могутньому хорі виконавців з підспіву, які стоять в нього за спиною.

ПЕДРО ФЕМАНЛЕС — співає про кохання. На відміну від інших виконавців в нього є особливий надрив. Але музика залишається незмінною — повільною та млявою.

Домінуюча риса цієї десятки — романтичність. Все це дуже нагадує середню італійську естраду з тією лише різницею, що співають не італійською. Та ще й з деякою зразковою стрункістю. І повенем емоцій. Ось, зараз, здається, рознесе місто, когось заріже і себе згодом, ось зараз таке буде, він (вона) зараз таке учинить, ой, що зараз буде, стривайте, зараз почнеться! Але все закінчується під фанфари, і нічого страшного не трапляється.

Допомагав я якось знайомому латіносу розлучитися з його колишньою подругою. Своєю присутністю я був приводом для відмови в спільному проведенні вечора та, за одним разом, у припиненні зустрічей. Сварилися вони довго. Мій знайомий сів у авто блідий, спитаний, втомлений та роздратований. Він хотів скоріше забратися звідси і все забути. Але до того, як зникнути з очей своєї колишньої коханки, він так гучно поїхав, так гучно розвернувся, так потужно натиснув на гальма, так потім, із тою ж наснагою, на педаль швидкості, що я злякався за власне життя. Але тільки-но ми зникли з поля зору поліцейської дівчини, він спокійнісінько зменшив швидкість, застібнув ремінь безпеки й увімкнув касету Енріке Іглесіаса. Іглесіас, як завжди, співав про кохання.

Б.Г.

Нещодавно (в лютому 1997 р.) до Києва з ювілейним концертом приїздив АКВАРІУМ. Я не стану торкатися цього виступу, бо він сам по собі вже не має відношення до того явища, про яке я намагаюсь розповісти, а явився лише приводом до спогадів про «діла давно минулих днів». Точніше кажучи, нашоствхнули мене на це не буденні події на майданчику Палацу Спорту, а коротеньке інтерв'ю Б.Г. для музичної програми «Саундпарк». Найбільш вдалим епізодом тієї розмови стала малесенька зелена кахельна плиточка, яку ведучий програми Олег Лебідь показав Гребенщикову. Справа в тому, що ця плиточка довгий час виконувала роль своєрідного фетиша для деяких фанатів Б.Г., бо була десь у 1992 р. любовно виколупана з гребенщиківської підставки для чайника і передавалася між людьми з благоговійним тріпотінням, подорожуючи таким чином по широких просторах східної Європи.

та НАТАЛКИ

Звідки взялися ці люди і що відбувалося з ними під час найбільшої їх активності?

Люди ці — більшою частиною мандрівники з найрізноманітніших куточків радянської провінції, які активізувалися приблизно у 1987–88 р. і діяли десь до 1993 р.

Більшою частиною це дівчата — нащадки інфантильного романтизму, що приїздили до Пітера, немов паломники до Єрусалима, і жили там — спочатку під дверима квартири Б.Г. на вулиці Софії Перовської, а потім на горищах, у гуртожитках і зрідка — у своїх пітерських друзів.

Все це зрозуміло і нічим би не відрізнялося від переслідувань інших рок-ідолів, якщо б не одна напівмістична деталь: буцім-то майже усі ці дівчатка звалися Наталками, зрідка зустрічались Тетянки, ще рідше — інші.

Чим це можна пояснити? Лише тим, що цілком містичний Б.Г. отримав ще одного доказу своєї містичності.

Першою Наталкою в житті Гребенщикова була його перша дружина — за міфологізованою біографією, звичайна «цивільна» жіночка, яку турбували звичайні побутові проблеми. Вона і стала психологічним еталоном для наступних Наталок, які, незмогши подолати примхи долі, старанно приховували свої духовні та інтелектуальні якості.

Наталки самовіддано дбали про харчування кумира. Одного разу одна з них принесла зголоднілому Б.Г. шматок сиру, бо знала, що Бобу він дуже подобається, і нагодувала ним бідолаху, не попередивши його, що знайшла той сир на якійсь помійці, де здобувала іноді собі їжу, бо була «прихипована». Інша Наталка, працюючи по ліміту на шоколадній фабриці, таскала звідти дивовижні цукерки для гребенщиківського сина Гліба. Ще одна — нерідко підсовувала пляшки кока-коли до сумки Б.Г., а він дуже дивувався, знаходячи їх під час спраги, і ілюстрував цими випадка-

ми істинність фактів матеріалізації ідей.

Але все ж таки — життя є життя, і приречені Наталки часто-густо змушені були звертатися до шамана Гребенщикова зі своїми цивільними проблемами. Якось на пароплаві, коли АКВАРІУМ подорожував Волгою, одна з Наталок захворіла на понос. Страждала три доби. Нарешті дійшла вість до Б.Г. і розклав він хвору на столі, і поводив над нею якимось ножем, і пошепотів щось таємниче, і вилікував нещасну!

Деякі Наталки наполегливістю і вірністю досягли таки результату.

Наталка доглядала за дітьми Гребенщикова (тобто його дружини Ірини), коли в тому виникала потреба. Вона не галяла марно часу, дотепно досліджувала всі предмети, які потрапляли до відра для сміття. І, до речі, їй і лише їй зобов'язані ми багатьма «клаптиками» Б.Г., що розповсюдились по країні під час перебування родини Гребенщикових на Лісному проспекті, що біля Літнього моста.

Наталка працювала кимось подібним до неофіційного адміністратора гурту, коли АКВАРІУМ знаходився в найбільш невизначеному стані і складі.

Наприкінці «руху Наталок» трохи деградовані екземпляри виконували роль «дівчат-музикантів АКВАРІУМУ» і вже не мали прямого відношення до Б.Г.

Нарешті і це минуло, бо Наталки стали зовсім дорослими, Гребенщиков — старим, і Час АКВАРІУМУ втратив безглуздя.

Тепер Б.Г., посміхаючись, каже, що зелена кахельна плиточка збільшує міцність горілки, потенцію, лікує хвороби та інше. А Наталки, яким звичайно давали різноманітні прізвиська (як правило, звірячі), щоб можна було якось розрізнати, перетворилися на Наталь, займаючись хто на що здатний, і хитають головами, коли пригадують минуле.

Наталка

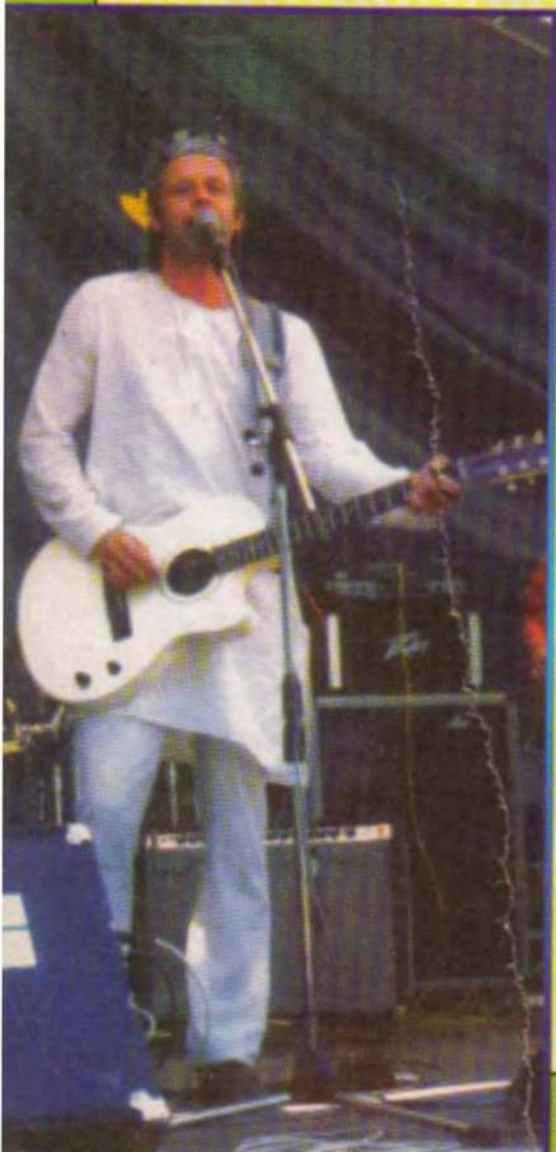

Фото з архіву Наталок

Де можна придбати журнал «Галас»

Київ

магазин «Союздруку» (443-13-62)
магазин «Джас Клуб» (268-52-00)
магазин «УАМАН» (220-96-37)
роз-магазин «Перекресток»
(вул.Заводська)
мистецьке об'єднання «Гарба» (229-29-79)
бібліотека Національної музичної академії
ім.П.Чайковського
магазини та торговельні пункти «Караван
CD» (290-45-10)
магазин «Компакт диск» (446-82-36)
магазин «Ноті» (228-82-00)
магазин «Касети» (269-33-83)
студія звукозапису «Симок» (446-64-80)
фірма «IPD & T Ltd.» (290-06-96)
супермаркет «Korri de la Vita» (441-49-61)
супермаркет «Біла золота ворт» (225-51-88)
супермаркет «Лас-Анжелес» (227-62-36)
супермаркет «Людмила» (229-83-36)
супермаркет «Дипломат» (224-74-14)
супермаркет «Трембіла» (216-94-40)
супермаркет «Колгрі» (216-13-47)
супермаркет «Славутич» (555-59-09)
ресторан «Барселона» (213-70-63)
магазин «Конт» (552-82-79)
Торговельний дім «Київ-Рив» (212-40-32)
магазини «Норд Америка» (211-28-96)
«Ля-Фуршет» (Нивки) (442-24-52)

«Ля-Фуршет» 1* (Пр.Победи, 14)

Київська обл.

«Союздрук» (443-11-23)
КП «Фастовпрес» (265-5-13-49)

Вінниця

Фірма «Морюн» (26-93-33)
АП «Преса» (32-70-18)
магазин «Триумф» (32-65-24)

Дніпропетровськ

«Центр розповсюдження друку» (45-22-71)
«ВЛД-Прес» (44-13-81)

Нікополь

«Ніка Інформ» (4-05-11)

Житомир

Газета «Інтерес» (37-85-59)
ТзОВ «Прес Форум» (33-79-80)

Бердичів (Житомирська обл.)

«Союздрук» (2-21-86)

Малин (Житомирська обл.)

«Союздрук» (5-34-50)

Запоріжжя

фірма «Комбо» (33-51-06)

Мелітополь (Запорізька обл.)

«Мелітополь» (42-21-195)

Івано-Франківськ

«Постамт» (2-34-69)
ТзОВ «ГРАНТА» (5-91-57)

Касів

Редакція газети «Обрій» (4-58-62)

Кіровоград

«Пресстормарка» (22-65-11)

Кривий Ріг

фірма «Союз Манжет» (44-22-94)

Луцьк

«Волинцюшта» (2-71-40)

Львів

ТОВ «Преса» (63-40-61)
газета «Експрес» (64-64-58)
м-н «Ноті» (72-67-96)
м-н «Мелоді» (72-86-33)
«Торпреса» (34-41-76)

Броди (Львівська обл.)

фірма «РАСКО» (03266 4-30-93)

Одеса

Фірма «Трион» (63-32-38)

Полтава

«Полтавчанин» (7-40-90)

Рівне

«Світло» (25-52-04)

Суми

ОППС «Сумцюшта» (25-14-61)
АТП «Кобзарь» (22-51-17)

Тернопіль

ТОВ «Захід ЛТД» (пл.Театральна, 2)

Ужгород

«Союздрук» (2-34-55)
«РІО Інформ» (5-20-45)
РВФ «ПРЕС-Тиждень»/ЛТД (520-45)

Харків

АТЗТ «АР-музика» (90-07-33)
фірма «Обрій» (43-03-79)
ЧС «ТРИК-Контиент» (28-20-37)

Херсон

«Центр Імідж-Контакт» (26-22-32)
КП «Мобілі» (54-67-81)

Кам'янець-Подільський (Хмельницька область)

«Укрпреса» (30-370)

Черкаси

«Торпреса» (63-45-35)

Чернівці

«Торпреса» (272-88)
НБ Преса (2-68-31)

Ваше місто

Ваша фірма (ваш телефон)

Запрошуємо до співробітництва усі юридичні та фізичні особи, що зацікавлені у розповсюдженні часопису. Пропонуємо дуже вигідні умови для оптових покупок.

Передплата:

1) у будь-якому відділенні зв'язку України через передплатний каталог «Укрпошта». Передплатний індекс 40289

2) фірма «Періодика», тел.228-00-24

3) АТЗТ «Самміт» (доставка кур'єром), тел.290-77-63, 290-71-06

фірма агенції «Самміт» по Україні: Луганськ, тел. 52-82-37
Миколаїв, тел. 22-52-43
Севастополь, тел. 71-86-36
Харків, тел. 43-70-78
Черкаси, тел. 45-15-08

КСС (Київська Служба Передплати) доставка кур'єром, тел. 245-26-96, 412-77-07, 212-08-46

фірма агенції «КСС» по Україні: Вінниця, тел. 46-12-77, 46-65-71
Дніпропетровськ, тел. 46-82-27
Донецьк, тел. 55-40-87
Кривий Ріг, тел. 23-44-79
Одеса, тел.68-87-90, 60-43-25
Сімферополь, тел. 51-02-70, 51-02-80, 25-81-74
Харків, тел.38-21-50, 33-25-72
Хмельницький, тел. 3-29-31

Вінниця

Фірма «Келі» (46-12-77)

Львів

«Прес-Експрес» (27-12-34)

4) за поштовим каталогом «Караван CD» 252001, м.Київ, а/с 8148

5) за межами України - у всіх представництвах «Укрпошти» та АТ «Міжнародна книга» Тел. для доставки (044) 228-49-69

Адреси деяких представництв АТ «Міжнародна книга» за кордоном.

Australia
C.B.D. Library and Subscriptions Service, P.O.Box 255, Pyrmont, South Australia 5038, Fax: 61-829388-160
Center for Russian and Euro-Asian Studies, 135, Barry Street, Carlton, Vic. 3052, Tel: 613-344-5356, Fax: 613-344-8590
Gordon and Gorch Ltd., Private bag 290, Bawdoo Vic. 3125, Tel: 03-8051650, Fax: 03-8080437

Great Britain
Dawson UK Ltd., Cannon House, Park Farm Road, Folkestone, Kent CT19 5EE, England, Tel: 1303 850 101, Fax: 1303 850 440
W.E. Sweett and Son Ltd., 8 Hughlingham Business Park, Selkirk Road, London SW6 3DF, England, Tel: 0171 731 8562, Fax: 0171 371 5870
B.H. Badwell Ltd., Periodica

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

Eastern Europe Trading Company, 136 Balacava Road, Clarendon North Victoria 3161, Melbourne

Canada
Troyka Limited, 799 College Street, Toronto, Ontario, Canada M8G 1C7, Fax: 416 535 3265; Tel: 416 535 6693

Polska
Ars Polona, Centrala Handlu Zagranicznego, Krakowskie Przedmiescie, 7, Warszawa IPS Journals, ul. Pelna, 24/26, 00 549 Warszawa, Fax: 621-54-70
Orpan, Buro Importu, Palac Kultury i Nauki, 00 901 Warszawa, Fax: 26-86-70
«Ruch» SA w Warszawie, Oddzial Krajowej Dystrybucji Prasy, Dziel Wypisy z Zagranicy, ul. Towarowa, 28, 00 958 Warszawa/PPR, PRESS, Pl. Na Rozstaziu, 3, 00584 Warszawa, Poland, Fax: 628-83-99

Slovakia
PHS S.P., Pribnava 25, 813 81 Bratislava, Slovak Republic, Fax: 42-7/5664814
«Slovart» G.T.G. Ltd., Krupnicka 4, 852 99 Bratislava 5, Slovak Republic, Fax: 42-7/839485

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 925 Broadway, New York, NY, 10010, Tel: (212) 673-0776
Znaniye Bookstore, 5237 Geary Boulevard, San Francisco, CA 94118, Tel: (415) 752-7555, Fax: (415) 752-4347
Almanac Press, Inc., 501 South Fairfax Avenue, Suite 203, Los Angeles, CA 90036, Tel: (213) 931 2692, Fax: (213) 931-7748

USA
Viktor Kamkin, Bookstore, Inc., 4956 Bolling Brook Parkway, Rockville MD 20852, Tel: 301-881-5973, Fax: 301-881-1637
Viktor Kamkin

лидер

ЛІДЕР
101.9FM
радіо

он и в африке

лиде **р**101,9 FM
радио